

# Liahona





**Ti stille, hold inde! af Del Parson**

*Frelseren rejste sig, truede ad stormen og sagde til søen: 'Ti stille, hold inde!'  
Og stormen lagde sig, og det blev helt blikstilte' (Mark 4:39)*

*Del Parson*

# Liahona

2 Sammenfatning af aprilkonferencen 2003

## MØDET LØRDAG FORMIDDAG

- 4 Kirkens tilstand  
*Præsident Gordon B. Hinckley*
- 7 Bønnens herlige kraft  
*Eldste Russell M. Nelson*
- 10 Tilgivelse vil ændre bitterhed til kærlighed  
*Eldste David E. Sorenson*
- 13 Velsignet af det levende vand  
*Katbleen H. Hughes*
- 15 Tro i prøvelser bringer fred og lykke  
*Eldste Robert D. Hales*
- 19 På jagt efter skatte  
*Præsident Thomas S. Monson*

## MØDET LØRDAG EFTERMIDDAG

- 23 Opretholdelse af Kirkens ledere  
*Præsident James E. Faust*
- 24 Rapport fra Kirkens Revisionsafdeling  
*Wesley L. Jones*
- 25 Statistisk rapport for 2002  
*F. Michael Watson*
- 26 Den udsigelige gave  
*Eldste Joseph B. Wirthlin*
- 29 Et barn og en discipel  
*Eldste Henry B. Eyring*
- 33 Søg, så skal I finde  
*Eldste Craig C. Christensen*
- 35 Ord til at leve efter  
*Eldste James M. Dunn*
- 37 Medlemsmissioneringens væsentlige rolle  
*Eldste M. Russell Ballard*
- 40 Vigtigheden af familien  
*Eldste L. Tom Perry*

## PRÆSTEDØMMETS MØDE

- 43 At vokse i præstedømmet  
*Eldste David B. Haight*

46 Forberetelse til missionærtjeneste  
*Eldste Daryl H. Garn*

- 48 Og sådan er det  
*Biskop H. David Burton*
- 51 Djævelens Gab  
*Præsident James E. Faust*
- 54 Forbliv i dit embede  
*Præsident Thomas S. Monson*
- 58 Loyalitet  
*Præsident Gordon B. Hinckley*

## MØDET SØNDAG FORMIDDAG

- 61 Hyrden hos fårene væger  
*Præsident James E. Faust*
- 68 Omsorg for sjælens liv  
*Eldste Neal A. Maxwell*
- 71 Hellige steder  
*Eldste Dennis B. Neuenschwander*
- 73 Fortaltte jeg dig ...?  
*Susan W. Tanner*
- 75 Troens styrkende kraft i tider med usikkerhed og prøvelser  
*Eldste Richard G. Scott*
- 78 Krig og fred  
*Præsident Gordon B. Hinckley*

## MØDET SØNDAG EFTERMIDDAG

- 82 De gyldne år  
*Præsident Boyd K. Packer*
- 85 En bøn for børnene  
*Eldste Jeffrey R. Holland*
- 88 Overvind syndens stank  
*Eldste Spencer V. Jones*
- 90 Følg instruktionerne  
*Eldste D. Rex Gerratt*
- 92 Evtigt ægteskab  
*Eldste F. Burton Howard*

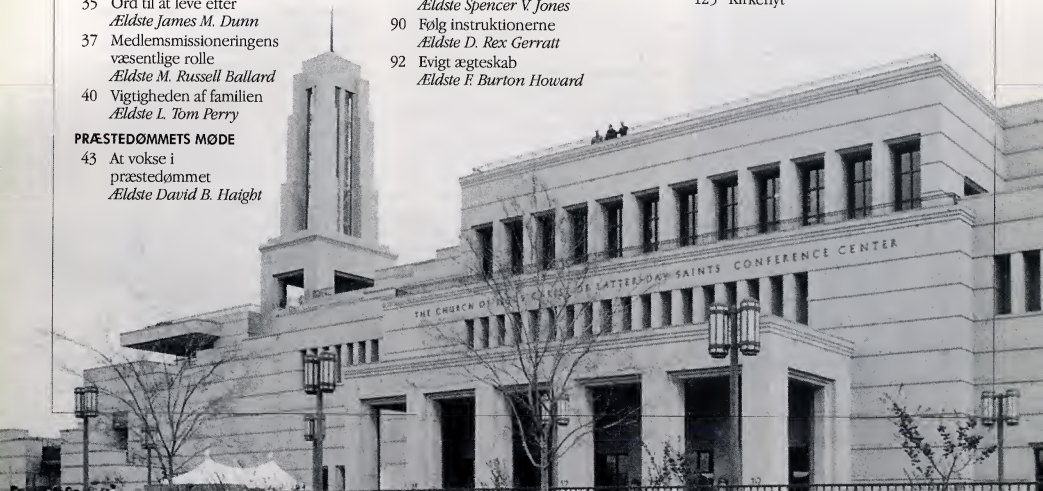
- 95 Opsend tak for alt  
*Eldste Dallin H. Oaks*
- 99 Afslutningsbøn  
*Præsident Gordon B. Hinckley*

## UNGE PIGERS ÅRLIGE MØDE

- 100 Standhaftige i vore pagter  
*Susan W. Tanner*
- 103 Et smilende håb da vi skue  
*Julie B. Beck*
- 105 Stræb fremad med standhaftighed  
*Elaine S. Dalton*
- 108 Ti dyder for Guds retskafne døtre  
*Præsident James E. Faust*

## SÆRLIG SATELLITTRANSMISSION FOR BØRN

- 111 Hans kærligheds lys  
*Gayle M. Glegg*
- 113 Jeg kan bede til min himmelske Fader til hver en tid og på alle steder  
*Sydney S. Reynolds*
- 115 Vis, at du ved  
*Coleen K. Memlove*
- 117 Du er Guds barn  
*Præsident Gordon B. Hinckley*
- 64 Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
- 120 De talte til os
- 121 Hjælpekilder til undervisning
- 125 Hovedpræsidentkaber for hjælpeorganisationerne
- 125 Kirkenyt



# Sammenfatning af aprilkonferencen 2003

## KONFERENCEMØDET LØRDAG FORMIDDAG, DEN 5. APRIL 2003

Præsidium: Præsident Gordon B. Hinckley.  
Ledelse: Præsident James E. Faust.  
Indledningsbøn: Ældste J. Kent Jolley.  
Afslutningsbøn: Ældste Gerald N. Lund.  
Musik ved Mormontabernakelkoret; Craig Jessop og Mack Wilberg var dirigenter; John Longhurst var organist: »På bjergets høje top«, *Salmer og sange*, nr. 4; »Where Love Is«, *Children's Songbook*, s. 138; »Priser profetene«, *Salmer og sange*, nr. 17; »Our Prayer to Thee«, tekst af ældste Russell M. Nelson, musik af Joseph Parry; »Vi glædes og frydes«, *Salmer og sange*, nr. 3; »Kom hentil ham«, *Hymns*, nr. 114; »Arise, O God, and Shine«, *Hymns*, nr. 265.

## KONFERENCEMØDET LØRDAG EFTERMIDDAG, DEN 5. APRIL 2003

Præsidium: Præsident Gordon B. Hinckley.  
Ledelse: Præsident Thomas S. Monson.  
Indledningsbøn: Ældste Donald L. Staheli.  
Afslutningsbøn: Ældste Duane B. Gerrard.  
Musik ved et fælleskor fra Brigham Young University; Ronald Staheli og Rosalind Hall var dirigenter; Bonnie Goodliffe var organist: »If You Could Hie to Kolob«, *Hymns*

(1948), nr. 257; »O, se hvilken kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 114; »Led os, o du vor Jehova«, *Salmer og sange*, nr. 36; »O bliv hos mig i denne nat«, *Salmer og sange*, nr. 98.

## PRÆSTEDØMMETS MØDE LØRDAG AFTEN, DEN 5. APRIL 2003

Præsidium: Præsident Gordon B. Hinckley.  
Ledelse: Præsident Thomas S. Monson.  
Indledningsbøn: Ældste Lynn G. Robbins.  
Afslutningsbøn: Ældste Spencer J. Condie.  
Musik ved et kor af melkisedekiske præstedømmebærere fra stave i Bluffdale, Riverton og Herriman i Utah; Thomas Waldron var dirigent; Richard Elliott var organist: »Alle nationer Herren har kaldt«, *Salmer og sange*, nr. 176; »Kom nu alle og vær med«, *Salmer og sange*, nr. 166; »Det er så skønt, min Gud, min Drot«, *Salmer og sange*, nr. 83; »Mer helighed giv mig«, *Salmer og sange*, nr. 63.

## KONFERENCEMØDET SØNDAG FORMIDDAG, DEN 6. APRIL 2003

Præsidium: Præsident Gordon B. Hinckley.  
Ledelse: Præsident Thomas S. Monson.  
Indledningsbøn: Ældste William R. Walker.  
Afslutningsbøn: Ældste Dale E. Miller.  
Musik ved Mormontabernakelkoret; Craig Jessop var dirigent; Clay Christiansen og Richard Elliott var organister: »What Was Witnessed in the Heavens«, *Hymns*, nr. 11; »Joseph Smiths første bøn«, *Salmer og sange*, nr. 18; »Han sendte sin Søn«, *Sjernerne*, april 1992; »Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange*, nr. 38; »Come, Rejoice«, *Hymns*, nr. 9; »Nu dagen gryr«, *Salmer og sange*, nr. 1; »He, Watching Over Israel«, af Felix Mendelssohn, fra *Elias*.

## KONFERENCEMØDET SØNDAG EFTERMIDDAG, DEN 6. APRIL 2003

Præsidium: Præsident Gordon B. Hinckley.  
Ledelse: Præsident James E. Faust.  
Indledningsbøn: Ældste Charles Didier.  
Afslutningsbøn: Ældste John H. Groberg.  
Musik ved Mormontabernakelkoret; Craig Jessop og Mack Wilberg var dirigenter; Linda Margetts og Bonnie Goodliffe var organister: »They, the Builders of the Nation«, *Hymns*, nr. 36; »Hav tak for profeten, du sendte«, *Salmer og sange*, nr. 13; »Kommer, I Guds børns«, *Salmer og sange*, nr. 20; »Velsign du vor profet«, *Salmer og sange*, nr. 12.

## UNGE PIGERS ÅRLIGE MØDE, LØRDAG AFTEN DEN 29. MARTS 2003

Præsidium: Præsident Gordon B. Hinckley.  
Ledelse: Susan W. Tanner. Indledningsbøn:

Sue J. Groesbeck. Afslutningsbøn: Sarah Uda. Musik ved et kor af unge piger fra stave i Holladay og Salt Lake City i Utah; Cathy Jolley var dirigent; Linda Margetts var organist: »Press Forward, Saints«, *Hymns*, nr. 81; »Han sendte sin Søn«, *Children's Songbook*, s. 34; »Kom hen til ham«, *Hymns*, no. 114; »Så fast som de evige bjerge«, *Salmer og sange*, nr. 168.

## SÆRLIG SATELLITRANSMISSION FOR BØRN, LØRDAG EFTERMIDDAG DEN 8. FEBRUAR 2003

Præsidium: Præsident Gordon B. Hinckley.  
Ledelse: Coleen K. Menlove. Indledningsbøn: Vicki F. Matsumori. Afslutningsbøn: Anne Hawkins. Musik ved et primarykor fra stave i Granger, Jordan og West Valley i Utah; Kathryn Spencer var dirigent; Bonnie Goodliffe var organist: »Jesu Kristi Kirke«, *Børnenes sangbog*, s. 48; »Jeg følger ham i tro«, *Liabona*, feb. 2003, L16; medley af primarysange »I Will Follow God's Plan«, *Children's Songbook*, s. 164; »Jeg prøver at bli' som Jesus«, *Børnesjernerne*, april 1990, s. 6; »Vi rækker vore hænder ud«, *Liabona*, okt. 2003, L12; »Jeg er Guds kære barn«, *Børnenes sangbog*, s. 2; »Min Frelser elsker mig«, *Børnenes sangbog*, s. 42.

## OPTAGELSE AF KONFERENCEN KAN KØBES

Optagelse af konferencens møder kan købes på mange sprog på distributionscentre, som regel inden for to måneder efter konferencen.

## KONFERENCETALER PÅ INTERNETTET

Der er adgang til konferencetaler på internettet på mange sprog ved at besøge [www.lds.org](http://www.lds.org).

## BUDSKABER TIL HJEMMEUNDERVISNING OG BESØGSUNDERVISNING

Væg en tale, som bedst imødekommer behov hos dem, I besøger, som budskaber til hjemmeundervisning og besøgsundervisning.

## PÅ OMSLAGET

Forsiden: Foto: Welden C. Andersen.  
Bagsiden: Foto: Tamra H. Ratieta.

## FOTOS VED KONFERENCEN

Fotos ved generalkonferencen i denne udgave er taget af Craig Dimond, Jed A. Clark, Welden C. Andersen, John Luke, Robert Casey, Derek Israelsen, Kelly Larsen, Tamra H. Ratieta, Matthew Reier og Christina Smith.



Maj 2003 152. årgang Nummer 5

LIAHONA 23985 110

Jesu Kristi Kirke of Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift

på dansk

**Det Første Præsidentskab:** Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

**De Tolv Kvorum:** Boyd K. Packe, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

**Redaktør:** Dennis B. Neuenschwander

**Vejledere:** J. Kent Jolley, W. Rolfe Kerr, Stephen A. West

**Adm. direktør:** David L. Frischnecht

**Redaktionel leder:** Victor D. Cave

**Grafisk leder:** Allan R. Luyborg

**Chefredaktør:** Richard M. Romney

**Redaktører:** Marvin K. Gardner, Vivian Paulsen, Don L. Searle

**Redaktion:** Collette Nebeker Aune, Susan Barrett, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter Gault, Sharna Ghaznowi, Jennifer L. Greenwood, Lisa Ann Jackson, Corrie Kasten, Melvin Lazzari, Meylan Mirzani, Sally J. Odekir, Adam C. Olson, Judith M. Paller, Jonathan H. Stephenson, Rebecca M. Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb, Monica Weeks

**Ledende Art Director:** M. M. Kawasaki

**Art Directors:** J. Scott Knudsen, Scott Van Kampen

**Produktionsleder:** Jane Ann Peters

**Design og produktion:** Fay P. Andrus, C. Kimball Bolt, Howard Brown, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Brent Christion, Shari Cook, Kerry Lynn C. Herin, Kathleen Howard, Denise Kirby, Todd R. Peterson, Randall J. Pitzer, Mark W. Robinson, Brad Teare, Karl A. Todd, Claudio E. Warner

**Marketingleder:** Larry Hiller

**Tycheff:** Craig K. Sedgwick

**Distributionschef:** Kris T. Christensen

**Liahona:**

**Redaktør:** Svend Aage Andersen

**Redaktionens adresse:** Translation Division,

Box Alle 128, 1. fl., DK-2620 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

**Kirkeynt:** Lene Henriksen

Tegning af abonnemnt eller adresseændring kan forlægges enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Ullindagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf. 0046-31 77 88 976.

Fax 0046-31 16 55 29. Abonnemntansøgning på DKR 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 6532136.

indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, Room 2420,

50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3270, USA; eller med e-mail til cv-liahona-

imag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder «kompass» eller «vejviser») udgives på albansk, armenisk, bulgarsk, cambodjansk, cubansk, dansk, engelsk, estisk, filippinsk, finsk, fransk, italiensk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kirabot, kinesisk, koreansk, kroatisk, letlandsk, litauisk, malagassisk, marshallspøget, mongolsk, norsk, portugalsk, rumænsk, russisk, samoansk, singalesisk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, thailandsk, tamilsk, telugu, thai, tjekisk, tongansk, tysk, uiguerisk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprøg til sprøg.)

© 2003 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

**For readers in the United States and Canada:**

May 2003 Vol. 152 No. 5, LIAHONA (USPS #1-480)

Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA. Subscription price is \$10.00 per year, Canada, \$16.00 plus applicable taxes.

Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Six days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-527-5971.

Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

**POSTMASTER:** Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.



## TALERE I ALFABETISK ORDEN

Ballard, M. Russell, 37  
Beck, Julie B., 103  
Burton, H. David, 48  
Christensen, Craig C., 33  
Clegg, Gayle M., 11  
Dalton, Elaine S., 105  
Dunn, James M., 35  
Eyring, Henry B., 29  
Faust, James E., 23, 51, 61, 108  
Garn, Daryl H., 46  
Gerratt, D. Rex, 90  
Haight, David B., 43  
Hales, Robert D., 15  
Hinckley, Gordon B., 4, 58, 78, 99, 117  
Holland, Jeffrey R., 85  
Howard, F. Burton, 92  
Hughes, Kathleen H., 13  
Jones, Spencer V., 88  
Maxwell, Neal A., 68  
Menlove, Coleen K., 115  
Monson, Thomas S., 19, 54  
Nelson, Russell M., 7  
Neuenschwander, Dennis B., 71  
Oaks, Dallin H., 85  
Packe, Boyd K., 92  
Perry, L. Tom, 40  
Reynolds, Sydney S., 113  
Scott, Richard G., 75  
Sorenson, David E., 10  
Tanner, Susan W., 73, 100  
Wirthlin, Joseph B., 26

## EMNEINDEKS

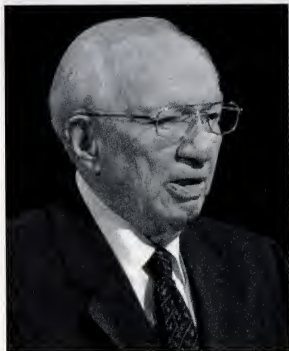
Aktivering, 54  
Bedsteforældre, 82  
Befalinger, 48  
Bøn, 7, 29, 33, 37, 75, 90, 99, 113, 117  
Børn, 61, 73, 85, 111, 113, 115, 117  
Eksempel, 43, 82, 85, 108, 115  
Familie, 10, 40, 73, 82, 99  
Familieaften, 40  
Fasholdelse, 4  
Forberedelse, 46  
Forsoning, 88, 103  
Forældrenellen, 61, 73, 85  
Fred, 13, 15, 26, 75, 78, 99  
Freslesplanen, 35, 95  
Fristelse, 51  
Frygt, 29  
Glæde, 26  
Handlefrifidst, 51, 90  
Helbredelse, 13  
Hellighed, 71  
Helligånden, 13, 26, 51, 105  
Himmelske Fader, 117  
Hjemmet, 40, 71, 73  
Hjemmeundervisning, 54  
Håb, 19, 100, 103, 105  
Inspiration, 26  
Integritet, 19, 68  
Jesus Kristus, 13, 15, 33, 95  
Karakter, 75, 108  
Kirkens tidsskrifter, 40  
Konvertering, 19, 68  
Krig, 78  
Kristi lys, 26, 88  
Kritik, 10  
Kymisme, 85  
Kærlighed, 29, 37, 61, 73, 92, 111

Loyalitet, 58  
Lydhed, 7, 48, 51, 75, 90, 99  
Lys, 111  
Missionering, 29, 37, 46, 54  
Modgang, 15, 19, 75, 95, 100  
Moral, 19, 58, 68, 108  
Nåde, 108  
Offer, 71  
Omvendelse, 61, 88  
Opstandelse, 103  
Overvejelse, 33  
Pagter, 19, 92, 100  
Pornografi, 58  
Primary, 115, 117  
Profeter, 90  
Præstedømmet, 43, 54, 58  
Retskaffenhed, 35, 68, 115  
Sabbat, 40  
Skriftstudium, 90  
Standarder, 115  
Synd, 88  
Taknemmelighed, 95  
Templer, 71, 92  
Tiende, 4  
Tilgivelse, 10  
Tjeneste, 4, 43  
Tro, 7, 15, 26, 75, 78, 85, 99, 108  
Udholdenhed, 100, 103, 105  
Undervisning, 61, 95  
Ungdom, 4  
Vidnesbyrd, 29, 43, 85, 113  
Visdom, 82  
Vrede, 10  
Værdighed, 37, 46, 48  
Ægteskab, 58, 92  
Ældre, 82  
Ændelighed, 68

# Kirkens tilstand

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

*Jesu Kristi evangelium er fredens vej. I den udstrækning vi følger det og gør det til en del af vores liv ... bliver vi velsignet og får fremgang.*



**M**ine kære brødre og søstre. Hvilket mirakel det er, at vi kan tale til jer over hele verden. Vi taler her i Konferencecentret i Salt Lake City. Vi taler på vores modersmål. Men mange tusinde af jer er forsamlet i Kirkens bygninger i mange lande, og I hører os på 56 forskellige sprog.

Vi er samlet igen til en storslået verdenskonference i Kirken i overensstemmelse med Herrens vilje og befaling.

Samtidig er verden i oprør. Der er krig og splid. Der er megen ufred. Medlemmer af vores store kirkefamilie er borgere i mange forskellige nationer. Vi befinder os på begge sider af en stor strid. Det har jeg tænkt mig at tale om i morgen formiddag.

Men trods alle de problemer, vi står over for, er jeg glad for at kunne

meddele, at Kirkens værk skrider frem. Medlemstallet stiger over hele verden. Missioneringen fortsætter uden alvorlige hindringer. Der kommer stadig nyomvendte ind i Kirken, og vi bliver stadig flere. Sideløbende med denne aktivitet er der behov for at integrere alle dem, der bliver døbt som nyomvendte. Vi opfordrer hvert eneste medlem af Kirken til at række de nyomvendte hånden, at lægge armen omkring dem og få dem til at føle sig hjemme. Velsign dem med jeres venskab. Yd dem opmuntring med jeres tro. Se til, at ingen af dem går tabt. Enhver mand, kvinde eller barn, som er værdig til at blive døbt, er værdig til at nyde trykke og venlige forhold, hvorunder de kan udvikle sig i Kirken og dens mange aktiviteter.

Tilstedeværelsen til vore nadvermøder er gradvist stigende. Der er plads til forbedring, og jeg beder jer indtrængende om konstant at arbejde med det. På trods af det kender jeg ikke til nogen anden kirke, som fast har så høj en fremmødeprocent.

Jeg er så taknemmelig for den styrke, som Kirkens unge viser. Desværre er der nogle, som smutter fra os. Men det er et mirakel at se, hvor stærke vore unge er, selv om de konstant er omgivet af nedrige fristelser. Pornografiens smuds og svineri, fristelsen til at tage narkotika og den pirrende opfordring til at slippe alle seksuelle hæmninger er nogle af de forførende tillokkelser, de konstant står over for. På trods af



fristelserne fra den verden, som vi lever i, forbliver de trofaste mod deres fædres tro og det evangelium, de elsker. Jeg kan ikke rose vore vidunderlige unge nok.

Troen til at betale tiende og offerydelse øges på trods af de trængte økonomiske forhold, vi befinder os i. Vi er i stand til at fortsætte med at opføre kirkebygninger og templer, med vores store uddannelsesprogram og med de mange, mange andre aktiviteter, som



**Konferencecentret er fyldt til randen under et møde ved aprilkonferencen 2003.**

er betinget af Kirkens tiendeindtægt. Jeg lover jer, at vi ikke vil sætte Kirken i gæld. Vi vil skræddersy programmerne til tiendeindtægten og anvende disse hellige midler til de formål, som Herren har fastlagt.

Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på noget, som har fået megen omtale i den lokale presse. Det er vores beslutning om at købe ejendommen lige syd for Tempelpladsen, hvor et indkøbscenter har til huse.

Vi mener, at vi har et tvungende ansvar for at beskytte området omkring Templet her i Salt Lake City. Kirken ejer det meste af den grund, som indkøbscentret ligger på. Ejerne af bygningerne har givet udtryk for, at de gerne vil sælge. Ejendommen har brug for en meget omfattende og bekostelig istandsættelse. Vi har følt, at det var bydende nødvendigt at gøre noget for at forny dette område. Men jeg vil gerne forsikre hele Kirken om,

at tiendemidler hverken har eller vil blive brugt til at købe denne ejendom for. De vil heller ikke blive brugt til at indrette den til kommercielle formål.

Midlerne til dette er kommet og vil komme fra de forretningsforetagender, som Kirken ejer. Disse midler finansierer sammen med overskuddet fra andre investeringer dette program.

Jeg er glad for at kunne berette, at vi fortsat kan bygge kirker. Vi opfører omkring 400 nye kirker om året for at



**Præsident Gordon B. Hinckley (i midten) taler med sine rådgivere, præsident Thomas S. Monson, forsterådgiver (til venstre), og præsident James E. Faust, andenrådgiver, før et konferencemøde.**

kunne tilpasse os væksten i Kirkens medlemstal. Dette er betydningsfuldt og vidunderligt, og vi er dybt taknemmelige. Vi fortsætter også med at bygge templer over hele jorden og er glade for at kunne berette om øget tempelaktivitet. Dette meget vigtige arbejde, som udføres på vegne af de levende og de døde, er en grundlæggende del af Jesu Kristi evangelium.

Vi er glade for at kunne notere os, at flere af Kirkens familier er beredte. Dette program, som vi har slået til lyd for i over 60 år, øger i umådelig grad de sidste dages helliges tryghed og velbefindende. Hver enkelt familie har ansvar for i videst muligt omfang at sørge for egne behov. Vi opfordrer igen medlemmerne til at undgå unødvendig gæld, til at holde igen med de økonomiske forpligtelser, de påtager sig, og til at lægge penge til side til nødsituationer. Vi advarer vore medlemmer mod foretagender, der lover hurtigt rigdom, og andre forretningsfiduser, som næsten altid er beregnet på at narre de godtroende.

Jeg bliver hele tiden forbløffet over den megen frivillige tjeneste, som

vore medlemmer yder. Jeg er overbevist om, at frivillig tjeneste er Herrens måde at udføre sit værk på. Ledelsen af ward og stave og kvorummer og driften af hjælpeorganisationerne sker alt sammen under ledelse af frivillige. Det enorme missionærprogram afhænger af frivillig tjeneste.

Derudover har vi et stort antal ældre medlemmer, der tjener som kirketjenestemissionærer. Flere end 18.000 mennesker giver hele eller en stor del af deres tid til dette arbejde. Vi takker dem for deres hengivne tjeneste.

Denne konference markerer toårsdagen for oprettelsen af Den selvsupplerende uddannelsesfond. Det glæder mig at rapportere, at dette program nu går fremad på et solidt grundlag. Omkring 8.000 unge mænd og kvinder er nu under uddannelse for at forbedre deres færdigheder og beskæftigelsesmuligheder. I gennemsnit – med de to års uddannelse, de nu modtager – øger de deres indtægt omkring fire en halv gang. Det er et mirakel!

Og således kunne jeg blive ved. Lad det være tilstrækkelig at sige, at

Kirkens tilstand er god. Jeg tror, at dens drift varetages med visdom. Medlemmerne vokser i tro, i kærlighed til Herren og i efterlevelse af hans lærdomme.

Vi lever i en vanskelig tid. Verdensøkonomien vakler. Der er krig i verden. Men den Almægtige holder sit løfte om, at han velsigner dem, som vandrer i tro og retfærdighed over for ham.

Jesu Kristi evangelium er fredens vej. I den udstrækning vi følger det og gør det til en del af vores liv, i samme udstrækning bliver vi velsignet og får fremgang. Hvor er det vidunderligt at være engageret i dette herlige værk. Lad os juble over den store mulighed, vi har. Lad os tjene med glæde.

Måtte himlens rigeste velsignelser hvile på jer, mine kære medtjenere. Måtte troen vokse i jeres hjerte. Måtte der herske kærlighed og fred i jeres hjem. Måtte I have mad på bordet og tøj på kroppen. Måtte himlen tilsmile jer og varme jeres hjerte og trøste jer i prøvelsens stund. Det er min bøn denne formiddag, hvor vi åbner denne forslåede konference. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

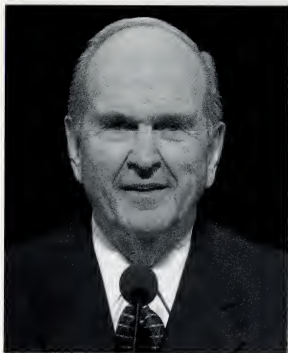


# Bønnens herlige kraft

ÆLDSTE RUSSELL M. NELSON

De Tolv Apostles Kvorum

*Vi bør bede i overensstemmelse med vor himmelske Faders vilje. Han ønsker at prøve os, at styrke os og hjælpe os med at opnå vores fulde potentiale.*



I denne tid med computere, telefoner og personsøgere kommunikere mennesker bedre med hinanden end nogen sinde før. Men på trods af det mangler den gode kommunikation ofte. Jeg besøgte for nylig et plejehjem, hvor jeg talte med en kvinde om hendes familie. Hun fortalte mig, at hun havde tre sønner, hvoraf to af dem besøgte hende regelmæssigt.

»Hvad med din tredje søn?» spurgte jeg.

»Jeg ved ikke, hvor han er,« svarede hun tårefuld. »Jeg har ikke hørt fra ham i årevis. Jeg ved end ikke, hvor mange børnebørn jeg har.«

## Hvorfor vi beder

Hvis en sådan mor længes efter at høre fra sine sønner, er det let at se, hvorfor en kærlig himmelsk Fader ønsker at høre fra sine børn.<sup>1</sup> Gennem bøn kan vi vise vores kærlighed til Gud. Og han har gjort det meget let. Vi kan bede til ham på et hvilket som helst tidspunkt. Der kræves ikke noget særligt udstyr. Vi behøver end ikke at oplade batterierne eller betale en månedlig afgift for denne tjeneste.

Der er nogle mennesker, som kun beder, når de konfronteres med personlige problemer. Andre beder slet ikke. Skriften siger dette: »I erindrer ikke Herren, jeres Gud, i de ting, han har velsignet jer med, men I erindrer altid jeres rigdomme, men I takker ikke jeres Gud for dem.«<sup>2</sup>

Profeterne har længe fortalt os, at vi skal bede ydmygt og ofte.<sup>3</sup>

## Hvordan vi beder

Jesus har lært os hvordan.<sup>4</sup> Vi beder til vor himmelske Fader,<sup>5</sup> i Jesu Kristi navn,<sup>6</sup> ved Helligåndens kraft.<sup>7</sup> Dette er »den rigtige måde at bede på,«<sup>8</sup> som kontrast til tomme gentagelser<sup>9</sup> eller opremsninger »for at vise sig for mennesker.«<sup>10</sup>

Jesus åbenbarede, at vi beder til en vis Fader, som ved, hvad vi har behov for, før vi beder til ham.<sup>11</sup>

Mormon underviste sin søn Moroni om, at vi skal bede »af jeres ganske hjerte.«<sup>12</sup> Nephi udbrød: »Jeg beder uophørligt for [mit folk] om dagen, og mine øjne væder min hovedpude om natten ... og jeg anråber min Gud i tro, og jeg ved, at han vil høre mit råb.«<sup>13</sup>

Bønnens søde kraft kan forstærkes ved faste, af og til når det er passende i forhold til et særligt behov.<sup>14</sup>

Bønner kan bedes i stilhed. Man kan tænke en bøn, især når ordene kommer i vejen.<sup>15</sup> Vi knæler ofte ned for at bede, men vi kan også stå eller sidde.<sup>16</sup> Den fysiske stilling er mindre vigtig end den åndelige underkastelse i forhold til Gud.

Vi afslutter vores bøn »i Jesu Kristi navn. Amen.«<sup>17</sup> Når vi hører andres bøn, tilføjer vi lydeligt vores »amen«, hvilket betyder: »Det er også min bøn.«<sup>18</sup>

## Hvornår vi beder

Hvornår skal vi bede? Herren siger: »Søg flittigt, bed *altid* og hav tro, så skal alting tjene jer til gode.«<sup>19</sup>

Alma siger: »Rådfør dig med Herren i *alle* dine gerninger, og han vil vejlede dig til det gode; ja, når du lægger dig om aftenen, da læg dig for Herren, så han kan våge over dig, medens du sover; og når du står op om morgenen, da lad dit hjerte være fuldt af taksigelse til Gud.«<sup>20</sup>

Vi beder regelmæssigt for os selv og sammen med vores familie, både ved måltider og ved de daglige aktiviteter. Vi er kort sagt et bedende folk.

## Personlig erfaring med bøn

Mange af os har oplevet bønnens søde kraft. En af mine oplevelser blev delt med en stavs patriark fra det sydlige Utah. Jeg mødte ham første gang i min lægekonsultation for mere end 40 år siden i hjertekirurgiens første pionerdage. Dette hellige menneske led meget på grund af et svigtende hjerte. Han bønfuldt mig om hjælp, eftersom han troede, at hans tilstand



var et resultat af en beskadiget hjerteklap, der kunne ordnes.

Omfattende undersøgelser viste, at begge hans hjerteklapper var beskadiget. Den ene kunne opereres, men det kunne den anden ikke. Derfor var en operation *ikke* tilrådelig. Han modtog denne nyhed med dyb skuffelse.

Efterfølgende besøg endte med det samme råd. Til sidst talte han i desperation til mig, meget bevæget: »Dr. Nelson, jeg har bedt om hjælp, og jeg er blevet ledt for dig. Herren vil ikke åbenbare til mig, *hvordan* den anden hjerteklap skal opereres, men det kan han åbenbare for dig. Dit sind er forberedt. Hvis du vil operere mig, vil Herren åbenbare for dig, hvad du

skal gøre. Vil du ikke nok udføre den operation, som *jeg* har behov for, og bede om den hjælp, som *du* har behov for.»<sup>21</sup>

Hans store tro havde en stor virkning på mig. Hvordan kunne jeg afvise ham igen? Efter en brændende bøn sammen, sagde jeg ja til at operere. Som forberedelse til denne skæbnesvangre dag bad jeg igen og igen, men jeg vidste stadig ikke, hvad jeg skulle gøre med hans lakkende hjerteklap. Selv da operationen begyndte,<sup>22</sup> spurgte min assistent mig: »Hvad vil du gøre her?»

Jeg sagde: »Det ved jeg ikke.«

Vi begyndte at operere. Efter at vi havde fjernet hindringen i forbindelse

med den første hjerteklap,<sup>23</sup> blotlagde vi den anden hjerteklap. Vi fandt, at den var intakt, men så meget udvidet at den ikke længere kunne fungere, som den skulle. Mens jeg undersøgte denne hjerteklap, fæstnede et budskab sig meget klart i mit sind: *Reducer ringens omkreds*. Jeg fortalte dette budskab til min assistent. »Hjerteklappens væv vil være tilstrækkelig, *bvis* vi på effektiv vis kan reducere ringen til sin normale størrelse.«

Men hvordan? Vi kunne ikke anbringe en rem, ligesom vi ville bruge en rem til at stramme et par for store bukser med. Vi kunne ikke stramme med en rem, som man strammer en sadel på en hest. Så kom der et

tydeligt billede i mit sind, der viste, hvordan stingene kunne placeres – så man lavede en fold her og der – så det ønskede mål kunne nås. Jeg kan stadig se det mentale billede – fuldkomment med prikkede linier, der hvor sutursyningen skulle placeres. Operationen blev fuldført, som den blev mig vist i mit sind. Vi afprøvede hjerteklappen og så, at lækken var reduceret bemærkelsesværdigt. Min assistent sagde: »Det er et mirakel.«

Jeg svarede: »Det er et svar på bøn.« Patientens rekonvalescens var hurtig, og hans tilstand blev forbedret. Det er ikke kun ham, som er blevet hjulpet på en vidunderlig måde, men denne kirurgiske hjælp for mennesker med de samme problemer var nu også blevet en mulighed. Jeg roser ikke mig selv. Hvis der er nogen, der skal roses, så er det den trofaste patriark og Gud, som besvarede vore bønner. Denne trofaste mand levede i mange år derefter og er siden indgået til sin evige herlighed.

### Bed Herren om råd

Når vi beder, bør vi ikke give Herren råd, men bede til Herren,<sup>24</sup> og lytte til hans råd.<sup>25</sup> Joseph Smiths første bøn indvarslede gengivelsen af evangeliet.<sup>26</sup> I 1833 modtog han visdomsordet efter at have bedt Herren om råd.<sup>27</sup> Åbenbaringen om præstedømmet, der blev modtaget i 1978, kom efter intens bøn.<sup>28</sup> Inspiration angående bygningen af mindre templer kom, efter at præsident Gordon B. Hinckley havde overvejet det.<sup>29</sup>

### Svar på bønner

Ikke alle vore bønner vil blive besvaret, som vi kunne ønske det. Af og til vil svaret være nej. Vi bør ikke blive overrasket. Kærlige jordiske forældre siger ikke ja til alle anmodninger fra deres børn.<sup>30</sup>

Ved en nylig udvidet familieaften havde vore børnebørn en vidunderlig tid. Et seksårigt barnebarn blev meget ked af det, da hans far sagde, at det

var tid til at tage hjem. Hvad gjorde denne kære dreng så? Han kom hen til mig og sagde: »Bedstefar, må jeg have lov til at være ulydig over for min far?«

Jeg sagde: »Nej, min kære. En af livets store lektioner er at lære, at lykke kommer gennem lydlighed.<sup>31</sup> Tag hjem sammen med din familie, og så vil du blive glad.« Selv om han var skuffet, adlød han pligtskyldigt.

Vi bør bede i overensstemmelse med vor himmelske Faders vilje.<sup>32</sup> Han ønsker at prøve os, at styrke os og hjælpe os med at opnå vores fulde potentiale. Mens profeten Joseph Smith blev holdt fængslet i Liberty, bønfuldt han om hjælp. Hans bønner blev besvaret med en forklaring: »...alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste.«<sup>33</sup>

### Sang om bøn

Jeg har følt mig tilskyndet til at afslutte dette budskab om bøn med en bøn – præsenteret som en salme. Herren har sagt, at »de retfærdiges sang er som en bøn til mig.«<sup>34</sup> Musikken kommer fra *Hymns*,<sup>35</sup> hvortil jeg har skrevet nye ord. Takket være Craig Jessop, Mack Wilberg og andre kære venner fra Tabernakelkoret kan vi nu høre denne bønnesang. Bror Jessop, vær så god: [Tabernakelkoret synger »Our Prayer to Thee«].

I Jesu Kristi navn. Amen. ■

### NOTER

1. Mange vers henviser til dem, som »var lang-somme til at ihukomme Herren, vor Gud« (se Moshia 9:3; 13:29; Helaman 12:5).
2. Helaman 13:22.
3. Se eksempler i Jer 29:11-13; Joel 2:32; Fil 4:6; 1 Nephi 15:8-11; Alma 37:37.
4. Mens han udviklede forsoningen, bevarede han en kommunikation gennem bøn med sin Fader, både i Getsemane (se Luk 22:39-44) og på korsset på Golgata (se Luk 23:33-34, 46).
5. Se Matt 6:6; Joseph Smiths Oversættelse, Matt 6:10; Luk 11:2; 3 Nephi 13:9.
6. Se Jakobs Bog 4:4-5; 3 Nephi 20:31; 27:9; Moses 5:8.
7. Se Moroni 6:9; 10:4-5.
8. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith*, 1985, s. 380.
9. Matt 6:7.
10. Matt 6:5.

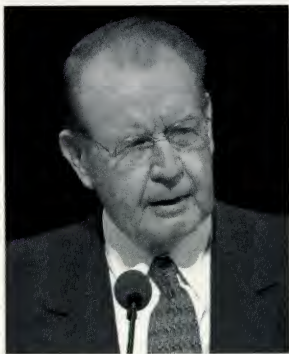
11. Se Matt 6:8.
12. Moroni 7:48.
13. 2 Nephi 33:3; se også Jakobs Bog 3:1; Alma 31:38; L&P 37:2.
14. Se Matt 17:21; Mark 9:29; 1 Kor 7:5; Moshia 27:22-23; Alma 5:46; 3 Nephi 27:1; L&P 88:76.
15. En af vore salmer fortæller, at »bøn er et hjertes indre sang, tænkt eller sagt ... frembræder den des skulte trang, der dybt i sjælen bår (*Salmer og sange*, nr. 75).
16. Som det passer sig til lejligheden.
17. Ydeligere instruktioner kan findes i Dallin H. Oaks, »Bønnens sprog«, *Stjernen*, juli 1993, s. 14-17.
18. *Se American Heritage Dictionary*, 4. udgave, 2000, s. 57: »Amen ... benyttes ved afslutningen af en udtalelse til at udtrykke accept eller godkendelse. [Middle English, fra oldengelsk, fra senlatin *amēn*, fra græsk, fra hebraisk *amen*, helt sikkert, sandelig, fra *aman*, at være, fast].«
19. L&P 90:24; fremhævelse tilføjet.
20. Alma 37:37; fremhævelse tilføjet. Se også Moshia 26:39; Alma 26:22. Ydeligere betæring fra Paulus, se 1 Thess 5:17.
21. Selv om hans ord måske ikke er gentaget *ordret*, så er dette en korrekt gengivelse af hans erklæring.
22. Denne operation blev udført den 24. maj 1960.
23. Han havde en forsnævring af sin mitralklap forårsaget af et tidligere anfald af reumatisk feber.
24. Herren sagde: »Om du beder, skal du modtage åbenbaring på åbenbaring, kundskab på kundskab« (L&P 42:61). Som eksempel henvises til afsnit 9 i Lære og Pagter. Herren forklarede: »Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt, og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt. Men det er ikke rigtigt, skal du ikke have sådan følelse, men dine tanker skal være så uklare, at du glemmer det, der var urigtigt« (vers 8-9). Se også Jakobs Bog 4:10.
25. Se 2 Mos 15:26; 5 Mos 13:17-18; 1 Sam 15:22; Jer 26:4-6; Omni 1:13; L&P 41:1; 133:16.
26. Se JS-H 1:15-20.
27. Se L&P 89.
28. Se Officiel erklæring nr. 2.
29. *Se Church News*, 1. aug. 1998, s. 3, 12; 13. mar. 1999, s. 9; 4. mar. 2000, s. 7; 24. juni 2000, s. 9.
30. Selv Guds Søn uholdt en sådan oplevelse, idet han sagde: »Fader, hvis du vil, så tag dette bæger fra mig, Dog, sê ikke min vilje, men din« (Luk 22:42). Faderen og Sønnen vidste begge, hvad der skulle gøres.
31. Vedrørende lydlighed mod guddommeligt lov, se Abraham 3:25. Vedrørende lydlighed over for råd fra kærlige forældre, se Ef 6:1; Kol 3:20.
32. Se Helaman 10:4-5.
33. L&P 122:7.
34. L&P 25:12.
35. *Hymns*, nr. 337; musik komponeret af Joseph Parry.

# Tilgivelse vil ændre bitterhed til kærlighed

ÆLDSTE DAVID E. SORENSEN

De Halvfjerds' Præsidium

*Tilgivelse betyder, at problemer i fortiden ikke længere dikterer vores skæbne, men at vi kan fokusere på fremtiden med Guds kærlighed i vores hjerte.*



**E**r det ikke fantastisk, hvilke åndelige gaver Herren har givet ældste Nelson. Hans talenter er ikke kun til velsignelse for Kirken, men for hele verden.

I dag vil jeg gerne tale om tilgivelse. Jeg voksede op på en lille gård, hvor vandet var byens livsblod. Jeg husker, at menneskene i vores by hele tiden vågede over, bekymrede sig for og bad om regn, overrislingsrettingerne og vandet i almindelighed. Af og til driller mine børn mig; de siger, at

de aldrig har kendt nogen, som har været så optaget af regn. Jeg fortæller dem, at de nok har ret, for da jeg voksede op, var det mere end blot nysgerighed. Det var et spørgsmål om overlevelse!

Under det stress og pres, som forårsagedes af vores klima, opførte mennesker sig ikke, som de burde. Af og til diskuterede naboerne, hvorvidt en landmand tog for meget vand fra overrislingsgrøften. Det er sådan, det begyndte med to mænd, som boede i nærheden af vores græsgrang oppe på bjerget. Jeg vil kalde dem Chet og Walt. Disse to naboer begyndte at diskutere om vandet, som kom fra overrislingsgrøften, som de delte. Det var uskyldigt nok i begyndelsen, men i løbet af årene tillod de to mænd deres uoverensstemmelse at blive til vrede og højlydt diskussion – ja selv til trusler.

En julimorgen mente begge mænd, at de igen manglede vand. De gik hver især hen til grøften for at se, hvad der var sket, og blev hver især enig med sig selv om, at den anden havde stjålet hans vand. De kom hen til sluseporten samtidigt. Vrede ord blev udvekslet, og et slagsmål fulgte.

Walt var en stor mand med stor styrke. Chet var lille, tynd og stærk og gav ikke op. I kampens hede brugte mændene de skovle, som de havde med som våben. Walt ramte ved et uheld et af Chets øjne med skovlen, så han blev blind på øjet.

Månederne og årene gik, men Chet kunne hverken glemme eller tilgive. Den vrede, som han følte over at have mistet sit øje, kogte i ham, og hans had blev mere og mere intenst. En dag, da Chet gik ud til sin lade, tog han geværet ned fra sin krog, satte sig op på hesten og red ned til sluseporten. Han anbragte en spæringsdæmning i grøften og ledte vandet væk fra Walts gård, idet han vidste, at Walt snart ville komme for at se, hvad der var sket. Så lagde Chet sig i buskadset og ventede. Da Walt kom, skød Chet ham, så han døde. Derefter satte han sig op på sin hest og red hjem, hvorefter han ringede til sheriffen og fortalte ham, at han netop havde skudt Walt.

Min far blev bedt om at deltage i den jury, som skulle dømme Chet for mordet. Far erklærede sig inhabil, fordi han var en gammel ven af begge mændene og deres familie. Chet kom for retten, og han blev dømt for mord og fik en livstidsdom.

Efter mange år kom Chets hustru til min far og spurgte, om han ville skrive under på et bønsskrift til guvernøren om løsladelse af hendes mand, hvis helbred nu var blevet nedbrudt efter de mange år i statsfængsel. Far skrev bønsskriftet under. Nogle få afrener senere kom Walts to voksne sønner til vores dør. De var meget vrede og oprevne. De sagde, at fordi min far havde skrevet under på bønsskriftet, havde mange andre også skrevet under. De bad far om at trække sit navn tilbage fra bønsskriftet. Han sagde nej. Han følte, at Chet var en knust og en syg mand. Han havde lidt i alle disse mange år for denne frygtelige affektforbrydelse. Han ønskede, at Chet fik en ordentlig begravelse og blev begravet ved siden af sin familie.



Walts sønner reagerede hurtigt og vredt og sagde: »Hvis han løslades fra fængslet, skal vi nok sørge for, at der sker ham og hans familie noget.«

Chet blev til sidst løsladt og fik lov til at komme hjem og dø hos sin familie. Heldigvis udbrød der ikke mere vold mellem de to familier. Min far fortalte ofte beklagende, hvor tragisk det var, at Chet og Walt, disse to naboer og barndomsvenner, var blevet fanget af deres vrede og lod den ødelægge deres liv. Hvor tragisk var ikke dette øjeblikkes vrede, som de tillod at komme helt ud af kontrol – hvad der til sidst kostede dem begge livet – ganske enkelt fordi de to mænd ikke kunne tilgive hinanden for lidt uregelmæssig brug af overrislingsvandet.

Frelseren sagde: »Skynd dig at blive enig med din modpart, mens du er på vej sammen med ham«<sup>1</sup> og befalede os at løse vore uoverensstemmelser

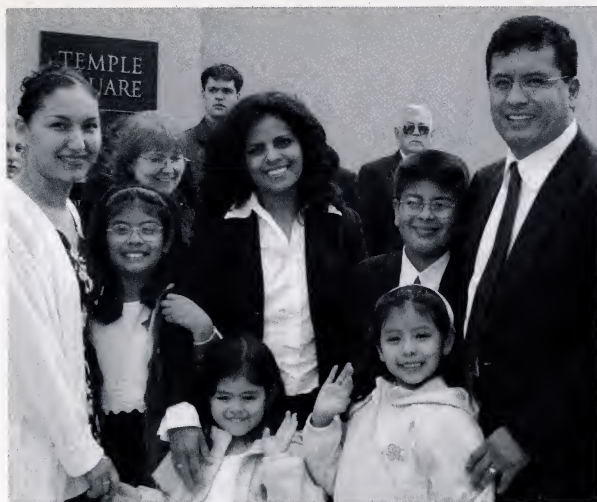
hurtigt, så øjeblikkets vrede ikke skal udvikle sig til fysisk eller følelsesmæssig grusomhed, hvorved vi bliver fanget af vores vrede.

Der er ikke noget sted, hvor dette princip gælder mere end i vore familier. Jeres problem er måske ikke vand, men hver eneste af os, som lever under denne jords klimas stress og pres, har en grund – virkelig eller antaget – til at blive vred. Hvordan vil vi reagere? Vil vi blive vrede? Vil vi finde fejl? Vil vi lade øjeblikkets vrede overvinde os?

Præsident Brigham Young sammenlignede det at blive vred med et giftigt slangebid. Han sagde: »Der er to måder at reagere på, når man er blevet bidt af en klapperslange. Den ene er i vrede, frygt og hævn at forfølge dyret og dræbe det. Eller skynde sig at få giften ud af sit system.« Han sagde: »Hvis vi følger den sidste

måde, vil vi sandsynligvis overleve, men hvis vi prøver at følge den første måde, så er vi her måske ikke længe nok til at afslutte det.«<sup>2</sup>

Lad mig bruge et øjeblik her til at sige, at vi må passe på i vore familier med for det første ikke at give åndelige eller følelsesmæssige klapperslangebid! I meget af dagens populære kultur hånes dyderne tilgivelse og venlighed, mens der opmuntres til latterliggørelse, vrede og hård kritik. Hvis vi ikke passer på, kan vi blive fanget af disse vaner i vore egne hjem og familier og hurtigt komme til at kritisere vores ægtefælle, vore børn og de øvrige familiemedlemmer. Lad os ikke såre dem, som vi elsker, med en selvvis kritik! I vore familier kan små uoverensstemmelser og lidt kritik, hvis vi ikke standser det, ødelægge forholdet og udvikle sig til en fremmedgørelse, ja endog til misbrug og



skilsmisse. I stedet må vi ligesom med giften »skynde« os at standse diskussionen, lægge latterliggørelsen væk, glemme kritikken og gøre os fri af fordømmelse og vrede. Vi kan ikke tillade en sådan farlig vrede at slå rod – end ikke en eneste dag.

Sæt Walts og Chets tragiske historier over for det eksempel som Josef viste i Egypten. Josefs brødre havde hadet ham intenst. De havde lavet et komplot om at slå ham ihjel og endte til sidst med at sælge ham som slave. Josef blev ført til Egypten og kæmpede i årevis med at slippe fri af sit slaveri. I denne vanskelige tid kunne Josef have fordømt sine brødre og svoret hævn. Han kunne have lettet sin smerte ved at lægge planer om at hævne sig en dag. Men det gjorde han ikke.

Med tiden blev Josef hersker over hele Egypten og var kun nummer to efter Farao. Under en grusom hungersnød rejste Josefs brødre til Egypten for at finde mad. De genkendte ikke Josef og bøjede sig ned for ham på grund af hans høje stilling. Josef havde helt sikkert i dette øjeblik magt til at hævne sig. Han kunne have sendt sine brødre i fængsel eller dømt dem til døden. I stedet bekræftede

han sin tilgivelse. Han sagde: »Jeg er jeres bror Josef, som I solgte til Egypten. Vær nu ikke bedrøvede og skamfulde over, at I solgte mig hertil ... Gud har sendt mig i forvejen til livets opretholdelse ... Gud sendte mig i forvejen for at holde jer i live. Det er ikke jer, der har sendt mig hertil, men Gud.«<sup>3</sup>

Josefs vilje til at tilgive vendte biterhed til kærlighed.

Jeg vil gerne gøre det helt klart, at tilgivelse for synd ikke skal forveksles med det at tolerere synd. I virkeligheden sagde Herren i Joseph Smiths Oversættelse: »...døm en retfærdig dom«<sup>4</sup>. Frelseren beder os tilgive og bekæmpe det onde i alle dets former, og selv om vi tilgiver en nabo, som sårer os, bør vi stadig arbejde konstruktivt på at forhindre, at denne skade gentages. En kvinde, som er blevet voldtaget, bør ikke søge hævn, ej heller føle, at hun ikke kan tage skridt til at forhindre yderligere misbrug. En forretningsperson, som er blevet snydt i en handel, bør ikke hade den person, som har været uærlig, men bør tage passende skridt til at rette op på det, som er gjort forkert. Tilgivelse kræver ikke, at vi accepterer

eller tolererer det onde. Det kræver ikke, at vi ignorerer det forkerte, som vi ser i verden omkring os eller i vores eget liv. Men når vi kæmper mod synd, må vi ikke tillade had eller vrede at kontrollere vores tanker eller gerninger.

Frelseren sagde: »Derfor siger jeg jer, at I skal tilgive hinanden; thi den, som ikke tilgiver sin broder hans synder, står fordømt for Herren; thi på ham hviler en større synd.«<sup>5</sup>

Det betyder ikke, at tilgivelse er let. Når nogen sårer os eller dem, som vi holder af, kan denne smerte være næsten overvældende. Det kan føles som om, denne smerte eller uretfærdighed er den vigtigste i verden, og at vi ikke har noget andet valg end at hævne os. Men Kristus, som er Fredsyrsten, lærer os en bedre vej. Det kan være meget vanskeligt at tilgive nogen, som har sårer os, men når vi gør det, åbner vi en bedre fremtid for os selv. Nu vil andre forkerte gerninger ikke kontrollere vores kurs. Når vi tilgiver andre, stiller det os frit til selv at vælge, hvordan vi vil leve vores liv. Tilgivelse betyder, at problemer i fortiden ikke længere dikterer vores skæbne, men at vi kan fokusere på fremtiden med Guds kærlighed i vores hjerte.

Må den manglende tilgivelses sædekorn, som forfulgte mine naboer, aldrig få lov til at slå rod i vores hjem. Må vi bede vor himmelske Fader om at hjælpe os med at overvinde dum stolthed, vrede og smålighed. Må han hjælpe os med at tilgive og at elske, så vi kan blive venner med vor Frelser, med andre og med os selv. »Som Herren tilgav jer, skal I også gøre.«<sup>6</sup> I Jesu Kristi navn. Amen. ■

#### NOTER

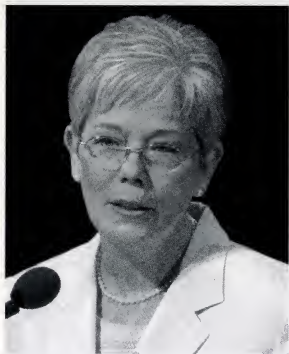
1. Matt 5:25.
2. Som skrevet i Marion D. Hanks, »Forgiveness: The Ultimate Form of Love«, *Ensign*, jan. 1974, s. 21.
3. 1 Mos 45:4-5, 7-8.
4. JSO, Matt 7:1.
5. L&P 64:9.
6. Kol 3:13.

# Velsignet af det levende vand

KATHLEEN H. HUGHES

Førsterådsgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

*Levende vand helbreder. Det nærer og styrker. Det bringer fred og glæde.*



**T**idligt i sin tjenestegerning rejste Kristus fra Jerusalem til sit barndomshjem i Nazaret i Galilæa. Han drog gennem Samaria, blev træt på sin rejse og standsede for at hvile ved Jakobs gamle brønd. Mens Jesus ventede og hans disciple søgte efter mad i en nærliggende by, nærmede en samaritansk kvinde sig brønden. I kender historien. Da Jesus bad om noget at drikke, blev hun overrasket over, at en jøde ville bede hende om noget sådant. I flere århundreder havde jøderne og samaritanerne ansat sig selv som fjender. Men Kristus fortalte hende, at hvis hun forstod, hvem det var, som hun talte til, ville hun bede *ham* om vand: levende

vand – vand, som ville stille hendes tørst for evigt. Det forstod hun selvfølgelig ikke, så han forklarede:

»Enhver, som drikker af dette vand, skal tørste igen.

Men den, der drikker af det vand, jeg vil give ham, skal aldrig i evighed tørste. Det vand, jeg vil give ham, skal i ham blive en kilde, som vælder med vand til evigt liv« (Joh 4:13-14).

Den samaritanske kvinde kunne godt lide tanken om ikke at skulle drikke igen nogensinde. Hun ville helt sikkert ikke komme til at savne det daglige arbejde med at slæbe de tunge vandkrukker fra brønden og hjem. Men da Kristus vidnede for hende, at han var Messias, og da Ånden bekræftede for hende, at det var sandt, begyndte hun at forstå, at Jesus talte om større sandheder. Hun forlod kilden og skyndte sig bort for at finde andre, som kunne komme og lytte. Imidlertid tvivler jeg på, at hun på det tidspunkt fuldt ud forstod – eller om vi fuldt ud forstår – hvad det betyder at have en kilde af levende vand i os.

Levende vand helbreder. Det nærer og styrker. Det bringer fred og glæde.

En kvinde, som jeg kender, kæmper med vrede mod en, som har såret hende og hendes familie. Selv om hun fortalte sine børn, at de ikke

skulle være bitre og vrede, kæmpede hun i sig selv med disse følelser. Efter i ugevis at have bedt til sin himmelske Fader, oplevede hun endelig en ændring. Hun fortalte: »En dag midt i mine næsten konstante bønner, kom helbredelsen. Jeg oplevede en fysisk følelse sprede sig i mit legeme. Herefter oplevede jeg en følelse af tryghed og fred. Jeg vidste, at uanset hvad der skete, så ville min familie og jeg klare os godt. Vreden forlod mig, og det gjorde mit ønske om hævn også.«

Det levende vand er Jesu Kristi evangelium. Helligånden er den, som giver evangeliet til os. Min ven vidste, hvad der var ret. Hun sagde de nødvendige ord til sin familie. Det var først, da hun ydmygede sig nok til at drikke af vandet – at føle Ånden – at hun kunne begynde at blive helbredt.

Jeg har sidste år mødt mange kvinder – og deres præstedømmeleddere – og hørt talrige beretninger om Kristi helbredende kraft. Der er så megen lidelse i livet, så mange årsager til smerte. Jeg kender personer, som har sendt deres kære i krig, og som dagligt beder for deres beskyttelse i kamp. Jeg taler med forældre, som frygter for deres børn, og som over de fristelser, som de står overfor. Jeg har nære venner, som lider af kemoterapiens frygtelige virkninger. Jeg kender enlige forældre, som er blevet forladt af deres ægtefælle, og som opdrager deres børn alene. Jeg har selv kæmpet med depressionens svækkende virkninger. Men jeg har ved egen erfaring lært og lærer gennem dem, som jeg møder, at vi aldrig overlades til vore egne ressourcer. Vi bliver aldrig opgivet. En kilde af godhed, styrke og tillid eksisterer indeni os, og når vi lytter med en følelse af tillid, bliver vi løftet. Vi bliver helbredt. Vi overlever ikke kun, men vi kommer til at elske livet. Vi ler, vi glæder os, og vi går fremad med tro.

Det levende vand nærer os ligeledes. Jeg vidner for jer, at Kristus,

præcis som han lover, kommer til alle, som bærer tunge byrder. Han giver os hvile (se Matt 11:28). Han holder os oppe, når vi er trætte. En kilde er en flydende kilde, som hele tiden forfrisker os – hvis vi drikker af den. Stolthed kan ødelægge dens virkninger på samme måde som uopmærksomhed kan. Men de, som drikker meget heraf, helbreder ikke blot sig selv, men bliver en kilde for andre, når den ene ånd nærer og styrker en anden.

Sidste år døde en kær ven af familien. Lucile var 89 år og havde været enke i over 20 år. Hun var ikke en rig kvinde, hun var ikke berømt, og der var ikke mange i denne verden, som vidste, at hun døde. Men det gjorde hendes familie. Det vidste hendes naboer. Det vidste medlemmerne af hendes ward. For hendes død efterlod verden som et ringere sted for alle dem, som havde oplevet hendes kærlighed. I sine år som enke havde Lucile oplevet vanskelige udfordringer, herunder at et kært barnbarn var død, og de svækkelser, som alderen bragte. Men Lucile fortsatte med at nære alle, som hun kendte, med sin ånd, med sit bagværk, sine tæpper og sjaler og med sit humør og sin gode vilje. Og hun elskede at tjene i templet. En dag i 1981 skrev hun i sin dagbog: »Her til morgen kl. halvfire så jeg, mens jeg gik op ad stien til templet, flaget bølge i den lette brise og kiggede på den smukke himmel og tænkte på, hvor lykkelig jeg var over at være her. Jeg havde ondt af alle de mennesker, som sov og ikke så denne smukke dag begynde.«

De fleste af os tænker ikke på, at verden »vågner op« klokken halvfire om morgenen, men er helt tilfredse med at vende os i sengen og sove videre og derved lade Lucile bekymre sig for os. Hvilken holdning! Det er kun en kilde af godhed fra hendes indre, som kan forklare det. Besad hun denne renhed i ånden, da hun



var 15, 25 eller 35 år gammel? Det ved jeg ikke. I de fleste tilfælde kræver det sandsynligvis et helt liv at lære at lytte til Helligånden, før vi kender Guds stemme så godt, og før vi stoler nok på det levende vand til at smage på det hele dagen – især når dagen begynder klokken halvfire om morgenen. Men jeg tror på, at det levende vand opretholdt Lucile i de lange år, hvor hun kunne have givet efter for selvmedlidenhed, og hun blev med sit liv og sin ånd til styrke for alle, som hun kendte.

Det levende vand kan bringe fred og glæde, selv når den kilde, som findes i os, synes at være tørret ud. For

nylig hørte jeg om en kvinde, hvis søn, der led af en følelsesmæssig sygdom, døde uventet. Familien var ulukkelig. Moderen troede ikke, at hun nogen sinde ville blive lykkelig igen. Men hun blev velsignet ved en ung kvindes tjeneste, en af hendes tidligere laurbærpiger, som nu var en ung søster i Hjelpeforeningen. Hun var hendes besøglærerinde og sagde: »Du hjalp mig, nu hjælper jeg dig – og så klarer vi det her sammen.« Fred og selv glæde begyndte at vende tilbage til hendes liv.

Det kræver måske et helt liv – og længere – at lutre vores ånd fuldt ud, men det levende vand er til rådighed



for alle, herunder de unge. Jeg bliver inspireret, når jeg ser Kirkens unge piger træde ind i Hjælpeforeningen, efter at have modtaget åndelig belæring fra barndommen, og med det samme bringer styrke til de mere erfarne kvinder. Jeg fyldes med overvældende glæde, når jeg ser, at de samme unge kvinder forstår, hvor meget de kan lære af kvinder, som er ældre end dem selv. Fred kommer til os fra Herren, men vi kan hjælpe hinanden med at føle denne fred, når vi deler vore byrder og vores lykke med hinanden.

Kristi løfte er enkelt og ædelt: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27). Brødre og søstre, der er uro overalt omkring os. Økonomien har det ikke godt, familierne kæmper, og vi lever i det, som præsident Hinckley har sagt er »farefulde tider.« (»De tider, vi lever i«, *Liabona*, jan. 2002, s. 83). Men det levende vand kan stadig tilbyde fred og glæde. Når vi lever retskaffent, når vi har gjort alt, hvad vi kan, så er en af de gaver, som vi modtager, tillid. Herren har sagt til os: »Vær stille og vid, at jeg er Gud.« (L&P 101:16). Vi må standse op midt i kaoset. Vi må lytte til den ånd, som fortæller os, at »alt er vel!« (*Salmer og sange*, nr. 16) på samme måde, som de første hellige måtte gøre. Der er grund til bekyndning, men der er endnu større grund til at være i ro.

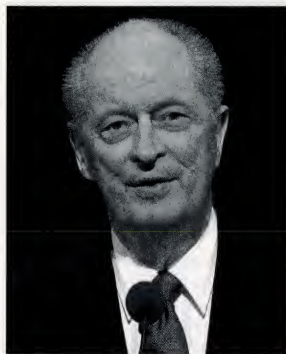
Den samaritanske kvinde kiggede ind i Kristi ansigt, lyttede til hans stemme og anerkendte ham på et tidspunkt, hvor de fleste andre forkastede alt det, som han underviste i. Vi kender ham også, eller vi kan komme til det, hvis vi tillader hans helbredende kraft, hans styrkende kraft og hans fred og glæde at strømme gennem os som en »kilde, som vælder med vand til evigt liv.« Det er min bøn, at vi må gøre dette. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

# Tro i prøvelser bringer fred og lykke

ÆLDSTE ROBERT D. HALES

De Tolv Apostles Kvorum

*Hvor mørke forholdene end kan synes i denne verden i dag, uanset hvilket uvejr vi selv står over for ... kan vi opleve denne glæde nu.*



Efter at Jesus havde undervist skaren, sejlede han og hans disciple hen mod Galilæasøens østbred. Det var nat, og Frelseren sov trygt på en hynde nær ved agterstaven. På et tidspunkt kom der »en voldsom hvirvelstorm, bølgerne slog ind over båden.« Skrækslagne vækkede hans disciple ham: »Mester, er du lige glad med, at vi går under?«<sup>1</sup> Hans svar var som sædvanligt roligt: »Hvorfor er I bange, I lidetroende?«<sup>2</sup> »Og han rejste sig og truede ad

stormen og sagde til søen: »Ti stille, hold inde! Og stormen lagde sig, og det blev helt blikstille.«<sup>3</sup>

Han, der havde skabt verden, befalede atter over elementerne.<sup>4</sup> Forundret spurgte hans disciple: »Hvem er dog han, siden både storm og sø adlyder ham?«<sup>5</sup>

Vi lever i urolige tider. Et stort, ondt uvejr er kommet over jorden. Ugudelighedens vinde hylér omkring os; krigens bølger slår mod vores skib. Som Paulus skrev til Timotheus: »... i de sidste dage skal der komme hårde tider. For da vil mennesker blive egenkærlige, pengeglade, pralende, overmodige, fulde af hån, u lydige mod deres forældre, utaknemmelige, spottere ... i det ydre har de guds frygt, men de fornyer dens kraft.«<sup>6</sup>

Det er sandt, at ildevarslende skyer samler sig om os, men ligesom Frelserens ord bragte apostlene i båden fred, så bringer de fred til os i dag. »Og når I hører krigslyd og rygter om krig, så lad jer ikke skræmme. Det skal ske, men det er endnu ikke enden.«<sup>7</sup> »... men er I beredt, behøver I ikke at frygte.«<sup>8</sup>



Jahve sagde til Elias: »Gå ud og stil dig på bjerget for Herrens ansigt.« Elias adlød, og efter en kraftig storm og jordskælv og ild hørte han til sidst »en sagte susen.« Herren spurgte derpå Elias, der havde gemt sig i en hule: »Hvad vil du her, Elias?« Og Elias svarede: »Fordi israelitterne har svigtet din pagt. Dine aldre har de revet ned, og dine profeter har de dræbt med sværd; jeg er den eneste, der er tilbage, og mig stræber de efter livet.« Men Herren havde et vigtigt værk, som Elias skulle udføre, og han sagde derfor til ham: »Vend tilbage.«<sup>9</sup> Så Elias tog af sted.

Vi må også komme ud af vore *sikre* huler, for vi har et vigtigt værk at udføre. Og Herren vil ved sin Ånd

stille, sagte stemme beskytte os, hjælpe os og vejlede os.

Husk på, at han lærte Jareds broder, hvordan han skulle bygge fartøjer til hans familie, så de sikkert kunne krydse det store hav; så de blev beskyttet mod vindene og bølgerne og blev bragt til det forjættede land.

Disse fartøjer var usædvanlige i deres konstruktion, men de var meget sikre. »Men når de blev begravet i dybet, kunne vandet ikke skade dem ... og ingen af havets uhyrer kunne knuse dem og ingen hval skade dem.«<sup>10</sup>

Men fartøjerne havde ikke noget lys. Det bekymrede Jareds broder. Han ønskede ikke, at hans familie skulle foretage rejsen i mørke, så i

stedet for at vente på at få en befaling, fremlagde han sit problem for Herren. »Og Herren sagde til Jareds broder: Hvad vil I have, at jeg skal gøre, for at I kan have lys i jeres fartøjer?«<sup>11</sup>

Jareds broders svar på dette spørgsmål krævede omhyggelig indsats fra hans side. Han gik op på bjerget Shelem, »og dér smeltede han seksten små sten ud af en klippe.«<sup>12</sup> Han bad derefter Herren, om han ville røre ved stenene, så at de kunne give lys.

Som forældre og ledere må vi huske på, at det ikke er »passende at [Herren] giver befaling i alle ting.«<sup>13</sup> Ligesom Jareds broder må vi omhyggeligt overveje vores familiemedlemmers behov, lave en plan for at imødekomme disse behov og så fremlægge vores plan for Herren i bøn. Dette vil kræve tro og indsats fra vores side, men han vil hjælpe os, når vi søger hans hjælp og gør hans vilje.

Efter sin oplevelse med Herren fortsatte Jareds broder flittigt med at forberede sig selv til rejsen forude.<sup>14</sup> På samme måde skal vi lytte til vore profeters belæringer. De levende profeter har gang på gang rådet os til at få styr på vores liv – at komme af med gæld, at have et forråd af mad og andre nødvendigheder, at betale vores tiende, at få en passende uddannelse og at efterleve befalingerne. Har vi adlydt disse væsentlige instruksere?

Når vi ser ind i vore børns og børnebørns øjne, så kan vi se vor tids tvivl og frygt. Hvor end disse værdifulde sjæle går hen i verden, så hører de om arbejdsløshed, fattigdom, krig, umoralitet og kriminalitet. De undrer sig over, hvordan de kan klare disse problemer.

For at finde svar ser de tilbage ind i vore øjne og lytter til vore ord. Hører de os tale trofast og forhåbningsfuldt på trods af vor tids prøvelser?

De har brug for at se, at vi fortsat beder og studerer skriften sammen,

holder familieaften og familieråd, tjener trofast i vore kirkekaldelser, kommer regelmæssigt i templet og er lydige mod vore pagter. Når de ser vores standhaftighed med at holde befalingerne, vil deres frygt aftage og deres tillid til Herren vil øges.

Ved at vise vores tro i prøvelser, forsikrer vi dem om, at modstanderens raseri ikke er helt ødelæggende. Jesus bad til sin Fader på vores vegne: »... ikke ... at du skal tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde.«<sup>15</sup> Den bøn vil blive besvaret i vor himmelske Faders egen tid i overensstemmelse med vores tro.

I mellemtiden er der mening og formål med vores jordiske udfordringer. Tænk på profeten Joseph Smith: Gennem sit liv stod han over for nedslående modstand – sygdom, uheld, fattigdom, misforståelser, falske beskyldninger og forfølgelse. Man kan måske fristes til at spørge, hvorfor Herren ikke beskyttede sin profet mod sådanne forhindringer, gav ham ubegrænsede midler og standsede hans forfølgere? Svaret er, at enhver af os må gennemgå bestemte oplevelser for at blive som vor Frelser. I jordelivets skole er læreren ofte smerte og prøvelser, men meningen med lektionerne er at lutre og styrke, ikke ødelægge. Herren sagde til den trofaste Joseph:

»Min søn, fred være med din sjæl! Din modgang og dine lidelser skal blot være et øjeblik,<sup>16</sup>

... om du kastes i dybet, om de skummende bølger slår op om dig; om heftige vinde bliver dine fjender; om himlen overdækkes med tæt mørke; om alle elementerne forener sig for at spærre dig din vej ... da skal du vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste.«<sup>17</sup>

På trods af, at der var mange prøvelser i profetens Josephs liv, skete der store ting for gengivelsen af evangeliet i disse de sidste dage. Joseph lærte og har belært os om, at når han kæmpede med en udfordring, så lod

Frelseren ham ikke gå til grund. På samme måde er prøver af vores tro værdifulde muligheder for at opdagde, hvor meget Mesteren bekymrer sig om vores sjæls velfærd for at hjælpe os med at holde ud indtil enden.

I vore dage når Herrens støttende arm os ved ordinarcerne i hans hellige templer. Profeten Joseph sagde til de tidlige hellige i Nauvoo: »Brødre, I har brug for begavelsen, for at I kan være forberedt og besejre alt.«<sup>18</sup> Hvor havde han dog ret! Velsignet med tempelpagterne og udrustet med kraft var det muligt for de sidste dages hellige at udholde prøvelser med tro. Ved slutningen af sin egen pionerrejse skrev Sarah Rich: »Hvis det ikke havde været for den tro og kundskab, som var blevet udgydt over os i det tempel ... ville vores rejse have været som ... at tage et spring ud i mørket.«<sup>19</sup>

Jeg er rørt over omfanget af prøvelser i Frelserens oplevelse. Selv om han var Faderens Enbårne, forsøgte listige mænd at tage hans liv helt fra begyndelsen. Under hele hans tjenestegerning fulgte en storm af rygter, løgne og forfølgelse ham, hvor end han gik.

Jeg er især imponeret, når jeg tænker på ugen op til hans død, da ypperstepræsterne udfordrede hans myndighed, forsøgte at narre ham og to gange deltog i en sammenstværgelse for at slå ham ihjel. I Getsemane, mens hans disciple sov, led han for hele menneskeheds synden og blødte fra hver en pore. Han blev forrådt, arresteret, udspurgt, slået og spyttet på. Efter Rådets afhøring blev han hånet af Herodes og til sidst ført hen til Pilatus, hvor han skulle stå foran en vred hob. Pisket og kronet med torne blev han tvunget til at bære sit kors til Golgata. Nagler blev hamret ind i hans hænder og fødder. Hans legeme blev anbragt mellem gemene tyve. Soldater kastede lod om hans jordiske ejendele, og han fik eddike til at slukke sin tørst

med. Efter seks timer<sup>20</sup> betroede han sin ånd i Faderens hænder og udåndede.

Hvis vi ser på den sidste uge i Frelserens liv fra vores jordiske perspektiv, er vores første indtryk sikkert lidelse og ødelæggelse. Vi ser måske kun Frelserens moder og andre, der græder ved korset, bange soldater, jorden i stor bevægelse, klipper der brydes, forhængt i templet, der flænges, og tre timers mørke over landet. En lignende scene med uvejir og ødelæggelse udfoldede sig i den nye verden. Kort sagt så ser vi det frygtelige uvejir rase.

Men se engang til – denne gang med troens øjne.

Tænk over, at Jesus i de sidste, mest pinefulde uger af sit liv belærte, vidnede for, oploftede, velsignede og styrkede dem omkring sig. Han oprejste Lazarus fra de døde, belærte om sin Fader, rensede templet, fortalte adskillige lignelser, så den fattige enke give sin gave, belærte sine disciple om tegnene på sit andet komme, besøgte Simon den Spedalskes hus, indstiftede nadveren, vaskede apostolens fødder og belærte sine disciple om at elske hinanden. Han vidnede om sin guddommelighed som Guds søn og belærte om Talsmanden – Helligånden. I sin storslåede ypperstepræstelige bøn bad han til sin Fader for sine apostle og alle, som troede deres ord, »at de fuldt ud må have [hans] glæde i sig.«<sup>21</sup>

I sin mørkeste time svandt frendens og glædens lys ikke bort. Det skinnede klarere! Efter sin død viste han sig for Maria Magdalene. Hvilken glæde der må have været den morgen, da nyheden bredte sig, »... han er opstået.«<sup>22</sup> Med tiden viste han sig for kvinderne på vejen; for Kleofas, der rejste til Emmaus; for apostlene og disciplene i salen ovenpå; for Thomas og for andre. Atter var der glæde og jubel ved forsoningen og opstandelsen.<sup>23</sup>

Men det var ikke alt. I et syn så



præsident Joseph F. Smith – en profet, seer og åbenbarer – Frelserens besøg i åndeverdenen.

»Der var samlet en utallig skare af retfærdige ånder, som havde været trofaste i Jesu vidnesbyrd, mens de levede på jorden ...

Alle disse var døde med et sikkert håb om en herlig opstandelse ...

... [og] de var fyldt med lykke og glæde, og de frydede sig sammen, fordi deres forløsningstid var nær.

De var sammen for at afvente Guds Søns komme til åndeverdenen, hvor han skulle forkynde deres forløsning fra dødens bånd ...»

Disse trofaste ånder vidste, at snart skulle deres »forgangne legemer ... bringes tilbage til deres fuldkomne skikkelse, ben til ben, senerne og

kødet udenpå, legeme og ånd forenes for aldrig mere at skilles, for at kunne modtage en *fyldte af glæde.*«

Og mens »denne store skare ventede og samtalede og glædede sig til deres forløsningstid fra dødens lænker, viste Guds Søn sig. Han forkyndte frihed for de fangne, der havde været trofaste.«<sup>24</sup>

Mine brødre og søstre, hvor mørke forholdene end kan synes i denne verden i dag, uanset hvilket uejevnr vi selv står over for i vores hjem og vores familie, så kan vi opleve denne glæde nu. Nogle gange forstår vi ikke døden, sygdom, mentale og fysiske handicap, personlige tragedier, krig og andre konflikter. Nogle af dem er en nødvendig del af vores jordiske prøvestand. Andre, ligesom dem

Enok forudså, er en del af forberedelsen på Frelserens andet komme, når »himlene [skal] formørkes, og et mørkets slør skal indhylle jorden; himlene skal ryste og jorden ligeså, og der skal være store trængsler blandt menneskenes børn, men« siger Herren, »mit folk vil jeg bevare.« Og da Enok så alle disse ting »modtog [han] en fylde af glæde.«<sup>25</sup>

På denne morgen, hvor vi mindes Frelserens fødsel og opstandelse, bærer jeg med glæde og jubel et særligt vidnesbyrd om, at han kom til denne verden, led for vore synder og vil vende tilbage igen. Vores tro på ham og vores lydighed mod hans befalinger vil bringe »et fuldkommen klart håb«<sup>26</sup> og sprede fortvivelsens dunkelhed og mørke i disse problemfyldte tider. Han, der har magt til at berolige jordens elementer, har magt til at berolige vores sjæl og give os ly midt i stormen: »Fred være med jer.«<sup>27</sup>

Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

#### NOTER

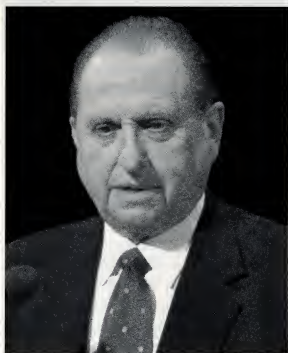
1. Mark 4:37-38.
2. Matt 8:26.
3. Luk 24:36.
4. Se Jesus E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 326.
5. Mark 4:41.
6. 2 Tim 3:1-2, 5.
7. Mark 13:7.
8. L&P 38:30.
9. Se 1 Kong 19:11-15.
10. Ether 6:7, 10.
11. Ether 2:23.
12. Ether 3:1.
13. L&P 58:26.
14. Se Ether 6:4.
15. Joh 17:15.
16. L&P 121:7.
17. L&P 122:7.
18. *History of the Church*, 2:309.
19. Sarah DeAmon Pea Rich, »Autobiography, 1885-1893«, Kirkens slægtshistoriske og historiske afdelings arkiv, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, s. 66.
20. Se *Jesus Kristus*, s. 689.
21. Joh 17:13.
22. Matt 28:6.
23. Se »Overblik over Det Nye Testamente: Frelserens sidste uge«, *Liabona*, apr. 2003, s. 26-29.
24. L&P 138:12, 14-18; fremhævelse tilføjet.
25. Moses 7:61, 67.
26. 2 Nephi 31:20.
27. Mark 4:39.

# På jagt efter skatte

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

*Lær af fortiden, forbered jer til fremtiden, lev i nuet.*



**D**a jeg var dreng, holdt jeg meget af at læse *Skatteøen* af Robert Louis Stevenson. Jeg så også eventyrfilm, hvor forskellige personer hver havde et stykke af et slidt kort, der viste vejen til begravede skatte, hvis bare stykkerne blev fundet og sat sammen.

Jeg kan huske, at jeg lyttede til et 15 minutter langt radioprogram hver hverdageftermiddag. Det program, som jeg taler om, hed: »Jack Armstrong, en helt igennem ærkeamerikansk dreng.« Det begyndte med en jingle: »Har du prøvet Wheaties, den bedste morgenmad i landet?« Så strømmede en stemme fyldt med mystik ud fra radioen og sagde: »Vi slutter os nu til Jack og

Betty, der er på vej mod den fabelagtige, hemmelige indgang til elefanternes kirkegård, hvor der er gemt en skat. Men vent; der lurar farer på vejen forude.«

Intet kunne få mig væk fra dette program. Det var som om, at jeg ledte eftersøgningen efter skjulte skatte af kostbart elfenben.

I en anden tid og i andre omgivelser talte verdens Frelser om skatte. I sin bjergprædiken sagde han:

»Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og hvor tyve bryder ind og stjæler.

Men saml jer skatte i himlen, hvor hverken møl eller rust fortærer, og hvor tyve ikke bryder ind og stjæler.

For hvor din skat er, dér vil også dit hjerte være.«<sup>1</sup>

Den lovede belønning var ikke en skat af elfenben, guld eller sølv. Den bestod heller ikke af flere hektar land eller en værdipapirs- og aktieportefølje. Mesteren talte om rigdomme, der er inden for alles rækkevidde – ubeskrivelig glæde og evig lykke herefter.

I dag har jeg valgt at give tre stykker til jeres skattekort for at vise jer vej til evig lykke. De er:

1. Lær af fortiden.
2. Forbered jer til fremtiden.
3. Lev i nuet.

Lad os se på hver del af kortet.

## Først, lær af fortiden.

Enhver af os har en arv – hvad enten det er fra pionerforfædre, senere omvendte eller andre, der har hjulpet med at forme vores liv. Arven tilvebringer en grundvold, der er bygget på ofre og tro. Det er vores privilegium og ansvar at bygge på en sådan fast og stabil grundvold.

En historie af Karen Nolen, som blev trykt i *New Era* i 1974, beretter om Benjamin Landart, der i 1888 var 15 år gammel og en dygtig violinist. Det var nogle gange en udfordring for Benjamin at bo på en gård i det nordlige Utah sammen med sin mor og syv brødre og søstre, da han havde mindre tid til at spille på sin violin, end han ønskede. Af og til låste Benjamins mor violinen inde, indtil han havde udført sine pligter på gården, så fristet var han til at spille på den.

Sidst i 1892 blev Benjamin bedt om at rejse til Salt Lake City for at aflægge prøve i det territoriale orkester. For ham var det en drøm, der gik i opfyldelse. Efter at have øvet sig og bedt i flere uger tog han i marts 1893 til Salt Lake til den længe ventede prøve. Da dirigenten, en hr. Deane, hørte Benjamin spille, fortalte han Benjamin, at han var den dygtigste violinist, han havde hørt for Denver. Benjamin fik at vide, at han skulle tage til Denver til prøver i efteråret, og han erfarede, at han ville tjene nok til at kunne forsørge sig selv og sende nogle overskydende penge hjem.

Men en uge efter, at Benjamin havde modtaget de gode nyheder, kaldte hans biskop ham ind på sit kontor og spurgte, om han ikke kunne udskyde det at spille med orkestret i nogle år. Han fortalte Benjamin, at før han begyndte at tjene penge, så var der noget, han skyldte Herren. Han kaldte derpå Benjamin til at tage på mission.

Benjamin følte, at det at skulle opgive sin chance for at spille i det territoriale orkester næsten var mere, end han kunne bære, men han vidste,



**Præsident Gordon B. Hinckley hilser på ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum (til venstre), mens præsident Thomas S. Monson (yderst til højre) hilser på to apostle, ældste Jeffrey R. Holland (i midten) og ældste Richard G. Scott.**

hvad hans beslutning måtte være. Han lovede biskoppen, at hvis der var nogen måde, hvorpå de penge, han skulle bruge til sin mission, ville kunne blive skaffet, så ville han tage imod kaldelsen.

Da Benjamin fortalte sin mor om kaldelsen, blev hun overlykkelig. Hun fortalte ham, at hans far altid havde ønsket at udføre en mission, men at han var blevet dræbt, før han havde haft muligheden for det. Men da de diskuterede finansieringen af missionen, blev hendes ansigt sørgmodigt. Benjamin fortalte hende, at han ikke ville tillade, at hun solgte mere af deres jord. Hun kiggede alvorligt på hans ansigt et øjeblik og sagde så: »Ben, der er en måde, hvorpå vi kan få penge. Familien har kun én ting, der er værdifuld nok til at kunne sende dig på din mission. Du bliver nødt til at sælge din violin.«

Ti dage senere, den 23. marts 1893, skrev Benjamin i sin dagbog: »Jeg vågnede i morges og tog min violin ud af dens kasse. Hele dagen spillede jeg den musik, som jeg elsker. Om aftenen, da lyset svandt, og jeg ikke kunne se til at spille mere, lagde jeg instrumentet i dens

kasse. Det er nok. I morgen tager jeg af sted [på mission].«

Femogfyrré år senere, den 23. juni 1938, skrev Benjamin i sin dagbog: »Den største beslutning, jeg nogensinde har foretaget i mit liv, var at opgve noget, som jeg elskede højt, for den Gud, som jeg elskede endnu højere. Han har aldrig glemt mig for det.«<sup>2</sup>

Lær af fortiden.

#### **For det andet, forbered jer til fremtiden.**

Vi lever i en verden, der hele tiden forandrer sig. Teknologien har ændret næsten ethvert aspekt af vores liv. Vi står overfor disse fremskridt – disse voldsomme omvæltninger – i en verden, som vore forfædre ikke drømte om.

Husk på Herrens løfte: »... men er I beredt, behøver I ikke at frygte.«<sup>3</sup> Frygt er fremskridtets dødsfjende.

Det er nødvendigt at forberede og planlægge, så vi ikke sløser livet bort. Uden et mål kan der ikke være nogen virkelig succes. En af de bedste definitioner på succes, jeg nogen sinde har hørt, lyder sådan her: Succes er den gradvise virkeliggørelse af et

værdigt ideal. En eller anden har sagt, at problemet med ikke at have et mål er, at man kan tilbringe hele livet med at løbe frem og tilbage på banen uden nogen sinde at komme over målstregen.

For mange år siden var der en romantisk og fantasifuld vise, der indeholdt ordene: »Dit ønske alene får alt til at ske. Bliv ved med at ønske, så ordner alt sig.«<sup>4</sup> Jeg vil gerne her og nu sige, at ønsketænkning ikke kan gøre det ud for en grundig forberedelse til at møde livets prøvelser. Det kræver hårdt arbejde at forberede sig, men det er aldeles afgørende for vores udvikling.

Vores rejse ind i fremtiden bliver ikke en jævn landevej, der strækker sig herfra og til evigheden. I stedet er der skilleveje og sving på vejen, for ikke at nævne de uventede bump. Vi skal bede dagligt til en kærlig himmelsk Fader, der ønsker, at det går hver af os godt i livet.

Forbered jer til fremtiden.

#### **For det tredje, lev i nuet.**

Nogle gange lader vi vore tanker om morgendagen fylde for meget i dag. Dagdrømme om fortiden og

længsel mod fremtiden kan give tryk-  
hed, men det kan ikke erstatte at leve  
i nuet. Det er mulighedernes dag, og  
vi skal gribe den.

Professor Harold Hill adværer i  
Meredith Wilsons *The Music Man*:  
»Hvis I dynger nok af i morgener sam-  
men, så opdager I, at I har samlet en  
masse tomme forgangne dage.«

Der er ikke nogen i morgentid at  
huske, hvis vi ikke gør noget i dag og  
for at leve fuldt ud i dag, skal vi gøre  
det, der er allervigtigst. Lad os ikke  
udsætte det, der betyder mest.

Jeg læste for nylig en historie om  
en mand, der, efter at hans hustru var  
gået bort, åbnede hendes kommode-  
skuffe og fandt et klædningsstykke,  
som hun havde købt, da hun havde  
besøgt det østlige USA ni år tidligere.  
Hun havde ikke haft det på, men  
havde gemt det til en særlig lejlighed.  
Nu ville den lejlighed selvfølgelig  
aldrig komme.

Da manden fortalte historien til en  
veninde, sagde han: »Gem aldrig noget  
til en særlig lejlighed. Hver eneste dag i  
dit liv er en særlig lejlighed.«

Veninden sagde senere, at de ord  
ændrede hendes liv. Det hjalp hende  
til at holde op med at udskyde det,  
der var vigtigst for hende. Hun sagde:  
»Nu tilbringer jeg mere tid med min  
familie. Jeg bruger krystalglassene  
hver dag. Hvis jeg har lyst til det, så  
tager jeg nyt tøj på for at tage i super-  
markedet. Ordene »engang« og »en  
dag« svinder bort fra mit ordforråd.  
Nu tager jeg tid til at ringe til mine  
slægtninge og nære venner. Jeg har  
ringet til gamle venner for at slutte  
fred over gamle skænderier. Jeg for-  
tæller dem i min familie, hvor meget  
jeg elsker dem. Jeg prøver på ikke at  
forsinke eller udskyde noget, der ville  
kunne bringe latter og glæde i vores  
liv. Og hver morgen siger jeg til mig  
selv, at dette kan blive en særlig dag.  
Hver dag, hver time, hvert minut er  
noget særligt.«

Et vidunderlig eksempel på denne  
filosofi blev fortalt af Arthur Gordon



for mange år siden i et stort dagblad.  
Han skrev:

»Da jeg var omkring 13 og min bror  
10, havde far lovet at tage os med i  
cirkus. Men ved frokosttid kom der et  
telefonopkald: Der var noget vigtigt  
forretningsmæssigt, der krævede hans  
tilstedeværelse inde i byen. Vi forber-  
edte os på skuffelsen. Så hørte vi  
ham sige i telefonen: »Nej, jeg kom-  
mer ikke. Det bliver nødt til at vente.«

Da han kom tilbage til bordet, smi-  
lede mor. »Du ved godt, at cirkus  
kommer til byen igen,« [sagde hun].

»Det ved jeg godt,« sagde far, »men  
det gør barndommen ikke.«<sup>6</sup>

Ældste Monte J. Brough fra De  
Halvfjerd's Første Kvorum fortæller om  
en sommer i sit barndomshjem i  
Randolph i Utah, hvor han og hans lil-  
lebror Max besluttede sig for at bygge  
en træhytte i et stort træ i baghaven.  
De lagde planer for deres livs mest  
vidunderlige frembringelse. De sam-  
lede byggemateriale fra hele nabolaget  
og bar det op til et sted på træet, hvor  
to grene dannede et ideelt sted til  
huset. Det var svært, og de var  
spændte på at færdiggøre deres værk.  
Tanken om den færdige træhytte var  
en vældig stor motivation for dem for  
at færdiggøre projektet.

De arbejdede hele sommeren, og  
sidst på efteråret, lige før det nye sko-  
leår begyndte, var deres hytte færdig.  
Ældste Brough sagde, at han aldrig  
ville glemme deres følelse af glæde og  
tilfredshed, da de endelig var i stand  
til at nyde frugterne af deres arbejde.  
De sad i træhuset, så sig omkring et  
par minutter, klatrede ned fra træet –  
og vendte aldrig tilbage. Det færdige  
projekt, hvor vidunderligt det end var,  
kunne end ikke fastholde deres inter-  
esse en dag. Med andre ord, proces-  
sen med at planlægge, samle  
sammen, bygge og arbejde – ikke det  
færdige projekt – gav den vedvarende  
tilfredsstillelse og fornøjelse, som de  
havde oplevet.

Lad os nyde livet, mens vi lever  
det, og finde glæde i rejsen ligesom  
ældste Brough og hans bror Max.

Det gamle ordsprog: »Opsæt ikke til  
i morgen, hvad du kan gøre i dag« er  
dobbelt så vigtigt, når det gælder at  
udtrykke vores kærlighed og hengiven-  
hed – i ord og handlinger – over for  
vores familie og vore venner.

Forfatteren Harriett Beecher Stowe  
sagde: »De bitterligste tårer, der bliver  
udgydt ved graven, er ord, der ikke er  
sagt, og gerninger, der ikke er udført.«<sup>6</sup>

En digter har udtrykt sorgen over  
for evigt tabte muligheder. Jeg vil  
citere et stykke:

*Lige om hjørnet bor en af mine  
venner,  
i denne store by, helt uden ender;  
men dagene svinder og ugerne går,  
og inden jeg ved af det, er der gået  
et år;  
Og jeg kom aldrig til min gamle  
vens hjem,  
for livet går hurtigt og frygteligt  
frem.  
Men morgendagen kommer og går  
igen,  
og afstanden øges til min gamle ven.*

*Lige om hjørnet! – dog mile væk ...  
»Her er et telegram, br.,«  
»Jim døde i dag.«*



*Om det er, hvad vi får og endelig fortjener:  
Lige om hjørnet, forsvundne venner.<sup>7</sup>*

For lidt over et år siden besluttede jeg, at jeg ikke længere ville udskyde et besøg hos en kær ven, som jeg ikke havde set i mange år. Jeg havde haft til hensigt at besøge ham i Californien, men jeg havde bare ikke fået det gjort.

Bob Biggers og jeg mødtes, da vi begge hen imod slutningen af anden verdenskrig var i personaleadministrationen i det amerikanske søværns træningscenter i San Diego i Californien. Vi blev gode venner med det samme.

Han besøgte mig en gang i Salt Lake, før han blev gift; og vi forblev venner gennem korrespondance fra den gang, jeg fratrådte i 1946. Min hustru Frances og jeg har hvert år udvekslet julekort med ham og hans hustru Grace.

Til sidst i begyndelsen af januar 2002 planlagde jeg at deltage i en stavs-konference i Whittier i Californien, hvor familien Biggers bor. Jeg ringede til min ven Bob, der nu er 80 år gammel, og aftalte, at Frances og jeg kunne mødes med ham og Grace, så vi sammen kunne mindes gamle dage.

Det var et dejligt besøg. Jeg medbragte nogle fotografier, som var blevet taget, mens vi var i flåden sammen

over 55 år tidligere. Vi udpegede de mænd, vi kendte, og gav, så godt vi kunne, hinanden en opdatering om, hvor de var henne nu. Selvom Bob ikke er medlem af vores kirke, kunne han huske, at han havde været med mig til et nadvermøde for alle de mange år siden, da vi var udstationeret i San Diego.

Da Frances og jeg sagde farvel til Bob og Grace, følte jeg en overvældende følelse af fred og glæde, fordi jeg endelig havde gjort mig anstrengelser for atter engang at mødes med en ven, der havde været værdsat på afstand i så mange år.

En dag vil enhver af os løbe tør for i morgener. Lad os ikke udskyde det, der er allervigtigst.

Lev i nuet.

Jeres skattekort er nu på plads:  
**Lær af fortiden, forbered jer til fremtiden, lev i nuet.**

Jeg slutter, hvor jeg begyndte. Fra vor Herre og Frelser:

»Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og hvor tyve bryder ind og stjæler.

Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og hvor tyve bryder ind og stjæler.

For hvor din skat er, dér vil også dit hjerte være.<sup>8</sup>

Mine brødre og søstre, fra dybet af min sjæl bærer jeg mit personlige vidnesbyrd: Gud er vor Fader; hans Søn er vor Frelser og Forløser; vi ledes af en profet i vor tid, præsident Gordon B. Hinckley.

I Jesu Kristi navn. Amen. ■

#### NOTER

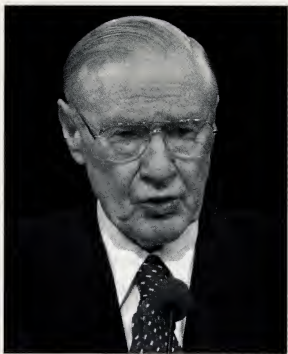
1. Matt 6:19-21.
2. Se »Benjamin: Son of the Right Hand«, *New Era*, May 1974, s. 34-37.
3. L&P 38:30.
4. »Wishing Will Make It So«, tekst af B. G. DeSylva.
5. A *Touch of Wonder*, 1974, s. 77-78.
6. I Gorton Carruth og Eugene Ehrlich, saml., *The Harper Book of American Quotations*, 1988, s. 173.
7. Charles Hanson Towne, »Around the Corners«, i *Poems That Live Forever*, udv. Hazel Felleman, 1965, s. 128.
8. Matt 6:19-21.



# Opretholdelse af Kirkens ledere

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab



**M**ine brødre og søstre, præsident Hinckley har bedt om, at jeg nu præsenterer Kirkens generalautoriteter, halvjerderse-områdeautoriteter og ledere for hjælpeorganisationerne for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Gordon Bitner Hinckley som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Thomas Spencer Monson som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og James Esdras Faust som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som præsident for De Tolv Apostles Kvorum;

Boyd Kenneth Packer som fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af det kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland og Henry B. Eyring.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

I betragtning af ældste Cecil O. Samuelson jun.s udnævnelse som rektor for Brigham Young University foreslås det, at vi afløser ham som medlem De Halvjerders' Præsidium og som præsident for Søndagsskolen.

Alle, der ønsker at godkende det sammen med os, bedes vise det.

Det foreslås, at vi afløser J. Devn Cornish som halvjerderse-områdeautoritet, da han er kaldet som missionspræsident. De, der kan godkende det, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder ældste Merrill J. Bateman som medlem af De Halvjerders' Præsidium og som præsident for Søndagsskolen, hvor John H. Groberg og Val R. Christensen fortsætter som rådgivere.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

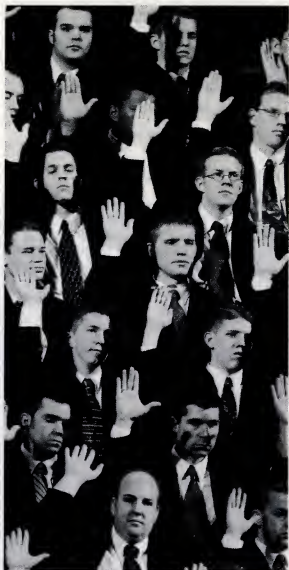
Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder ældste Bruce D. Porter som medlem af De Halvjerders' Første Kvorum og ældsterne Mervyn B. Arnold, Shirley D. Christensen, Clate W. Mask jun., William W. Parmley og W. Douglas Shumway som nye medlemmer af De Halvjerders' Andet Kvorum.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som halvjerderse-områdeautoriteter: D. Fraser Bullock, Luis G. Chaverri, Ronaldo da Costa, Stanley G. Ellis, Randy D. Funk, José A. García, Robert H. Garff, Julio G. Gaviola, Francisco I. Gimenez, Carlos A. Godoy, S. Horacio Guzmán, Yu Chen Ho,



**Mænd fra koret opretholder Kirkens ledere ved konferencemødet lørdag eftermiddag.**

Beaver T. Ho Ching, Robert Koch, G. Steven Laney, Barry Lee, Miguel A. Lee, Kuen Ling, Lamont W. Moon, Alexander A. Odume, Adesina J. Olukanni, Fernando D. Ortega, Antonio R. Oyola, Adilson de Paula Parrella, Luigi S. Peloni, Rafael E. Pino, Gelson Pizzirani, Gerold Roth, A. Kim Smith, W. Blake Sonne, Ronald A. Stone, Subandriyo, Jeffrey C. Swinton, Donald P. Tenney, José L. Torres, Pita R. Vamanrav og Perry M. Webb.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Tak.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder alle øvrige generalautoriteter, halvjerder-områdeautoriteter og præsidentskaber for Kirkens hjælpeorganisationer, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det ser ud til, at afstemningen har været enstemmig og godkendende.

Tak, brødre og søstre, for jeres fortsatte tro og bønner.

Vi beder nu de nykaldede medlemmer af De Halvfjerd's Andet Kvorum om at indtage deres pladser på forhøjningen. ■

# Rapport fra Kirkens Revisionsafdeling

PRÆSENTERET AF WESLEY L. JONES

Direktør, Kirkens Revisionsafdeling

*Til Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige*

**K**ære brødre: Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har en revisionsafdeling, der udfører sit arbejde uafhængig af alle Kirkens øvrige afdelinger og aktiviteter. Direktøren for Kirkens Revisionsafdeling rapporterer direkte og regelmæssigt til Det Første Præsidentskab. Medarbejderne i Kirkens Revisionsafdeling består af statsautoriserede revisorer, autoriserede interne

revisorer, autoriserede IT-systemrevisorer samt andre kvalificerede og uddannede medarbejdere.

Under ledelse af Det Første Præsidentskab har Kirkens Revisionsafdeling fuldmagt til at revidere alle Kirkens afdelinger og aktiviteter verden over. Kirkens Revisionsafdeling har adgang til alle optegnelser, medarbejdere, ejendomme og systemer, der er nødvendige for at kunne



revidere Kirkens indtægter, udgifter og ressourcer. Revisionen udføres efter professionelle revisionsstandarder. Risiko er den primære faktor, der afgør udvælgelsen af revisioner.

Rådet for forvaltning af tiende har ansvaret for og godkendte i 2002 anvendelsen af Kirkens midler. Dette råd består af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og Det Præsiderende Biskopråd, som foreskrevet ved åbenbaring. Under dette råds ledelse er indtægter og udgifter blevet kontrolleret af Kirkens Budgetafdeling og Økonomiafdeling. Administrationen af indtægter og budgetterede udgifter er blevet revideret og rapporteret.

Baseret på vore revisioner er Kirkens Revisionsafdeling af den opfattelse, at midler modtaget og midler anvendt i året, der endte den 31. december 2002, i alle væsentlige henseender er blevet forvaltet i overensstemmelse med godkendte budgetretningslinjer og Kirkens fastlagte retningslinjer og procedurer.

Finansielle aktiviteter i kirketilknyttede organisationer, som drives uafhængigt af Kirken, er ikke blevet revideret af Kirkens Revisionsafdeling i år 2002. Disse organisationer omfatter bl.a. Deseret Management Corporation og dets datterselskaber samt Kirkens højere uddannelsesinstitutioner, herunder Brigham Young University. Uafhængige, kommercielle revisionsfirmaer har revideret de økonomiske rapporter og tilknyttede kontrolprocedurer i disse organisationer. Men Kirkens Revisionsafdeling har sikret sig, at disse firmaer har fremlagt de relevante oplysninger om resultatet af revisionen for hver enkelt organisations revisionskomite.

Ærbødigst  
REVISIONSAFDELINGEN  
Wesley L. Jones  
Direktør ■

# Statistisk rapport 2002

PRÆSENTERET AF F. MICHAEL WATSON

Sekretær for Det Første Præsidentskab

**B**rødre og søstre, Det Første Præsidentskab har udstedt følgende statistiske rapport om Kirkens vækst og status pr. 31. december 2002.

## Antal kirkeenheder

Missioner.....	335
Stave .....	2.602
Distrikter .....	641
Ward og grene .....	26.143

## Kirkens medlemstal

Samlet medlemstal.....	11.721.548
Vækst i antal indskrevne børn.....	81.132
Dåb af nyomvendte.....	283.138

## Missionærer

Antal fuldtidsmissionærer.....	61.638
--------------------------------	--------

## Templer

Templer indviet i 2002.....	7
(Snowflake i Arizona, Lubbock i Texas, Monterrey i México, Campinas i Brasilien, Asunción i Paraguay,	

Nauvoo i Illinois, Den Haag i Holland)	
Templer genindviet i 2002 .....	2
(Freiberg i Tyskland og Monticello i Utah)	
Fungerende templer .....	114

## Fremtrædende medlemmer, som er gået bort siden april sidste år

*Minnie Preece Burton*, enke efter ældste Theodore M. Burton, tidligere assistent til De Tolv og medlem af De Halvfjerds. *Melba Parker Hill*, enke efter ældste George R. Hill III, tidligere medlem af De Halvfjerds. *Bonnie Lee Adamson Caldwell*, hustru til ældste C. Max Caldwell, tidligere medlem af De Halvfjerds. *Gertrude Ryberg Garff*, tidligere rådgiver i Hjelpeforeningens hovedpræsidentskab. *Walter Joshua Eldredge jun.*, tidligere hovedpræsident for Unge Mænd. *Mayola Miltenberger*, tidligere sekretær og kasserer for Hjelpeforeningens hovedpræsidentskab og hovedbestyrelse. ■

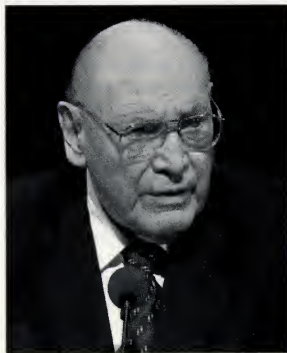


# Den uudsigelige gave

ÆLDSTE JOSEPH B. WIRTHLIN

De Tolv Apostles Kvorner

*Hvis [vi vil] åbne hjertet for denne Helligånds uudsigelige gaves rensende påvirkning, [vil] en herlig, ny åndelig dimension dages.*



**D**et er et privilegium at være sammen med jer i dag. Jeg elsker at høre Herrens ord, som tales af vore ledere, når de ledes ved Helligåndens guddommelige gave. Jeg vil gerne sige nogle få ord om denne vidunderlige gave i dag.

Har I nogensinde tænkt over, hvor meget lys og hvor stor energi solen afgiver? Det er en næsten ufattelig mængde. Og dog kommer den varme og det lys, vi modtager, som en gratis gave fra Gud. Dette er endnu et bevis på vor himmelske Faders godhed.<sup>1</sup>

Lysen fra solen bryder gennem rummet og bader vores planet,

mens den kredser om solen, med livgivende varme og lys. Uden solen kunne der ikke være liv på denne planet, den ville være gold, kold og mørk for evigt.

Ligesom solen giver liv og lys til jorden, giver åndeligt lys vores ånd næring. Dette kalder vi Kristi lys. Skriften lærer os, at det »giver hvert menneske lys, som kommer til verden.«<sup>2</sup> Således kan hele menneskeheden nyde godt af dens velsignelser. Kristi lys er den guddommelige påvirkning, som gør, at enhver mand, kvinde og ethvert barn kan skelne mellem godt og ondt. Det tilskynder os alle til at vælge det rette, søge den evige sandhed og atter lære de sandheder at kende, som vi kendte i vores forudtilverelse, men har glemt på jorden.

Kristi lys må ikke forveksles med Helligånden, for Kristi lys er ikke en person. Dets indflydelse går forud for og er en forberedelse til, at man kan modtage Helligånden. Kristi lys vil føre den ærlige sjæl til at »[lytte] til Åndens røst«<sup>3</sup> og finde det sande evangelium og den sande Kirke og derved modtage Helligånden.

Helligånden er en person af ånd, et adskilt og selvstændigt medlem af Guddommen.<sup>4</sup> Han er et vidne om Guds kraft, Kristi guddommelighed

og sandheden af det gengivne evangelium. Gennem historien har mange i alle lande flittigt søgt at kommunikere med himlen og opnået at få evangeliets sandheds lys. De har mærket Helligånden bekræfte evangeliets sandhed.

Profeten Joseph Smith forklarede: »Der er forskel mellem den Helligånd og den Helligånds gave. Kornelius modtog den Helligånd, før han blev døbt, og det var Guds overbevisende kraft til ham om evangeliets sandhed, men han kunne ikke få den Helligånds gave, førend efter at han var blevet døbt. Dersom han ikke havde påtaget sig ... denne forordning, ville den Helligånd, som overbeviste ham om Guds sandhed, have forladt ham.«<sup>5</sup>

Helligåndens gave, som er retten til at modtage Helligånden som konstant ledsager, får man kun på betingelse af tro på Kristus, omvendelse og dåb ved nedsænkning og håndspålgelse af en bemyndiget tjener i Det Melkisedekske Præstedømme. Det er en yderst kostbar gave, som kun kan opnås af værdige medlemmer af Herrens Kirke.

I Lære og Pagter kalder Herren Helligåndens gave for den »uudsigelige gave«.<sup>6</sup> Den er kilden til vidnesbyrd og åndelige gaver. Den oplyser forstanden, opfylder sjælen med glæde<sup>7</sup>, lærer os alt og minder os om alt.<sup>8</sup> Helligånden vil »vise [os] alt, hvad [vi] skal gøre.«<sup>9</sup>

Præsiden James E. Faust har tilføjet, at Helligånden er »den største garanti for indre fred i en verden med«<sup>10</sup> ustabilitet.

Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Hvor er det en stor velsignelse at blive påvirket af et medlem af Guddommen.«<sup>11</sup> Tænk over, hvad dette vil sige; evnen og retten til at modtage betjening fra et af Guddommens medlemmer, at kommunikere med uendelig visdom, uendelig kundskab og uendelig kraft!

Som det gælder for alle gaver, må man modtage, godtage og nyde denne gave. Da præstedømmets hænder blev lagt på jeres hoved for at bekræfte jer som medlem af Kirken, hørte I ordene: »Modtag Helligånden.« Dette betød ikke, at Helligånden ubetinget blev jeres konstante ledsager. Skriften advarer os om, at Herrens Ånd »skal ikke altid trættes med menneskene.«<sup>12</sup> Når vi bliver bekræftet som medlem, får vi *ret* til Helligåndens ledsagelse, men det er en ret, som vi hele tiden må gøre os fortjent til gennem lydighed og værdighed. Vi kan ikke tage denne gave for givet.

Helligånden vil advare os om fare og vil inspirere os til at hjælpe andre i nød. Præsident Thomas S. Monson har givet os følgende råd: »Vi holder udkg. Vi venter. Vi lytter efter den stille, sagte stemme. Når den taler, adlyder kloge mænd og kvinder. Åndens tilskyndelser må ikke udskydes.«<sup>13</sup>

Jeg havde engang mulighed for at komme på rundvisning i en stor hule. Da vi var dernede, slukkede guiden lyset i et øjeblik for at vise, hvordan det var at være i fuldkommen mørke. Det var en fantastisk oplevelse. Jeg satte min hånd et par centimeter op foran øjnene og kunne ikke se den. Det var på en måde skræmmende. Jeg blev lettet, da lyset blev tændt igen.

Ligesom lys gennemtrænger mørket og gør fysiske ting synlige, gennemtrænger Helligånden det åndelige mørke, der omgiver os, og gør de åndelige ting, som engang var skjulte, synlige. Apostlen Paulus sagde: »Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds ånd; det er en dårskab for et sådant menneske, og det kan ikke fatte det, for det bedømmes kun efter Åndens målestok.«<sup>14</sup>

Jeg er bange for, at nogle medlemmer af Herrens Kirke »lever langt under vore privilegier,« hvad angår Helligåndens gave.<sup>15</sup> Nogle



distraheres af verdslige ting, som blokerer for Helligåndens indflydelse og hindrer dem i at erkende åndelige tilskyndelser. Det er en larmende, travl verden, vi lever i. Husk, at det at have travlt ikke nødvendigvis betyder, at man er åndelig. Hvis vi ikke passer på, kan verdslige ting fortrænge ting, der kommer fra Ånden.

Nogle er åndeligt døde og føler ikke Ånden på grund af deres valg om at begå synd. Andre svæver ganske enkelt i åndeligt selvbehag uden noget ønske om at hæve sig over sig selv og kommunikere med den Uendelige.

Hvis de ville åbne hjertet for denne Helligåndens udsigelige gaves rensende påvirkning, ville en herlig, ny

åndelig dimension dages. Deres øjne ville skue et syn, der næsten ikke er til at forestille sig. De kunne selv vide, at de ting, der hører Ånden til, er udsøgte, kostbare og i stand til at udvikle sjælen, udvide sindet og fylde hjertet med udsigelig glæde.

Brigham Young talte om en hellig oplevelse, da den myrdede profet Joseph Smith viste sig i et syn for præsident Young med et budskab til de hellige. Det er et budskab, som de hellige i dag har brug for mere end nogensinde før: »Fortæl folket ... at de skal bevare Herrens Ånd hos sig,« sagde Joseph, »og den vil føre dem til det rette. Vær forsigtig med ikke at afvise den lille sagte stemme; den vil lære dem, hvad de skal gøre, og hvor de skal gå hen; den vil bære rigets



frugter. Sig til brødrene, at de skal holde hjertet åbent for overbevisning, så deres hjerte vil være rede til at modtage det, når Helligånden kommer til dem.<sup>16</sup>

Søskende, affejr vi den stille, sagte stemme? Gør vi noget, som støder Helligånden? Tillader vi noget i vores hjem, som bortjager Ånden derfra? Den form for underholdning, som vi tillader i vores hjem, vil helt sikkert påvirke Helligåndens kraft. En stor del af den verdslige underholdning støder Helligånden. Vi bør selvfølgelig ikke se film eller tv-udsendelser, som er fyldt med vold, banden og sværgeri og umoral.

Jeg beder jer hver især om at overveje dette i dydmyghed og under bøn og spørge jer selv: »Har jeg Ånden i mit liv? Er jeg lykkelig? Gør jeg noget i mit liv, som er stødende for Ånden og hindrer Helligånden i at være min konstante ledsager?« Hav mod til at omvende jer, hvis det er nødvendigt, så I atter kan nyde Helligåndens ledsagelse.

Har vi Helligåndens påvirkning i vores hjem? Gør vi noget i familien, som støder Ånden? Kan vi være mere effektive til at indbyde Helligånden i vores hjem?

Vores hjem skal være mere centrum om Kristus. Vi bør tilbringe mere tid i templet og mindre tid på fornøjelser. Vi bør nedsætte støjniveauet i vores hjem, så verdens larm ikke vil overdøve Helligåndens stille, sagte stemme. Et af vore største mål som forældre bør være at nyde Helligåndens kraft og påvirkning i vores hjem. Vi bør bede og studere skriften. Vi bør syng genoprettelsens salmer for at indbyde Helligånden i vores hjem. Regelmæssig afholdelse af familieaften vil også hjælpe.

I disse farefulde tider har vi brug for denne udsigelige gave i vores liv. Præsident Boyd K. Packer påmindrer os: »Vi behøver ikke at leve i frygt for fremtiden. Vi har al mulig grund til at glæde os og kun ringe grund til at frygte. Hvis vi følger Åndens tilskyndelser, er vi i sikkerhed, uanset hvad fremtiden måtte bringe. Vi vil blive vist, hvad vi skal gøre.«<sup>17</sup>

Profeten Joseph Smith lærte de hellige at skelne mellem Helligåndens gave og alle andre ånder for, »den vil bringe fred og glæde i deres sjæl; den vil fjerne nag, had, strid og alt ondt fra deres hjertes; og deres eneste ønske vil være at gøre godt, frembringe retfærdighed og opbygge Guds rige.«<sup>18</sup>

En af mine venner fortalte mig engang om sin erfaring med at lære Helligåndens gave at kende og forstå den. Han havde bedt ofte og længtes efter at kende evangeliets sandhed.

Selv om han følte fred med det, han troede på, havde han aldrig modtaget den visse kundskab, han længtes efter. Han havde affundet sig med, at han måske var en af dem, der måtte gå gennem livet og leve på andres tro.

Da han en morgen tænkte over skrifterne, følte han en strøm gennem sin krop fra isse til tå. »Jeg var omgivet af en følelse af så intens en kærlighed og ren glæde,« forklarede han. »Jeg kan ikke beskrive, hvad jeg følte på det tidspunkt, kun at jeg var omgivet af en så stor glæde, at der ikke var plads i mig til nogen anden følelse.«

Selv da han mærkede denne kraft fra Helligånden, undrede han sig over, om han bare forestillede sig, at det skete. »Jo mere jeg undrede mig,« sagde han, »desto mere intense blev føleelserne, indtil det eneste, jeg kunne gøre, var at sige gennem tårer: »Det er nok.«

Som dreng havde min far en lignende oplevelse på sin dåbsdag. Han fortalte: »Da biskoppen lagde hænderne på mit hoved og sagde: »Modtag Helligånden,« fik jeg en mærkværdig følelse – noget jeg aldrig før havde oplevet før; det kom til min sjæl og gav mig en følelse af glæde, en følelse som fyldte min sjæl.«

Fra da af og resten af livet vidste han altid, at Jesus Kristus lever og leder sin Kirke gennem en levende profet.<sup>19</sup>

Der er mange i dag, som har følt sig tilskyndet af Helligånden, når de studerer Mormons Bog eller lytter til missionærers og venners vidnesbyrd. Til disse siger jeg som en af Herrens Jesu Kristi apostle: Evangeliet er givet til jorden i dets fylde! Joseph Smith var virkelig en profet, som oversatte denne bog ved Guds gave og kraft. Jeg vil opfordre alle til at læse Mormons Bog og gøre brug af dens løfte: »Og når I modtager disse

ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dermed I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft.<sup>20</sup>

Jer, som ikke er medlem af kirken, vil jeg opfordre af hele mit hjerte: Modsat jer ikke sandheden længere. Gør plads i jeres hjerte til dette himmelske lys. Hav tro, omvend jer og bliv døbt i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, og I vil modtage Helligåndens uudsigelige gave.

Vor himmelske Fader lever! Jesus er Kristus! Jesu Kristi evangelium i dets fylde er gengivet gennem profeten Joseph Smith. Præsident Gordon B. Hinckley er profeten, seeren og åbenbarereren i vore dage. Om dette bærer jeg vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

#### NOTER

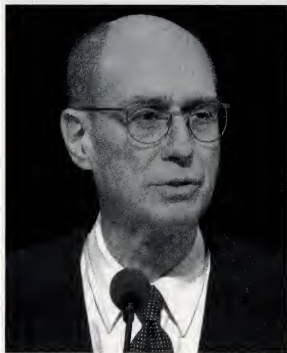
1. Ekspert i NASA anslår, at den samlede energi, [som solen afgiver] hver dag, er på 383 milliarder billioner kilowatt, hvilket svarer til den energi, der frigøres af 100 milliard ton TNT, som eksploderer hvert sekund. NASA, Office of Space Science, "Solar System Exploration," Internet, <http://solarsystem.nasa.gov/feature/planets/sun/sun.html>.
2. Joh 1:9; se også Moroni 7:16; L&P 84:46.
3. L&P 84:46.
4. Se L&P 130:22.
5. *History of the Church*, 4:555.
6. L&P 121:26.
7. Se L&P 11:13.
8. Se Joh 14:26.
9. 2 Nephi 32:5.
10. »Helligåndens gave – et sikkert kompas«, *Stjernen*, juli 1989, s. 27.
11. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 259.
12. 1 Mos 6:3; se også 2 Nephi 26:11; L&P 1:33; Moses 8:17.
13. *Live the Good Life*, 1988, s. 59.
14. 1 Kor 2:14.
15. Se Brigham Young, *Discourses of Brigham Young*, udv. John A. Widtsoe, 1954, s. 32.
16. *Manuscript History of Brigham Young 1846–1847*, saml. Elden J. Watson, 1971, s. 529.
17. »Tunger af ild«, *Liabona*, juli 2000, s. 7.
18. *Manuscript History of Brigham Young*, s. 529.
19. Joseph L. Wirthlin, Conference Report, apr. 1956, s. 12.
20. Moroni 10:4.

# Et barn og en discipel

ÆLDSTE HENRY B. EYRING

De Tolv Apostles Kvorum

*Herren bar tillid til sine sande disciple. Han sender mennesker, som er blevet forberedt, til sine tjenere, som har forberedt sig.*



Alle vi, som er under dåbspagten, har lovet at dele evangeliet med andre.<sup>1</sup> Til tider virker frygten for at fornærme eller at blive afvist som en uovervindelig forhindring. Og dog er der nogle medlemmer, som overvinder denne barriere med lethed. Jeg har lagt nøje mærke til dem, når jeg rejser. Jeg kan se dem for mig nu.

Lørdag er en markedsdag over hele verden. På landet i Ghana, i Ecuador og i Filippinerne transportere utallige mennesker deres afgrøder og deres håndværk ind til byen for at sælge det. De taler med dem, de møder på vejen. Og de får en

snak med dem, der står i nærheden, når de venter på, at nogen skal købe noget. Meget af samtalen drejer sig om kampen for at overleve, om at bryde ud af fattigdommen og nogle gange om fare.

Blandt dem, der befinder sig på vejene og markederne, er der sidste dages hellige. Meget af det, de taler om med dem, de møder, er det samme, som man taler om overalt i verden. »Hvor kommer du fra?« »Er det din søn, du har med?« »Hvor mange børn har du?« Men de sidste dages hellige er anderledes. Det fremgår i lige så høj grad af deres øjne som af deres ord. De lytter omhyggeligt med et blik, som viser, at de er interesseret i svarene på deres spørgsmål og i mennesket.

Hvis samtalen varer mere end et par minutter, kommer man ind på emner, som betyder meget for begge. De taler om, hvad de mener, der bringer lykke, og hvad der bringer sorg. Og samtalen kommer ind på forventninger til dette liv og det næste. Den sidste dages hellige udtrykker en stille vished. Ikke hver gang, men undertiden, bliver den sidste dages hellige spurgt: »Hvorfor er der en sådan ro over dig?« »Hvordan ved du, at det, du siger, er sandt?«



Og så kommer der et roligt svar. Måske drejer det sig om vor himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus, som viste sig for drengen Joseph Smith. Måske drejer det sig om den opstandne Frelseres kærlige virke, som det er beskrevet i Mormons Bog, blandt almindelige mennesker, som troede på ham og elskede ham, som vi gør.

Hvis I hørte en sådan samtale om åndelige emner på en markedsplads eller på gaden, ville I måske spørge: »Hvordan kan jeg gøre det? Hvordan kan jeg blive bedre til at forkynde min tro for dem, som endnu ikke føler, sådan som jeg føler?« Det er et spørgsmål, som nu har fået et medlem må stille sig selv. Det samme spørgsmål optager hver eneste af Kirkens biskopper og grenspræsidenter, som nu har fået til opgave at lede missioneringen blandt deres medlemmer. Svaret på dette spørgsmål er afgørende for den høst, som skal finde sted.

Jeg har omhyggeligt og bønsmønt iagttaget nogle af dem, som er

bemærkelsesværdigt trofaste og effektive vidner om Frelseren og hans kirke. Deres beretninger er inspirerende. En ydmyg mand blev kaldet til præsident for en lille gren. Der var så få medlemmer, at han ikke kunne se, hvordan grenen kunne fungere. Han gik ud i en lund for at bede. Han spurgte Gud om, hvad han skulle gøre. Han fik et svar. Han og de få medlemmer, der var, begyndte at invitere deres venner med i kirke. På et år var hundredvis trådt ned i dåbens vande og blevet medborgere i Herrens kirke.

Jeg kender en mand, som rejser næsten hver uge i medfør af sit arbejde. Hver dag er der missionærer et eller andet sted i verden, der underviser en, som han har truffet. Jeg kender en anden mand, som virker uanfægtet af, at han må tale med så mange mennesker, før blot én af dem gerne vil undervises af missionærerne. Han tænker ikke på prisen for sine anstrengelser, kun på at de, som har ændret deres liv, er blevet lykkelige.

Der er ikke noget bestemt mønster i deres fremgangsmåde. De har ikke nogen bestemt teknik til fælles. Nogle har altid et eksemplar af Mormons Bog med, som de kan forære væk. Andre sætter en dato for, hvornår de vil finde en, som missionærerne kan undervise. En anden har fundet på nogle spørgsmål, som får folk til at tænke over, hvad det er, der betyder mest i livet for et menneske. De har alle bedt om at få at vide, hvad de skal gøre. Hver enkelt synes at have fået et svar, som er individuelt tilpasset dem og de mennesker, som de møder.

Men på én måde er de alle ens. De betragter sig selv på samme måde. De kan gøre det, som de er blevet inspireret til at gøre, fordi de er, hvem de er. For at kunne gøre det, som vi skal gøre, må vi blive ligesom dem på mindst to måder. For det første føler de, at de er børn af en himmelsk Fader, som elsker dem. Derfor henvender de sig let og ofte til ham i bøn. De forventer at få personlig vejledning fra ham. De adlyder i sagtomhed og ydmyghed som børn af en fuldkommen far. Han står dem nær.

For det andet er de taknemmelige disciple af den opstandne Jesus Kristus. De ved med sig selv, at forsoningen er virkelig og nødvendig for alle. De føler, at de er blevet renset ved dåben, som er blevet udført af en, der har myndighed, og de ved med sig selv, at de har modtaget Helligånden. Og takket være den frejd, de har følt, ønsker de ligesom Mosiahs sønner, »at frelse skulle forkyndes for hver skabning, thi de kunne ikke tænke sig, at nogen sjæl skulle omkomme; ja, selve tanken om, at nogen sjæl skulle lide evig straf, fik dem til at skælve og bæve.«<sup>2</sup>

De, som let og ofte taler om det gengivne evangelium, værdsætter, hvad det betyder for dem. De tænker ofte på den store velsignelse. Det er erindringen om den gave, de har fået, som gør dem opsatte på, at andre skal



modtage den. De har følt Frelserens kærlighed. For de oplever disse ord dagligt, ja, hver time:

»Frygt findes ikke i kærligheden, men den fulden dte kærlighed fordrer frygten, får frygt er forbundet med straf, og den, der nærer frygt, er ikke fuldendt i kærligheden.

Vi elsker, fordi han elskede os først.«<sup>3</sup>

Selv når de sande disciple har følt denne kærlighed, føler de sig til tider ængstelige. Apostlen Johannes talte utvetydigt om det: Frygten forsvinder, når vi er gjort *fuldkomne* i kærlighed. Vi kan bede om at få denne fuldkomne kærlighed som gave. Vi kan bede med tillid til, at vi kan føle Frelserens kærlighed til os og til alle, som vi møder. Han elskede os og dem så højt, at han betale prisen for alle vore synder. Et er at tro på det. Noget andet og langt sværere er at opleve en forandring i hjertet, så vi føler det hele tiden. Befalingen om at bede for at føle Frelserens kærlighed er også et løfte: Lyt:

»Derfor, mine elskede brødre, dersom I ikke har kærlighed, er I intet; thi kærligheden bortfalder aldrig. Hold derfor fast ved kærligheden, som er det største af alt, thi alt andet skal ophøre.

Men den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed, forbliver evindeligt; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel.

Derfor, mine elskede brødre, bed til Faderen af jeres ganske hjerte, at I må være fyldt med denne kærlighed, som han har skænket alle dem, som er hans Søns, Jesu Kristi sande efterfølgere, så I kan blive Guds sønner, at når han kommer, vi da må være ham lig; thi vi skal se ham, som han er. Gud vi må have dette håb og blive rensat, ja, ligesom han er ren. Amen.«<sup>4</sup>

Herren har tillid til sine sande disciple. Han sender mennesker, som er blevet forberedt, til sine tjenerne, som har forberedt sig. I har ligesom jeg haft den oplevelse at

møde mennesker, hvor I var sikre på, at mødet ikke var tilfældigt.

Jeg har en ven, som beder næsten hver dag om at møde nogen, som er beredt til at modtage evangeliet. Han har altid et eksemplar af Mormons Bog på sig. Aftenen før han for nylig skulle på en kort rejse, besluttede han sig til ikke at medbringe en Mormons Bog, men i stedet et kort til at uddele. Men om morgenen kom en åndelig tilskyndelse: »Lag en Mormons Bog med.« Han lagde en i sin taske.

En kvinde, han kendte, sad ved siden af ham på flyet, og han tænkte: »Er det hende?« Hun fløj igen sammen med ham på tilbagevejen. Han tænkte: »Hvordan kan jeg bringe evangeliet på bane?«

Men så sagde hun til ham: »Du betaler tiende til din kirke, ikke sandt?« Han sagde, at det gjorde han. Hun sagde, at hun egentlig også burde betale tiende til sin kirke, men det gjorde hun ikke. Og så sagde hun: »Hvad er det med Mormons Bog?« Han forklarede, at den var hellig skrift, endnu et vidne om Jesus Kristus, oversat af profeten Joseph Smith. Hun virkede interesseret. Så han rakte hånden ned i sin taske og sagde: »Jeg blev tilskyndet til at tage denne bog med. Jeg tror, at den er til dig.«

Hun begyndte at læse i den. Da de skiltes, sagde hun: »Du og jeg skal tale mere om dette.« Hvad min ven ikke kunne vide, men som Gud vidste, var, at hun søgte en kirke. Gud vidste, at hun havde betragtet min ven og funderet over, hvad der var ved hans kirke, som gjorde ham lykkelig. Gud vidste, at hun ville stille spørgsmål om Mormons Bog, og han vidste, at hun ville være villig til at lade sig undervise af missionærerne. Hun var beredt. Det var min ven også. Og det kan I og jeg være.

Jeres værdighed og jeres ønske stråler fra jeres ansigt og øjne. I er begejstrede for Herrens kirke og hans værk, og det kan ses. I bliver hans

disciple døgnet rundt i enhver situation. I behøver ikke at samle mod til i et afgørende øjeblik at tale med nogen og derpå trække jer tilbage. Det at de fleste mennesker ikke er interesserede i det gengivne evangelium har kun lille betydning for det, I gør og siger. Det bliver en del af jeres personlighed at fortælle, hvad I tror på.

Sådan var min far. Han var videnskabsmand. Han holdt forelæsninger overalt i verden. Engang læste jeg en tale, han havde holdt ved en stor videnskabelig kongres. I den omtalte han skabelsen og en Skaber, mens han talte om sin videnskab. Jeg vidste, at meget få, om nogen overhovedet blandt tilhørerne, havde samme tro som han. Med forbløffelse og beundring sagde jeg: »Far, du aflagde vidnesbyrd.« Han så på mig med et overrasket ansigtsudtryk og sagde: »Gjorde jeg?«

Han var ikke engang klar over, at han var tapper. Han sagde ganske enkelt det, han vidste var sandt. Når han aflagde vidnesbyrd, vidste selv de, som forkastede hans vidnesbyrd, at han ikke gjorde det med forsett, men fordi det var en del af ham. Han var den, han var, hvor end han var.

Det er kendetegnet for enhver, som frimodigt og effektivt forkynder evangeliet. De ser sig selv som bøn af en kærlig, levende Fader i himlen. Og de ser sig selv som Jesu Kristi disciple. Det kræver ingen overvindelse for dem at bede. De gør det naturligt. Det kræver ingen anstrengelse for dem at mindes Frelseren. Hans kærlighed til dem og deres kærlighed til ham er altid hos dem. Sådan er de, og sådan ser de sig selv og dem, de omgås.

Det forekommer os måske, at det kræver en stor forandring, men vi kan være sikre på, at den sker. Denne forandring i de enkelte medlemmer finder sted overalt i Kirken i alle lande. Dette er den størstedele tid, som profeterne har forudset siden skabelsen.



Det gengivne evangelium skal udbrædes til alle lande. Frelseren gav profeten Joseph Smith følgende ord:

»Jeg udsendte min engel ... og han fløj midt gennem himlen med det evige evangelium. Han åbenbarede sig for nogle og overgav mennesket det og skal vise sig for mange, som bor på jorden.

Og dette evangelium skal prædikes for alle folkeslag og stammer og tungeslæt.<sup>5</sup>

Uanset hvilke omvæltninger, der finder sted, kan vi vide, at Gud fastsætter grænser for at opfylde sine løfter. Han, og ikke kun menneskene, har i sidste ende kontrol over verden og begivenhederne, så hans hensigter bliver udført. Blandt ethvert folk og i ethvert land fremstår der mennesker, som tjener med fuldstændig forvisning om, at de er Guds børn, og som er blevet den opstandne Kristi rene disciple i hans kirke.

For nogle få år siden talte jeg til missionærerne på missionærskolen i Japan. Jeg lovede dem, at en stor dag skulle oprinde i det land. Jeg sagde, at mange flere medlemmer ville tale

begejstret til dem, de mødte, om deres vidnesbyrd om det gengivne evangelium. Jeg tænkte, at dette mødte til at tale ville udspringe af en øget velvilje over for Kirken i landet. Nu ved jeg, at dette store mirakel, denne store forandring, kommer til at ske i medlemmerne, ikke i verden omkring dem.

De og medlemmerne over hele jorden vil vise kærlighed, lytte og tale og vidne som følge af den forandring, der sker i hjertet. Biskopper og grenspræsidenter vil lede dem ved deres eksempel. Høsten af sjæle bliver stor, og den hviler trygt i Herrens hænder.<sup>6</sup>

For at kunne være en del af dette mirakel må I ikke vente, indtil I føler, at I har fået et tættere forhold til vor himmelske Fader, eller indtil I er sikre på, at I er blevet renset ved Jesu Kristi forsoning. Bed om muligheden for at møde mennesker, som fornemmer, at der kunne findes noget bedre i livet. Bed om at få at vide, hvad I kan gøre for at hjælpe dem. Jeres bønner bliver besvaret. I kommer til at møde mennesker, som Herren har forberedt. I kommer til at opleve, at I føler og

siger ting, som I ikke tidligere har oplevet. Og så med tiden får I et tættere forhold til jeres himmelske Fader og føler den renselse og tilgivelse, som Frelseren lover sine trofaste vidner. Og I kommer til at føle hans anerkendelse og vide, at I har gjort, hvad han har bedt jer om, fordi han elsker jer og har tillid til jer.

Jeg er taknemmelig for at leve i en tid som denne. Jeg er taknemmelig for at vide, at I og jeg er børn af en herliggjort himmelsk Fader, som elsker os. Jeg vidner om, at Jesus er Kristus, at han er min og jeres Frelser og Frelser for alle de mennesker, vi nogen sinde kommer til at møde. Faderen og Sønnen kom til profeten Joseph Smith. Præstedømmets nøgler er gengivet, og den sidste, store indsamling er begyndt. Jeg ved, at det er sandt.

I Jesu Kristi navn. Amen. ■

#### NOTER

1. Se L&P 88:81; Mosiah 18:9.
2. Mosiah 28:3.
3. 1 Joh 4:18-19.
4. Moroni 7:46-48.
5. L&P 133:36-37.
6. Se L&P 50:41-42.

# Søg, så skal I finde

ÆLDSTE CRAIG C. CHRISTENSEN

De Halvfjeds

*Når vi udøver vores tro og anvender vores energi på at holde os nær til Jesus Kristus, begynder vi mere fuldstændig at forstå, hvem han egentlig er.*



**M**ine kære søskende, jeg beder om, at jeg må være vejledt af Herrens Ånd, mens jeg nu fortæller jer om mine personlige følelser og mit vidnesbyrd.

En af de mest dragende opfordringer og et af de største løfter, Frelseren har givet, findes i de enkle ord: »Søg, så skal I finde.«<sup>1</sup>

Skønt vores søgen omfatter bøn og påkaldelse, stikker den meget dybere end som så. At søge er snarere en rejse end en enkelt hændelse. Jeg vil gerne sammenligne det med det at tage på en lang ferie tværs gennem landet. Skønt vi kender vores endemål, får vi de rige oplevelser og ægte erfaringer dag for dag, mens vi stræber fremad mod vores mål.

Når vi stræber efter det, der hører

Gud til, må vi være ydmyge over for ham og huske på, at det er ved hans nåde, at vi modtager det, og vi må målrette vore tanker og bønner, vores tro og ønsker, ja, endog hele vores hjertes styrke, så vi kan modtage lys og forståelse direkte fra en kærlig, himmelsk Fader.

Fremgangsmåden for, hvordan vi kan søge svar fra Gud, er let nok at forklare, men meget mere personlig, når den anvendes. Først og fremmest bliver vi bedt om i hjertet at udtænke og grunde over det, som vi mest af alt ønsker af ham.<sup>2</sup> Denne proces med at reflektere bringer vores sjæl klarsyn og inspiration. Dernæst bliver vi bedt om at fremlægge vore tanker og ønsker direkte for vor himmelske Fader i ydmyg bøn med det løfte, at han, hvis vi spørger ham i Kristi navn, og hvis det, vi søger, er rigtigt, og hvis vi »beder af oprigtigt hjerte og med fast forsat samt med tro på Jesus Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for [os] gennem den Helligånds kraft,« for det er »gennem den Helligånds kraft«, at vi kan »kende sandheden i alle ting.«<sup>3</sup>

Og hvad bør vi så søge efter? I skrifterne får vi at vide, at vi skal stræbe »alvorligt efter de [aller]bedste gaver,«<sup>4</sup> at vi skal søge visdom og forståelse og berede alt, hvad der er nødvendigt.<sup>5</sup> Vi bliver formanet til at give af os selv ved at tjene andre<sup>6</sup> og trægte efter det, som er »dydigt, elskeligt,

eller hvad der har godt lov eller er prisværdigt.«<sup>7</sup>

Samtidig bliver vi advaret mod at stræbe efter det urene i verden.<sup>8</sup> Præsident Hinckley har sagt: »Der findes så meget ondt, tillokkende ondt i verden. I må afsky det, mine brødre og søstre. Undgå det. Det er som en farlig sygdom. Det er som en gift, der vil slå jer ihjel. Hold jer fra det.«<sup>9</sup> I Amos' Bog læser vi: »Søg det gode og ikke det onde, for at I må leve. Så vil Herren, Hærskarers Gud, være med jer.«<sup>10</sup>

Det, som vi først og fremmest søger, frem for alt andet, er »Guds rige og hans retfærdighed.«<sup>11</sup> Vi stræber efter at kende »den eneste sande Gud, og ham, [han] har udsendt, Jesus Kristus.«<sup>12</sup>

Med en meget personlig udgave af opfordringen til at søge og finde har Frelseren sagt: »Hold jer nær til mig, og jeg vil holde mig nær til jer. Søg mig flittigt, så skal I finde mig.«<sup>13</sup>

Og hvad betyder det at finde ham?

Når vi udøver vores tro og anvender vores energi på at holde os nær til Jesus Kristus, begynder vi mere fuldstændigt at forstå, hvem han egentlig er. Når vi flittigt søger ham, opnår vi et dybt og vedvarende vidnesbyrd om hans uforlignelige kærlighed, om hans fuldkomne liv og eksempel og om vel-signelserne ved hans store sonoffer. Når vi holder os nær til ham, begynder vi virkelig at finde ham og at anerkende ham som jordens Skaber, menneskenes Forløser, Faderens Enhårne, kongernes Konge og Fredsfyrsten.

Jo dybere vi søger, des mere begynder vi at påskønne hans rolle som Det Gamle Testaments store Jahve og Det Nye Testaments hellige Messias. Vi begynder mere fuldt ud at forstå hans evige budskab om frelse og oplyselse. Vi erfarer, at han fortsætter med at bønfalde os om at komme og følge ham, at hans lærdomme står fast og er lige så anvendelige i dag, som de har været i alle



tidligere tidsaldrer. Vi begynder med større påskønnelse af fatter, hvad der skete i Getsemane og på Golgata. Skønt han blev uretmæssigt dømt, satte han villigt livet til og opstod på tredjedagen som opfyldelse af sin egen profeti. Ved denne uvurderlige gave opnår alle mennesker udødelighed og de lydlige og trofaste evigt liv.

Når vi begynder at indse, at hans budskab gjaldt og gælder for alle mennesker over alt, accepterer vi med stor begejstring skriftens beretning om hans tilsynekomst for de fordums indbyggere på det amerikanske kontinent. Vi glæder os over, at Mormons Bog er kommet frem som et andet vidne – ja, som endnu et vidne – om hans Frelser og Forløser. Vi forstår, at et menneske kan komme ham nærmere ved at granske og bede angående Mormons Bog end ved at studere nogen anden bog.<sup>14</sup>

Når vi stræber efter at finde ham, får vi et vidnesbyrd om, at han og

hans Fader personligt besøgte den unge profet Joseph Smith og derved indvarslede den længe ventede uddeling i tidernes fylde.<sup>15</sup>

Når vi søger ham, forstår vi, at han gengav sin kirke til jorden, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, at han til denne kirke har overdraget magt og myndighed til at kunne udføre nødvendige ordiancer, som giver os mulighed for at vende tilbage og bo hos ham igen.

Når vi søger ham, erfarer vi, at han fortsætter med at vejlede sin kirke gennem sin levende profet, præsident Gordon B. Hinckley, og at hans kirkes organisation er bygget på en grundvold af apostle og profeter, »med Kristus selv som hovedhjørnesten.«<sup>16</sup>

Når vi flittigt søger ham, føler vi hans kærlighed til os og forstår bedre svarene på vore bønner. Vi forstår, at vi, ved hans Ånd, finder »visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte,«<sup>17</sup> og får et større ønske om at leve i

overensstemmelse med hans befalinger og vejledning.

Når vi søger ham, lærer vi, at han er verdens lys og liv.<sup>18</sup> Når vi søger ham, brødre og søstre, finder vi ham virkelig og oplever den indre fred, som han har lovet os. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

#### NOTER

1. Matt 7:7; 3 Nephi 14:7.
2. Se L&P 9:7; Moroni 10:3.
3. Moroni 10:4-5.
4. L&P 46:8.
5. L&P 109:7-8.
6. Se Luk 17:33.
7. 13. trosartikel.
8. Se 3 Nephi 20:41; JSO Matt 6:38.
9. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 709.
10. Am 5:14.
11. Matt 6:33.
12. Joh 17:3.
13. L&P 88:63.
14. Se Joseph Smith, *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, udv. af Joseph Fielding Smith, 1954, s. 232.
15. Ef 1:10.
16. Ef 2:20.
17. L&P 89:19.
18. Mosiah 16:9.

# Ord til at leve efter

ÆLDSTE JAMES M. DUNN

De Hølvfjærds

*Når vi med succes klarer os gennem livet, mens vi bevarer vores fokus på livets sande formål, velsigner det os både her og i livet herefter.*



Verden er fuld af ord. Mange er skarpe, anklagende og sarkastiske. Tilsammen er de støj, forvirring, og vi lytter ikke til dem eller overvejer dem alvorligt. Men af og til hører vi dyrebare ord midt i larmen, som ved denne konference, ord, som er til at leve efter.

Præsident Thomas S. Monson sagde ved konferencen i april 1988:

»Vi værdsætter denne inspirerede tanke:

*Gud er en far  
Mennesket er vores bror  
Livet er en mission  
og ikke en karriere.«*

(Citat fra Stephen L. Richards i »An Invitation to Exaltation«, *Ensign*, maj 1988, s. 54).

Dette er ord at leve efter.

Gud er vor himmelske Fader. Vi er hans åndelige børn. Når vi kender vores forhold til Gud, hjælper det os med bedre at forstå, hvor vi kommer fra, og hvad vores evige muligheder er. Når vi kender ham, så lærer vi, hvordan vi bedre kan nærme os ham, og hvordan vi bør leve, så vi behager ham. Vores rejse på jorden er en del af en guddommelig plan for lykke, der er tilvejebragt af ham, som sørger for, at vi kan leve ved tro, for at vi kan få erfaring i livet og kvalificere os ved lydighed, samt for at vi ved forsoningens kraft kan vende tilbage til hans nærhed for evigt.

Vi lever i en verden, som er kendetegnet af store forskelle; forskellige lande og kulturer, racer og sprog. Vi må til en vis grad tro på, at dette er den måde, hvorpå Gud har tiltænkt det. Evangeliet lærer os, at vi på trods af disse forskelle alle er børn af den samme himmelske Fader. Menneskeheden er en stor familie, hvorfor vi alle er brødre og søstre.

Som søskende må vi forstå, at vor himmelske Fader elsker sine børn ligeligt, ligesom enhver god far på

jorden vil gøre det. Høflighed, venlighed, barmhjertighed og tilgivelse er alle elementer af passende opførsel blandt familiens medlemmer. Forstil jer den skuffelse, som det må bringe en kærlig Fader at se sine børn behandle hinanden så dårligt.

Livet er kort. »I er jo kun en tåge, som ses en kort tid og så svinder bort« (Jak 4:14). I den dyrebare tid, som vi har her på jorden, er der mange ting, som skal gøres. Nogle af disse ting er mere vigtige end andre, og vi må træffe kloge beslutninger. Nogle ting er tydeligt forkerte. Nogle er gode. Men der er visse ting, som er afgørende, hvis vi skal opfylde vor Faders forventninger og gennemføre vores prøve på jorden.

Faderens forventninger går videre end det at finde en måde at tjene til livets ophold eller at gøre os til gode med denne jords skønhed og behagelighed, selv om Herren har forsikret os: »Og det har behaget Gud at give alt dette til menneskene; thi derfor er det blevet skabt til at bruges med måde og ikke i overmål, ej heller med overdrivelse« (L&P 59:20).

Når vi med succes klarer os gennem livet, mens vi bevarer vores fokus på livets sande formål, velsigner det os både her og i livet herefter. Når vi er lydige mod befalingerne og overholder evige pagter samt virker med iver for en god sags tjeneste (se L&P 58:27), gør det det muligt for os at nyde af den glæde, som er formålet med vores jordiske eksistens (se 2 Nephi 2:25).

Herren har også givet os denne forsikring: »Men lær, at den, der gør retfærdigheds gerninger, skal få sin løn, nemlig fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende« (L&P 59:23).

Vores jordiske mission har ikke meget at gøre med vores jordiske karriere. Det har derimod alt at gøre med at forberede sig til vores evige mål.

Jeg vidner om, at et gudfrygtigt liv vil lede os tilbage til Faderen, som har



**Medlemmer af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum, De Halvfjerds, Det Præsiderende Biskopråd og præsidierende for hjælpeorganisationerne sidder sammen med hustruer til generalautoriteter på Konferencencentrets forhøjning.**

givet os livet her, og som vil modtage os tilbage til evigt liv.

Mange af Guds børn lever, som om der ikke var en dag, hvor vi skal stå til ansvar. De fylder deres liv med en søgen efter behag, efter at få mere og efter at nyde livet. Om sådanne sagde Nephi: »Ja, der skal være mange, der skal sige: Æd, drik og vær lystig, thi i morgen skal vi dø, og det skal gå os godt« (2 Nephi 28:7). Mange mennesker gør det værre ved at konkludere: »... men frygt alligevel Gud, thi han vil retfærdiggøre dig, selv om du begår en lille synd, ja, lyv lidt, drag fordel af næstens ord og grav en grav for ham; der er intet ondt deri. Og gør alle disse ting, for i morgen skal vi dø; og dersom vi findes skyldige, vil Gud slå os med nogle få slag, og til sidst vil vi blive frelst i Guds rige« (2 Nephi 28:8).

Verden er som resultat af en sådan fejlagtig tankegang fyldt med strålende og pirrende attraktioner.

Vi ser unge mænd, som nægter at gifte sig; unge kvinder som på uklog vis opgiver deres dyd i deres søgen efter forhold, som er præget af begær; ægtepar som med vilje ikke får børn, eller som kun får et »præmiebarn«, fordi en familie vil hindre deres planer for spænding, afslapning og for at opnå den størst mulige finansielle vækst.

Ikke desto mindre er der millioner af trofaste brødre og søstre overalt i verden, som dagligt stræber efter at leve »af hvert ord, som udgår af Guds mund« (L&P 84:44). De planlægger og lever deres liv i overensstemmelse med vor himmelske Faders åbenbarede ord. De arbejder meget, studerer meget og beder meget. De ved, hvordan de skal være alvorlige, og de ved, hvordan man kan more sig. De lytter til Ordet, og de adlyder Ordet. De kender betydningen af den velsignelse, som kommer ved at efterleve

offerloven. Disse trofaste mennesker hjælper andre mennesker og viser andre mennesker respekt. De elsker de små børn og de gamle og sørger for dem. God opførelse og høj moral er deres kendetegn, og de leder ved eksempel i deres hjem, i deres nabolag og lokalsamfund. Gud elsker og velsigner dem. Hans ord er de ord, de lever efter, ord, som er sikre og ikke skal »slå fejl« (L&P 64:31).

Ord til at leve efter. De er normalt enkle og lige til. De hjælper os med at huske. De holder os på den rette vej. De vil lede os tilbage til vor himmelske Fader og til hans vilje.

Må vi huske:

*Gud er en far  
Mennesket er vores bror  
Livet er en mission  
og ikke en karriere.*

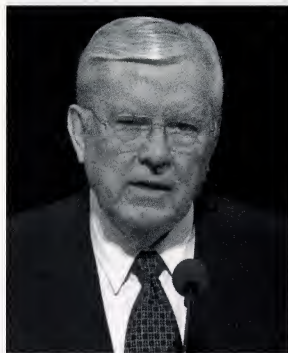
I Jesu Kristi navn. Amen. ■

# Medlemsmissioneringens væsentlige rolle

ÆLDSTE M. RUSSELL BALLARD

De Tolv Apostles Kvorum

*Vi skal forberede os til at hjælpe missionærerne med at finde de af vor himmelske Faders børn, der vil tage imod genoprettelsens budskab.*



**B**rødre og søstre, påsken er en tid, hvor den kristne verden fokuserer på og glædes over vor Herre og Frelser Jesu Kristi opstandelse. Dét øjeblik ændrede alting for evigt. Frelseren nedbrød enhver forhindring, der stod i vejen for vores tilbagevenden til en kærlig himmelsk Fader. Til gengæld beder han os om, at vi går hen og underviser »alle folkeslagene ... idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og igtet I lærer

dem at holde alt det, som jeg har befaleet jer.

Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende» (Matt 28:19-20).

En mere personlig version af det samme budskab er optaget i Johannesevangeliet. På Galilæasøens bredder spurgte Jesus Peter tre gange: »... elsker du mig?« Hver gang var Peters svar det samme: »... du ved, at jeg har dig kær.« Og hver gang sagde Frelseren til Peter: »Vogt mine lam ... Vær hyrde for mine får ... Vogt mine får« (Joh 21:15-17).

Frelserens følelsesladede formaning om at »vogte hans får« er stadig gældende i dag. Ligesom Peter og hans brødre i gamle dage har Jesu Kristi apostle i dag til opgave at bringe evangeliet ud til hele verden. Denne opgave er sjældent ude af vore tanker. Det er alle generalautoriteters ansvar at være missionær.

Men Frelseren talte ikke blot til apostlene. Han talte også til enhver person, der er blevet velsignet ved at høre evangeliet og er medlem af hans kirke. I en åbenbaring til profeten Joseph Smith forklarer Herren det meget enkelt: »... det tilkommer

enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste« (L&P 88:81).

Ved vores sidste generalkonference udfordrede vi vore unge mænd til at forberede sig bedre til at tjene Herren Jesus Kristus. Vi bad dem om at være værdige, kvalificerede, åndelige, energifyldte missionærer. Med de usikre tilstande, der er i verden i dag, bliver de nødt til at være »den største generation af missionærer i Kirkens historie« (se M. Russell Ballard, »Den bedste generation af missionærer«, *Liabona*, nov. 2002, s. 46). Vi forventer ikke, at de er fuldkomne, men de skal være ivrige, villige og indstillet på at tjene, så de kan nå nye højder af åndelighed som undervisere i evangeliet. De skal kende budskabet om genoprettelsen af Jesu Kristi evangelium og undervise i det med kraft og med deres egne ord under Helligåndens indflydelse.

I hele Kirken arbejder vi hårdt på at hjælpe alle vore missionærer til at blive mere åndeligt modne. Der er blevet henvist til denne verdensomspændende indsats som »at skærpe kravene« eller »skærpe standarden«. Vi takker jer forældre, biskopper og stavspræsidenter for jeres støtte til denne indsats. Vi takker også jer trofaste unge i Kirken for jeres villighed til at leve op til Herrens standard. Må vor himmelske Fader fortsætte med at velsigne jer, når I forbereder jer til at tjene Herren i denne problemfyldte verden.

Men når vi hæver niveauet for vore forventninger til vore missionæres præstation, så må vi også hæve niveauet for vore forventninger til alle Kirkens medlemmers præstation i opfyldelsen af deres pligt til at missionere. Vi har brug for jeres hjælp, brødre og søstre, til at støtte og hjælpe vore missionærer med at finde og døbe mange flere af vor himmelske Faders børn. Vi har brug for jer til at våge over, beskytte og inspirere missionærerne, som er



Herrens tjenere. Hvis standarden skal hæves, så skal den hæves for os alle. Vi skal være mere trofaste. Vi skal være mere i åndelig harmoni. Vi skal forberede os til at hjælpe missionærerne med at finde de af vor himmelske Faders børn, der vil tage imod genoprettelsens budskab.

Husk på, søskende, at vi ikke markedsfører et produkt. Vi sælger ikke noget. Vi forsøger ikke at imponere nogen med tallene for vores vækst. Vi er medlem af Jesu Kristi genoprettede kirke, bemyndiget og sendt ud af Herren selv for at finde, nære og bringe dem, der søger at finde sandheden, sikkert ind i hans kirke.

Set fra dette evige perspektiv, så synes det, som vi skal gøre, enkelt og klart, men jeg ved, at medlemsmissionering kan være udfordrende og nogle gange skræmmende. Lad mig foreslå tre enkle ting, som vi kan gøre for at hjælpe med dette guddommelige givne ansvar.

*For det første* skal vi udøve vores tro og bede selv og til en familie og

bede om hjælp til at finde måder, hvorpå vi kan dele Jesu Kristi genoprettede evangelium. Bed Herren om at åbne en vej. Sæt bønssomt en dato med jeres familie, hvor I kan have en i jeres hjem, som missionærerne kan undervise. Husk på, at dette er Herrens kirke. Lad ham vejlede jer gennem vedvarende bøn. Tal med alle, I har mulighed for med en bøn i hjertet. Døm ikke på forhånd. Hold ikke de gode tidender borte fra nogen. Tal med alle og enhver, og stol på, at Åndens lovede kraft vil give jer de ord, I skal sige. Lad dem tage beslutningen om at modtage eller afslå invitationen. Med tiden vil Herren bringe dem, der søger sandheden, ind på jeres vej. Han er den gode Hyrde. Han kender sine får, og de vil kende hans røst, der bliver talt gennem jer, og de vil følge ham (se Joh 10).

Præsident Hinckley har for nylig sagt: »Det bliver en stor dag, når vore medlemmer ikke blot beder for missionærerne over hele verden, men når de

beder Herren om at velsigne sig, så de kan hjælpe missionærerne, der virker i deres eget ward« (Oplæringsmøde for ledere, jan. 2003, s. 19)

*For det andet*, ledere skal lede ved eksempel. Ånden vil tilskynde og vejlede jer til at finde dem, der er interesseret i jeres budskab. Jeres personlige værdighed vil give jer modet og den åndelige kraft til at inspirere jeres medlemmer til aktivt at hjælpe missionærerne.

For nogle år siden blev en trofast omvendt, bror George McLaughlin, kaldet til at præsidere over en lille gren med 20 medlemmer i Farmingdale i Maine. Han var en ydmyg mand, der tjente til føden ved at køre mælkebil. Gennem faste og oprigtig bøn lærte Ånden ham, hvad han og medlemmerne af hans gren skulle gøre for at hjælpe Kirken med at vokse i deres område. Ved hans store tro, vedvarende bøn og store eksempel lærte han medlemmerne, hvordan de skulle dele evangeliet. Det er en vidunderlig



historie, en af de store missionærhistorier i denne uddeling. På blot et år var der 450 omvendte, der blev døbt i grenen. Næste år, var der yderligere 200 omvendte. Præsident McLaughlin sagde: »Min opgave som grenspræsident var at undervise ... [de nye omvendte] i, hvordan de skulle være mormoner. Jeg skulle lære dem, hvordan man holdt en tale og gav en lektion i Kirken. Jeg skulle lære dem, hvordan de skulle lære deres børn evangeliet. Jeg oplærte de nye medlemmer til at blive stærke medlemmer.« Det var ret let.

Kun fem år efter blev Augusta Stav i Maine organiseret. Mange af lederne i den nye stav kom fra de omvendte i Farmingdale Gren. Vi spørger måske, hvorfor der var en sådan succes dengang, og svaret kan være, at det var på grund af det presserende behov for at styrke Kirken. Lad mig forsikre jer om, at det samme presserende behov i alle Kirkens enheder er lige så afgørende i dag, som det var dengang.

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har gjort det klart, at missionering skal centreret i wardet. Stavspræsidenter og biskopper har ansvaret for og forpligtelsen til at hjælpe medlemmerne med at finde de rene af hjertet og forberede dem til dåb og til et liv i tjeneste i deres ward eller stav. Præsident Hinckley har også sagt: »Jeg vil gerne foreslå, at hver eneste biskop i Kirken giver sine medlemmer dette motto: »Lad os alle arbejde på at »vokse« wardet« (»Find lammene, vogt fårene«, *Liabona*, juli 1999, s. 120).

En biskop i staten Washington har bønsumt fulgt det råd. Dette er, hvad han gør. Præstedømme- og hjælpeorganisationsledere i wardsrådet koordinerer missioneringen i wardet. Missionærerne bliver inviteret til Missionærerne bliver inviteret til wardsrådsmøder for at tale om deres arbejde. Medlemmer får til opgave at

besøge undersøgere sammen med missionærerne. Medlemmer og missionærer besøger også mindre aktive familier og familier, hvor ikke alle er medlem. Sidste år døbte og bekræftede dette ward 46 nye medlemmer, og størstedelen bliver aktive. De, der kommer ind i Kirken, eller som bliver aktive igen i dette ward, har allerede mange venner, fordi præstedømmet og hjælpeorganisationerne er inddraget i omvendelsesprocessen under ledelse af biskoppen gennem wardsrådet (se »Ward Council Is Secret of Centralia Ward Success«, *Church News*, 1. feb. 2003, s. 5).

Biskopper, inddrag hele wardet i at forkynde evangeliet. I vil se, at Herren vil velsigne jer og jeres medlemmer med mange flere omvendte, og mange flere vil vende tilbage til fuld aktivitet. Missionering bør ikke kun være på wardsrådsmødets dagsorden, men også på ældsternes kvorums, Hjælpeforeningens og andre kvorumers og grupper og hjælpeorganisations dagsorden. Der bør lægges vægt på at døbe og fastholde fædre og mødre sammen med deres børn. Således bør præstedømme- og hjælpeorganisationslederes missionering blive koordineret af wardsmissionslederen og biskoppen i wardsrådet. Og ved at gøre dette bliver nyomvendte fuldt aktive medlemmer i deres ward.

Lige nu har medlemmer en særlig mulighed for at dele evangeliet ved at bruge DVD'en »Find tro i Kristus«, som var vedlagt jeres *Ensign*. Invitér jeres naboer og venner til at tilbringe en aften sammen med jer i påskedagene for sammen at lære om vor Herre Jesu Kristi liv, tjenestegering og herlige opstandelse. Det kan også være passende at få missionærerne til at være med og undervise i, hvordan Herren har genoprettet sin kirke gennem profeten Joseph Smith.

For det tredje, medlemsmissionering kræver ikke udvikling af strategier eller trick. Det kræver tro – tro og tillid til Herren. Det kræver også ægte



kærlighed. Det første bud er: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind ... Men der er et andet, som står lige med det: »Du skal elske din næste som dig selv« (Matt 22:37, 39).

Så lad kærlighedens kraft lede os i at dele evangeliet med familiemedlemmer, venner, naboer, forretningsforbindelser og alle andre, som vi møder på vores vej i livet. Stort set alle ønsker at nyde fred og lykke. Det er et naturligt, menneskeligt ønske. Folk ønsker at finde svar på de problemer, som de står overfor. Det gælder i stigende grad i den verden, som vi nu lever i.

Forfremmelsen på arbejdet, øget indkomst, større huse eller nyere biler og udstyr til fritidsbeskæftigelser bringer ikke vedvarende fred og lykke. Lykke kommer af at kende og elske Frelseren og leve vores liv i overensstemmelse med hans lærdomme. Lykke kommer af stærke bånd til familie og Kirken, baseret på evangeliske værdier.

Nogle medlemmer siger: »Jeg er bange for at fortælle om evangeliet,

fordi jeg så måske fornærmer nogen.« Erfaringen har vist, at folk ikke bliver fornærmede, hvis det er motiveret af kærlighedens og omsorgens ånd. Hvordan kan nogen blive fornærmet, når vi fx siger: »Jeg elsker den måde, hvorpå min kirke hjælper mig« og derpå tilføjer, hvad end Ånden tilskynder os til. Det er når, det virker som om, at vi kun udfører en opgave, og vi ikke udtrykker virkelig interesse og kærlighed, at vi fornærmer folk. Glem aldrig, brødre og søstre, at I og jeg har de sande lærdomme, der kan bringe folk til Herren, i vores besiddelse. Jesu Kristi genoprettede evangelium har magt i sig til at bringe stor og varig lykke til menneskets sjæl – noget, der vil blive værdsat og påskønnet resten af livet og i al evighed. Vi prøver ikke blot at få folk til at tilslutte sig Kirken, vi deler Jesu Kristi genoprettede evangeliums fylde med dem. Men lige meget, hvor kraftfuldt vores budskab er, så kan det ikke blive påtvunget eller pånødet folk. Det kan kun blive delt – hjerte til hjerte, sjæl til sjæl, ånd til ånd – og ved at være gode medmennesker, ved at bekymre os for andre og ved at udvise kærlighed. Vi skal holde øje med hinanden og hjælpe hinanden. Og når vi gør det, vil vi afspejle evangeliet i vores liv, og det vil afspejle de velsignelser, som evangeliet kan tilbyde folk.

Lad os følge profeten Joseph Smiths formaning: »Efter alt, hvad der er blevet sagt, er den største og mest betydningsfulde pligt at prædike evangeliet« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 133).

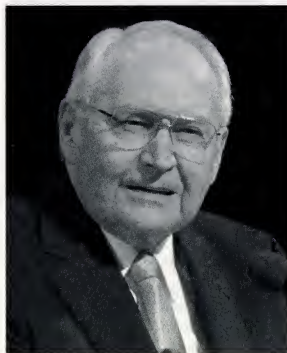
Vi kan, og vi må gøre det bedre, brødre og søstre. Jeg beder til, at Herren må skånke enhver af os tro og mod til at øge vores deltagelse i at støtte vore fuldidsmissionærer i at dele det genoprettede evangelium med alle Guds børn over hele verden. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

# Familiens betydning

ÆLDSTE L. TOM PERRY

De Tolv Apostles Kvorum

*Må det være vores forsæt i år at opbygge et hjem centreret i evangeliet, en tryk havn mod Djævelens storme.*



**I**en urolig og usikker verden er det vigtigere end nogen sinde før at gøre familien til det centrale i vores liv og give den højeste prioritet. Familien er selve kernen i vor himmelske Faders plan. Denne udtalelse fra *Familien: En proklamation til verden* forklarer foreldres ansvar for deres familie:

»Ægtemand og hustru har et stort ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden og for deres børn. »Sønner [børn] er en gave fra Herren« (Sl 127:3). Forældre har en hellig pligt til at opdrage deres børn i kærlighed og retskaffenhed, til at sørge for deres fysiske og åndelige behov, til at lære dem at elske og tjene hinanden, til at

overholde Guds befalinger samt til at være lovlidige samfundsborgere, uanset hvor de bor. Ægtemænd og hustruer – mødre og fædre – vil over for Gud blive holdt ansvarlige for udførelsen af disse pligter.«<sup>1</sup>

Det Første Præsidentskab har ved et møde for nylig udtrykt bekymring over familiens opløsning. Deres opgave til Præstedømmets Udøvende Komite var at fokusere på familien i vore kald.

Som respons på Det Første Præsidentskabs opfordring er mange planer og bestræbelser allerede på plads. Vi vil bruge alle de ressourcer, vi har, til at opmuntre til større harmoni, større kærlighed og større indflydelse i Herrens særligt indstiftede enhed: Familien.

Vi må gøre vores hjem til et ly for det uvejr, som tager til i styrke overalt omkring os. Hvis ikke vi er opmærksomme på selv de mindste sprækker, kan negative påvirkninger trænge ind gennem vores hjemms vægge. Lad mig nævne et eksempel.

For nogle år siden spiste jeg middag hos min datter og hendes familie. Vi kender situationen alt for godt fra de fleste hjem, hvor der er små børn. Min datter forsøgte at få sin treårige søn til at spise et alsidigt måltid. Han havde spist den mad på sin tallerken, som han kunne lide. Der lå



en lille portion grønne bønner tilbage, som han ikke brød sig om. I desperation tog moderen gaffen og prøvede at få ham til at spise sine bønner. Han holdt ud, så længe han kunne. Men så udbød han: »Mor, nu skal vi ikke være uvenner, vel.«

Det var præcis de ord, han havde hørt i en fjernsynsreklame et par dage forinden. Sikken indflydelse reklamer og fjernsynsprogrammer, internettet og andre medier har på vores familie!

Vi minder jer om, at forældre skal præsidere over deres egen familie.

Vejledning og påmindelser kommer fra Kirkens hjemmeside og fra fjernsynet, såvel som gennem præstedømmets og hjælpeorganisationernes ledere for at hjælpe jer i jeres stræben efter at opfylde jeres ansvar i familien.

Nogle steder i verden har vi et alternativ til kommercielt tv og nogle af deres familiefjendtlige programmer. Vi har BYU Television, som sender familieorienterede programmer. Udover programmer, som bringer evangelisk undervisning, er der programmer, henvendt på undervisning

af forældre og underholdning af familien. Vi vil også bestræbe os på at øge kvaliteten og hyppigheden af vores familiecentre public service-indslag: Home Front.

Vi har også andre hjælpelkilder, som dækker bredere end fjernsynet: Kirkens hjemmeside, **lds.org**. Den er for nylig blevet ajourført og rummer nu også en side om hjem og familie. Hjemmesiden rummer budskaber fra skrifterne og Kirkens ledere til styrke for familien. Den indeholder også ideer til familieaktiviteter. Et nyt afsnit om hjem og familie tilbyder:

Vejledning fra Kirkens ledere specielt rettet til familien

- Ideer til familieaktiviteter.
- Hurtige ideer til familieaften, så man kan holde en meningsfyldt og hyggelig familieaften.
- Artikler om emner som at gøre familieaftenen til en større succes, styrke forholdet mellem mand og hustru samt ideer til, hvordan man kan føle sig tættere knyttet til sin familie.

Efterhånden som hjemmesiden bliver ajourført, kan man finde yderligere ideer til, hvordan man kan planlægge en familieaften. En af disse ideer er forslag til aktiviteter under

programmerne Tro på Gud, Pligt mod Gud og Personlig Fremgang.

Men vi har et medie, som når ud til hele Kirken – Kirkens vidunderlige tidsskrifter. Vi modtager regelmæssigt disse blade i vores hjem, og de udgør endnu en vigtig informationskilde til styrke for familien. Måske lagde I mærke til præsident Gordon B. Hinckleys budskab om familieaften i martsnummeret af *Ensign* og i *Liabona*.

»I Kirken har vi et program, som vi kalder familieaften, hvor forældre én gang om ugen [mandag aften] sætter sig sammen med deres børn. De studerer skrifterne. De taler om problemer i familien. De planlægger aktiviteter og lignende i familien. Jeg vil hævde, at hvis hver eneste familie i verden praktiserede dette, ville man se en kolossal forskel i sammenholdet i hver enkelt familie overalt i verden« (fra et interview, bragt i *Boston Globe*, 14. aug. 2000).<sup>2</sup>

*Ensign* var der efter præsident Hinckleys opfordring til at holde familieaften en artikel med titlen: »En kaldelse jeg ikke vidste, jeg havde«.

»Det var en udfordring at holde familieaften, da vore børn var små.

Min mand og jeg tog de sidste dages profeters råd om at holde regelmæssig familieaften alvorligt, men med alle vore kirkekaldelser og andre gøremål erfarede vi ofte, at vi ikke havde tid eller energi til at planlægge en effektiv, kærlig familieaften, når det blev mandag aften.

Da jeg besøgte Primary en søndag, lagde jeg mærke til, hvor interesse-rede børnene var i historierne, billederne og de korte, men effektive aktiviteter, som var planlagt til fællestid og sangøvelse. Jeg var også opslugt af at tage ved lære af den velforberedte planlægning, som rådgiveren og sanglederen i Primary lagde i deres kald. »De har helt tydeligt brugt den nødvendige tid kombineret med masser af kærlighed,« tænkte jeg. »De gør et vidunderligt stykke arbejde i deres kaldelse.«

Netop da slog det mig: »Familieaften er en af dine kaldelser. Faktisk er det en del af din vigtigste kaldelse som mor!« Jeg grundede over denne tanke. »Hvis jeg kan finde tid til at høre mine kaldelser som redaktør for wardsamlingen og som besøgslererinde, kan jeg bestemt også høre min familieaften-kaldelse.«<sup>4</sup>

Hvilken vidunderlig betragtning hun har delagtiggjort os i, som opmuntrer os til at være mere effektive end til at planlægge denne særlige aften, som er afsat til familien.

Vi kan også oplyse jer om, at juni-nummeret af *Liabona* er viet familietemaet. Derudover udkommer der i løbet af året udgaver af *Liabona*, *Ensign*, *New Era* og *Friend* med artikler om undervisning i hjemmet. Der kommer vidunderlige forslag til familieaften og ideer til undervisning i det daglige. Artiklerne er skrevet, så de let kan tilpasses lektioner i jeres familie.

Ved hjælp af profeternes ord og levende eksempler vises børn og unge, hvor vigtigt det er at elske og ære deres forældre. Forældre får undervisning i at opbygge og bevare

tætte familiebånd, både i modgang og i modgang. Den dejlige ånd, som findes i disse blade, kommer til at fylde jeres hjem med varme, kærlighed og evangeliets styrke.

*Church News* er også med til at udbrede budskabet om familien. Det rummer artikler om, hvordan man styrker kærlighed og respekt i hjemmet, efterlever evangeliet i praksis og planlægger sunde fritidsaktiviteter.

Vi håber, at vi ved at oversvømme Kirken med familieorienteret materiale, kan hjælpe og opmuntre Kirkens medlemmer til at opbygge en stærkere og bedre familie. Vi håber, at det skaber en bevidst og vedvarende indsats for at opbygge en evig familieenhed. En overflod af materialer fra Kirken bliver til rådighed for jer, hvorfra I kan vælge nyttige ideer. I det mindste bliver vi alle ved at se familien blive nævnt så ofte mindet om at fokusere vores opmærksomhed på den vigtigste organisation, som Herren har indstiftet på jorden.

Helt fra begyndelsen har Herren fastslået, hvor vigtig familieorganisation er for os. Kort tid efter at Adam og Eva havde forladt Edens have, talte Herren til dem:

»... den Helligånd, som vidner om Faderen og Sønnen, [faldt] på Adam ...

Op på den dag velsignede Adam Gud og blev fyldt af ånden og begyndte at profetere om alle jordens slægter og sagde: Velsignet være Guds navn, thi på grund af min overtrædelse er mine øjne blevet åbnet, og i dette liv skal jeg have glæde, og atter i kødet skal jeg se Gud.

Op Eva, hans hustru, hørte alt dette og blev glad og sagde: Var det ikke for vor overtrædelse, ville vi aldrig have fået afkom og ville aldrig have kendt godt og ondt og glæden over vor forløsning og det evige liv, som Gud giver alle de lydige.

Op Adam og Eva velsignede Guds navn, og de kundgjorde alt for deres sønner og døtre.<sup>4</sup>

»Præsident Brigham Young har forklaret, at vores familie endnu ikke er vores. Herren har overdraget os den for at se, hvordan vi tager os af den. Kun hvis vi er trofaste, bliver den givet os for evigt. Det, vi foretager os på jorden, afgør, om vi er værdige til at blive himmelske forældre.«<sup>5</sup>

Kirken har fastlagt to særlige tidspunkter, hvor familien kan være sammen. Det første er, når vi overholder sabbatten på rette måde. Det er det tidspunkt, hvor vi tager til vore faste møder sammen, studerer Frelserens og profeternes liv og lærdomme. »Andre passende søndagsaktiviteter kan fx være (1) at føre dagbog eller familieoptegnelser, (2) at holde familieråd, (3) at oprette og bevare forbindelsen til den nære familie og slægten, (4) personlige samtaler mellem forældre og børn, (5) at skrive til slægtninge og missionærer, (6) slægtshistorie, (7) at besøge slægtninge, syge og ensomme, (8) at missionere, (9) at læse historier for børn og (10) at synge kirkesalmer og -sange.«<sup>6</sup>

Det andet tidspunkt er mandag aften. Vi skal undervise vore børn ved en velorganiseret, regelmæssig familieaften. Ingen andre aktiviteter bør lægge beslag på familiens medlemmer mandag aften. Denne stund er *afsat* til, at vi kan være sammen med vores familie.

Vi håber, at I alle har lagt mærke til den særlige vægt, Det Første Præsidentskab har lagt på familieaften. Det Første Præsidentskabs budskab fra den 4. oktober 1999 blev for nylig gentaget i Kirkens tidsskrifter: »Til: Kirkens medlemmer over hele verden

Kære brødre og søstre

Mandag aften er over hele Kirken reserveret til familieaften. Vi opmuntrer medlemmerne til at reservere denne aften til at styrke familiebånd og undervise i evangeliet i deres hjem.

Tidligere i år har vi opfordret forældre til at hellige deres bedste

# At vokse i præstedømmet

ÆLDSTE DAVID B. HAIGHT

De Tolv Apostles Kvorum

indsats til undervisning og opdragelse af deres børn i evangeliets principper, hvilket vil holde dem tæt til Kirken. Vi rådede også forældre og børn til at give højeste prioritet til familiebøn, familieaften, studium af og instruktion i evangeliet samt sundt familieaktiviteter.

Vi opfordrer indrængende medlemmer til, hvor det er muligt, at undgå at afholde receptioner eller lignende aktiviteter en mandag aften. Hvor det er praktisk, kan medlemmerne måske også opfordre lokalsamfundets ledere og skoleledere til at undgå at placere aftenaktiviteter på mandage, som kræver, at børn eller forældre er borte fra hjemmet.

Kirkens bygninger og faciliteter bør være lukket mandag aften. Ingen wards- eller stavsaktiviteter bør planlægges, og andre aflydelser af familieaften bør undgås.<sup>7</sup>

Må det være vores forsæt i år at opbygge et hjem centrert i evangeliet, en tryk havn mod Djævelens storme. Lad os atter erindre os Herrens løfter og anvisninger til sine børn:

»Guds herlighed er intelligens eller med andre ord: Lys og sandhed.

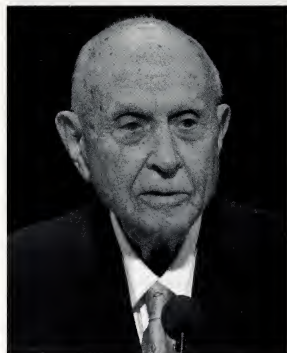
Lys og sandhed skyr den onde.

Men den onde kommer og borttager lyset og sandheden fra menneskenes børn på grund af ulydighed og fædrenes traditioner.

Men jeg har befaleet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed.<sup>8</sup>

Må vi i år nyde evangeliets lys og sandhed i vores hjem. Må vore hjem i sandhed må blive et ly for verden er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

*Præstedømmet er magten og myndigheden uddelegeret til mennesket af vor himmelske Fader. Dets myndighed og majestet overgår vores fatteevne.*



Hvor er det enestående at se ud på dette Konferencecenter på bygninger over hele verden, der er fyldt af præstedømmet. Dette er sikkert den største forsamling af præstedømmet i Kirkens historie. Jeg kan forestille mig, at det er sandt, for vi forsætter med at vokse hvert år.

Min første kontakt med præstedømmet var dengang, da jeg blev døbt. Jeg blev døbt i en kunstvandingskanal i den lille by Oakley i Idaho. Jeg stod med mine venner ved kanten af den kunstvandingskanal. Vores badedragt bestod af et par overalls, hvor benene var klippet af, så vi

ikke sank ned, og med huller klippet i lommerne. Vi havde aldrig set en badedragt i strik eller af andet materiale. Min far kom ud fra 1. Wards kirkebygning med sine rådgivere. Han bar på en stol, og han satte stolen ved kanten af kunstvandingskanalen. Min far sagde: »David, kom herover; vi skal døbe dig.«

Jeg sprang ned i kanalen og svømmede over til den anden side, rystende af kulde. Det var i september og lidt koldt, og små drenge kommer til at ryste, når man kun er klædt i overall. Min far trådte ned i kanalen. Som jeg husker det, tog han ikke sine sko af eller skiftede, men stod bare i sit almindelige tøj. Han viste mig, hvordan jeg skulle holde mine hænder, og derefter døbte han mig. Da jeg kom op af vandet, kravlede vi begge op på kanalens bred. Jeg satte mig i stolen, og de lagde deres hænder på mit hoved og bekræftede mig som medlem af Kirken. Efter det hoppede jeg i kanalen og svømmede over på den anden side og var sammen med mine venner.

Det var faktisk min første erfaring med præstedømmet.

Jeg vil gerne minde jer om, at præstedømmet er Guds magt og myndighed uddelegeret til mennesket. Lad mig sige det igen: Præstedømmet er

#### NOTER

1. *Liabona*, okt. 1998, s. 24.
2. »Familieaften«, *Liabona*, mar. 2003, s. 3.
3. Jan Whitley Hansen, »The Calling I Didn't Know I Had«, *Ensign*, mar. 2003, s. 6.
4. Se Moses 5:4-5, 9-12.
5. *Håndbog i evangeliske lærdomme*, 1997.
6. »Suggestions for Individual and Family Sabbath-Day Activities«, *Ensign*, mar. 1980, s. 76.
7. *Liabona*, mar. 2003, s. 4.
8. L&P 93:36-37, 39-40.

Guds magt og myndighed uddelegeret til mennesket. Her ved disse møder i aften har vi dem, som bærer Det Aronske Præstedømme, det mindre præstedømme, og så Det Melkisedekske Præstedømme, det højere præstedømme. Er det ikke interessant at forestille sig, hvordan Herren og hans himmelske Fader, da de udarbejdede frelsesplanen, organiserede den således, at mænd kunne være værdige til og kunne hædres ved at bære præstedømmet og slutte sig til den store hær af mænd, der er nødvendig for at udføre vor himmelske Faders evige hensigter – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket – hele menneskeheden overalt? Sikken stor gruppe, det vil kræve!

Nogle år efter min døb, da jeg var blevet bedre kendt med nogle pligter i Kirken, blev jeg ordineret til Det Aronske Præstedømme. Min far, som havde døbt mig, var i mellemtiden død af et hjertestop, så biskoppen overdrog mig Det Aronske Præstedømme og ordinerede mig til embedet som diakon. Jeg mindes, at jeg havde en vidunderlig følelse, da han overdrog mig præstedømmet, at jeg nu havde ansvar og skulle være ansvarlig for mine handlinger, og at der var meget, jeg skulle lære, mens jeg udviklede mig gennem livet. Jeg havde en særlig følelse af, at jeg nu var lidt anderledes, at jeg aldrig ville være præcis det samme som venner, der ikke bar præstedømmet, eller mennesker, som jeg ville møde ude i verden. Jeg havde nu nogle ansvar, noget, som vi lærte om søndagen i kirken, mens vi sad omkring det gamle kulfyr nede i kirkens kælder.

Om lørdagen gjorde vi rent i kirken, fyldte kulsplandene med kul og sørgede for, at bygningen var klar til søndagsmoderne. Vi havde opgaver i det mindre præstedømme, på alle timelige områder i wardet – indsamling af fasteoffer og udførte opgaver for biskoppen. Han og andre ledere

underviste os om Det Aronske Præstedømme og embederne diakon, derpå lærer og så selvfølgelig præst, når vi gik fremad i præstedømmet. For mig virkede det som om, jeg var ved at udvikle en interessant forståelse, en vision af det værk, der skulle udføres, og at jeg personligt havde nogle ansvar, selv om jeg kun var en lille dreng i en lille by ude på landet. Der var noget meget vigtigt ved det.

Da jeg var 11 år, døde min far, og ved hans begravelse blev jeg meget rørt, da jeg hørte andre tale om, hvilken venlig mand han havde været. På kirkegården stod jeg og så på, mens de sænkede kisten ned i graven og begyndte at kaste jord og sten på kisten, og jeg tænkte, at han var min helt, og jeg spekulerede på, hvad der mon ville ske med mig, når jeg havde mistet min far. Jeg så gode mænd udoest præstedømmet og gøre det rette – de mænd, som havde hjulpet med at grave graven og sørge for alt – og jeg så en god mand lægge en 5 dollarseddell tilbage i min mors hånd. Hun havde tilbudt ham lidt penge for at hjælpe til med at grave graven. Han gav pengene tilbage til min mor og sagde: »Neh, behold du pengene, for du får brug for dem senere.«

Og derfor ønsker jeg at sige til alle jer ved disse møder i aften, i Det Aronske Præstedømme og Det Melkisedekske Præstedømme, er det ikke interessant, at vor himmelske Fader og hans Søn i deres visdom, da de sammensatte alt dette, hvordan vi i det mindre præstedømme lærer at passe de timelige opgaver? Vi får timelige opgaver og lærer på en ydmyg og enkel måde det, der skal gøres. Det lærer os om at tjene og efterleve Herrens befalinger og forbereder os, så vi en dag kan modtage Det Melkisedekske Præstedømme med al den majestæt og evige herlighed, som det omfatter.

Disse år i Det Aronske Præstedømme var interessante år i mit liv. Jeg lærte hele tiden noget nyt og fik

hele tiden en lidt større forståelse og følelse for evangeliet og vores ansvar for at bringe dette budskab ud til hele verden. I den proces lærte vi at være blandt andre mennesker. Sommetider har vi en følelse af, at andre måske ikke accepterer os, fordi vi har højere standarder. Der er noget, som vi ikke gør. Vi har visdomsordet, som hjælper os med at leve et sundere liv, et liv, der bidrager til, at vi vokser op, bliver mænd og har de standarder, idealer og den levevis, som det meste af verden ønsker at have. Jeg har erfaret, at hvis man lever, som man bør, lægger folk mærke til det, og ens tro gør indtryk, og så får man indflydelse på andres tilværelse. Når de finder ud af, at de ikke behøver at ryge, drikke eller ryge marihuana, de stoffer, som påvirker verden så negativt, så påvirker det faktisk, at I ikke gør det, disse mennesker.

Fastholdelse af jeres standarder kvalificerer jer til ægteskab i templet. For resten, så er dette den 173. årlige generalkonference i Kirken, og blot som en oplysning, så har min hustru og jeg været gift i 73 år. Så det år, hvor vi blev gift, afholdt Kirken sin 100. årlige konference. Jeg kan huske, at jeg holdt Rubys hånd hen over alteret i templet – og lyttede til besælgingsceremoniens ordlyd – jeg havde en særlig følelse i mit hjerte, ikke blot omkring helligheden af det, men også for mit ansvar for at leve, som jeg burde, for at tage mig af hende og være børn, og derpå af vore børnebørn, og så de næste generationer, som kom derefter. Jeg var fast besluttet på at være et eksempel og at leve sådan, som en person kan leve, der ærer præstedømmet og vores ægteskabspagt.

Tænk i aften, mens vi mødes som præstedømmebærere, på de ansvar, som vi hver især har, når vi tænker over, hvad der skal ske i denne verden – sikkert noget nyt, som vi i dag ikke er opmærksom på – efter at denne krig er forbi, og når alt er tilbage, hvor det bør være. Der er så meget, vi skal gøre. For at vi kan gøre det, må vi



være værdige til det præstedømme, som vi bærer, så vi kan bidrage til at lede, når Kirken går fremad på en måske mere omfattende måde, end vi nogensinde før har gjort. Det bliver en stor dag!

For nogle år siden, da jeg var i flåden under anden verdenskrig, fik jeg ordre om at rapportere til flådens hovedkvarter i Pearl Harbor. Min familie fulgte mig til Treasure Island i San Francisco-bugten, hvor jeg gik ombord i en flyvemaskine, et gammelt vandfly, der blev kaldt en Pan-American Clipper. Ombord var der nogle stabslæger på vej ud for at forberede og opbygge hospitalsfaciliteter, da slaget om Tarawa skulle foregå i løbet af nogle få uger. På grund af min rang blev jeg tildelt plads til at sove i en sovepose helt ude i halepartiet, hvorfra jeg kunne se motorene på højre side, mens vi fløj over San Francisco, som på grund af krigen var mørkelagt. Himlen var kulsort, da vi fløj ud over Stillehavet, og jeg troede, at den højre motor på det gamle Pan-American fly brændte. Jeg kunne ikke sove, mens jeg holdt øje med den på hele flyturen.

I den søvnløse nat spekulerede jeg over mit eget liv og om, hvorvidt jeg havde levet op til mine muligheder og ansvar som bærer af Det Melkisedekske Præstedømme – ansvar for at være et eksempel og leve, som jeg burde, så jeg kunne varetage de kaldelser, der måtte komme til mig. I den søvnløse nat gjorde jeg status over mig selv og mine holdninger og tænkte over, om jeg gjorde alt, hvad jeg kunne. Selv om jeg altid havde accepteret mine opgaver i Kirken, tænkte jeg over, om jeg varetog dem med hele mit hjerte, sjæl, sind og styrke og levede op til det ansvar, den velsignelse, som jeg modtog som bærer af Det Melkisedekske Præstedømme, og det, som kunne forventes af enhver af os, som modtog den velsignelse.

Når jeg ser tilbage på den søvnløse nat, takker jeg Herren for hans velsignelser i dag og for alt det, jeg har fået mulighed for at være involveret i. Jeg forsøger altid at efterleve evangeliet fuldt ud, at gøre alt, hvad jeg er kaldet til at gøre med hele mit hjerte, sjæl, sind og styrke for at varetage enhver kaldelse, som jeg måtte få, så jeg kan

være kvalificeret til at gøre alt, hvad jeg måtte blive bedt om at gøre en dag.

Unge mænd i præstedømmet, beslut jer denne aften, hvor vi ærer præstedømmet, til at leve, som I bør. Bliv ikke fanget af nogle af de fjollede ting, der sker i verden, men husk altid, hvad der er givet til jer. Jeg gættager, præstedømmet er magten og myndigheden uddelegeret til mennesket af vor himmelske Fader. Dets myndighed og majestæt overgår vores fatteevne.

Jeg vidner for jer, bærer mit vidnesbyrd om, at dette værk er sandt. Det glæder mig i mit livs efterår at kunne stå og vidne om sandheden af evangeliet, som jeg har set det alle mit livs dage fra min dåb og indtil i dag. Jeg elsker Herren. Jeg elsker vor himmelske Fader og dette værk. Jeg vidner om sandheden af dette værk.

Og til alle jer præstedømmeledere: Lev, som I bør. Vi er forskellige, og det er ikke godt for jer at være som alle andre, for I bærer Guds præstedømme med disse store løfter og velsignelser og forventninger til jer.

Dette værk er sandt. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

# Forberedelse til missionærtjeneste

ÆLDSTE DARYL H. GARN

De Halvfjers

*Hvor er det dog vigtigt for fædre og sønner at arbejde sammen om det grundlæggende i forberedelsen til en mission.*



Ved en stavskonference for nylig talte en hjemvendt missionær om at forberede sig til missionering. Han brugte som eksempel en far, der siger til sin søn: »Jeg glæder mig til, at du spiller din første basketballkamp, så du kan lære at dribble og kaste med en basketball.« Han sammenlignede det med, at en far siger til sin søn: »Jeg glæder mig til, at du tager på mission, så du kan lære at blive et godt menneske og undervise i evangeliet.« Denne analogi gik rent ind hos mig, da jeg så tilbage på mit liv.

Da jeg var dreng, var det mit største ønske at spille basketball. Heldigvis havde jeg en far, som var ivrig efter

opfylde sin søns ønske. Min far og jeg øvede os i timevis i vores lille køkken på de grundlæggende elementer med at kaste og dribble med en basketball. Jeg lyttede til basketballkampe fra college i radioen og drømte om en dag at spille basketball på college. En mission var slet ikke i mine tanker dengang, så derfor brugte jeg meget få kræfter på missionærforberedelse. I et forsøg på at skabe balance i min tilværelse tog min far – som ikke havde haft en kaldelse i Kirken i mange år – imod kaldelsen til at være min spejderleder. Han fulgte bogen, og på grund af hans indsats blev nogle af mine venner og jeg ørnespjedere. Jeg forstår nu, at spejderbevægelsen er en fremragende forberedelse til en mission.

Min drengedrøm blev til virkelighed, da jeg kom på basketballholdet på Utah State University. I mit andet år på Utah State blev jeg venner med en hjemvendt missionær. På grund af hans eksempel begyndte jeg at se nærmere på mine kammerater på skolen, herunder også dem på basketballholdet, og jeg erkendte, at de personer, som jeg mest ønskede at være som, var dem, der havde været på mission. Med min gode vens venlige og kærlige vejledning – og helt sikkert som følge af min mors bønner og gode eksempel – ændredes mine

ønsker. Efter mit andet år på Utah State blev jeg kaldet til at tjene i Den Vestcanadiske Mission.

Tre måneder inde i min mission fik jeg en ny missionær fra Idaho tildelt som min kammerat. Vi havde kun været sammen nogle få dage, da jeg forstod noget meget betydningsfuldt: Min nye kammerat kendte evangeliet, mens jeg kun kendte lektionerne. Hvor jeg dog ønskede, at jeg havde forberedt mig lige så meget på at blive missionær som på at blive basketballspiller. Min kammerat havde forberedt sig til sin mission hele livet og var fra begyndelsen en værdifuld medspiller på holdet. Hvor er det dog vigtigt for fædre og sønner at arbejde sammen om det grundlæggende i forberedelsen til en mission.

Jeg mener, at det er passende at sammenligne spillet basketball med missionering. Basketball omfatter ikke kun den tid, hvor man spiller mod et andet hold på banen, men også mange timers almindelig træning og øvelse. Den ædle gerning, det er at frelse sjæle, er ikke begrænset til de to år, hvor man er på mission, men det kræver snarere flere års retfærdig levevis og forberedelse for at kunne leve op til standarden for at tjene som fuldtidsmissionær.

Den 11. januar 2003 instruerede præsident Gordon B. Hinckley præstedømmeledere i missionering som en del af en verdensomspændende transmission om oplæring i præstedømmeledelse. Hans bemærkninger har fået os alle til at overveje vores personlige ansvar for at fortælle andre om evangeliet. Præsident Hinckley sagde: »Den tid er kommet, hvor vi skal have standarden hos dem, som bliver kaldet til at tjene som Herren Jesu Kristi ambassadører for verden« (»Missionering«, første verdensomspændende oplæringsmøde i ledelse, jan. 2003, s. 17).

Der er to sider i forbindelse med at højne standarden for at komme på mission, som vi bør overveje.



Den første er den tidlige forberedelse af vore unge mænd og unge piger. Det Første Præsidentskab sagde i et brev, hvor de præsenterede nogle ændringer i programmerne for Unge Mænd og Unge Piger: »Når de unge arbejder på disse mål, udvikler de evner og egenskaber, der vil lede dem til templet og forberede dem på hele livet at tjene deres familie og Herren« (brev fra Det Første Præsidentskab, 28. sep. 2001). Lyt omhyggeligt til deres ord: »Udvikle evner og egenskaber«. Som forældre og ledere for unge må vi hjælpe vore unge med at identificere disse evner og egenskaber.

Det andet punkt handler om personlig værdighed, som kommer ved at holde Guds befalinger. Nogle unge mænd har haft den opfattelse, at de kan bryde befalingerne, bekende til deres biskop et år, før de planlægger at tage på mission, og så være værdige til at tjene. Omvendelse er langt mere end en planlagt bekendelse efterfulgt af en ventetid. Vi hører ofte dette spørgsmål fra én, som har overtrådt: »Hvor længe må jeg vente, før jeg kan tage på mission?« Husk nu på, at omvendelse ikke blot er et spørgsmål om at vente. Frelseren har sagt: »Som offer skal I bringe mig et sønderknust hjerte og en angergiven ånd. Og den, der kommer til mig med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, vil jeg døbe med ild og den Helligånd« (3 Nephi 9:20).

Nu er det tid til at tænde den ild. Præsident Hinckley har sagt: »Vi kan ganske enkelt ikke tillade dem, som ikke har opfyldt kravene med hensyn til værdighed, at gå ud i verden og forkynde evangeliets glade budskab« (første verdensomspændende oplæringsmøde i ledelse, jan. 2003, s. 17). Vi ved nu fra Det Første Præsidentskabs udtalelse om missionering, at der er overtrædelser, som diskvalificerer unge mænd og kvinder fra at tjene som missionærer (se Erklæring om missionering fra Det Første



Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, 11. dec. 2002).

Præsident James E. Faust har sagt: »Der må være noget ufravigeligt i livet. Der er noget, som aldrig bør gøres, nogle linier, som aldrig bør overskrides, løfter, som aldrig bør brydes, ord, som aldrig bør udtales, og tanker,

som aldrig bør dvæles ved« (se »Retskaffenhed, moder til mange dyder«, *Den danske Stjerne*, okt. 1982, s. 100).

Standarden for at kunne komme på mission er blevet hævet. »Personer, som ikke er i stand til at klare de fysiske, mentale og følelsesmæssige

krav ved fuldtidsmissionering, er værdigt undtaget. De kan kaldes til at tjene i andre meningsfulde kaldelser» (Erklæring om missionering fra Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, 11. dec. 2002). Vi tror, at når vi følger retningslinierne fra Det Første Præsidentskab, vil der komme en vækst i antallet af fuldtidsmissionærer, som er værdige og beredte til at tjene.

Inden for sport er der ofte dygtige sportsudøvere, som vi beundrer, og vi stræber efter at udvikle færdigheder, så vi kan blive ligesom dem. I vores åndelige tilværelse har vi også store forbilleder at følge, hvor det største er vor Herre og Frelser Jesus Kristus, som svarede på Thomas' spørgsmål: »Hvordan kan vi så kende vejen?» (Joh 14:5).

I skriften står der: »Jesus sagde til ham: Jeg er vejen« (Joh 14:6). I Anden Nephi læser vi: »Følg mig. Derfor, mine elskede brødre, kan vi følge Jesus, medmindre vi er villige til at holde Faderens befalinger?» (2 Nephi 31:10).

Mine unge venner, der er mange, som følger Frelserens »vej«. Ham kan I søge at følge som jeres eksempel i jeres forberedelse til at tjene som missionær. I finder dem også blandt jeres familie, jeres venner og jeres kirkeledere. Selv i dag tæller jeg blandt mine største velsignelser de kære venner, som udviste et godt eksempel ved at følge Frelseren.

Det er min bøn, at I unge mænd er flittige, når det gælder jeres retfærdige ønsker, at I får succes med alt, hvad I gør, og at I, som ældste M. Russell Ballard har sagt, bliver »den bedste generation af missionærer i Kirkens historie« (»Den bedste generation af missionærer«, *Liabona*, nov. 2002, s. 47).

Jeg vidner om det, som præsident Hinckley for nylig sagde om missionering, at »der er intet større værk. Der er intet vigtigere værk« (verdensomspændende oplæringsmøde i ledelse, jan. 2003, s. 21). I Jesu Kristi navn. Amen. ■

# Og sådan er det

BISKOP H. DAVID BURTON

Præsiderende biskop

*Vi må leve op til og blive ved med at efterleve standarder for at kunne deltage i livets vigtige åndelige begivenheder.*



**G**od aften. Jeg elsker at være sammen med bærere af Guds præstedømme og nyde det verdensomspændende broderskab, som vi har del i og nyder. Denne særlige ånd kommer af forventningen om, at vi bliver instrueret i de tydelige og dyrebare elementer i Jesu Kristi evangelium.

I aften vil mine bemærkninger være rettet til Kirkens unge mænd. I, som tilhører en anden alderskategori, er velkomne til at lytte.

Ved juletid sidste år deltog nyhedsjournalisten Walter Cronkite sammen med Tabernakelkoret og Tempelpladsens Orkester i deres julekoncert. »Han tilbragte 19 år som studievært for »CBS Evening News« ... [Hr. Cronkite] gjorde sig fortjent til ryet som »den mest troværdige mand i Amerika.«<sup>1</sup> Da han blev spurgt,

hvordan han ønskede at blive husket, lød hans svar: »Åh, som en fyr, der gjorde sit bedste.«<sup>2</sup> I hele sin fremtrædende karriere afsluttede han hver eneste nyhedsrapport med sætningen: »Og sådan er det.« Lad os i aften tale om, hvorfor det er sådan.

Ved en nylig stavskonference fortalte stavspræsidenten en beretning. Han spurgte sin søn, hvad der var blevet talt om ved et nyligt afholdt søndagsaftensmøde. Den unge mand svarede: »Om at skærpe kravene.« Han informerede så sin far om, at han var træt af dette emne, fordi det var emnet i hver eneste klasse og ved hvert eneste møde i den senere tid. Min første tanke var: »Det er fantastisk, profetens budskab bliver drøftet, hørt og reageret på.« Min anden tanke knyttede sig til den unge mands følelser angående de gentagne påmindelser. Gentagne påmindelser kan være en irritation, når vi ihærdigt prøver at gøre vores bedste.

Som ung »slukkede jeg af« for min mors gentagne påmindelse: »David, husk hvem du er.« Påmindelsen bragte altid interessante kommentarer fra mine venner. Utålmodigheden satte ind, da min far altid pegede på præsident George Albert Smiths hjem, når vi kørte på 13<sup>th</sup> East i Salt Lake City og mindede mig om, at en levende Guds profet, som elskede mig, boede der. I dag er jeg utrolig taknemmelig for disse gentagne påmindelser.



Udtrykket »at skærpe kravene« bruges ofte i sportsverdenen til at beskrive præstationer på et højere niveau. Brugen af en sportsmetafor hjælper med til at beskrive, hvorfor det er af afgørende betydning at reagere på det, som præsident Hinckley bad os gøre ved sidste konference, da han sagde: »Jeg håber, at vore unge mænd og vore unge kvinder lever op til den udfordring, som [ældste Ballard] har fremsat. Vi må skærpe kravene for værdighed og kvalifikationer for dem, som rejser ud i verden som repræsentanter for Herren Jesus Kristus.«<sup>3</sup>

For et år siden oplevede vi en vidunderlig vinterolympiade i Salt Lake City. I de fleste olympiske discipliner må man opfylde et minimumskrav i forbindelse med sin præstation

for at kunne kvalificere sig til konkurrencen. Vores liv ligner den olympiske kvalifikationsproces, eftersom vi må leve op til og blive ved med at efterleve standarder for at kunne deltage i livets vigtige åndelige begivenheder. Atleter i verdensklasse har en disciplineret daglig rutine. De behersker de færdigheder, som deres sport kræver. Først da kan de kvalificere sig til at deltage i konkurrencen. Og sådan er det altså.

Unge mænd, hvis I ønsker at tilhøre verdenseliten og kvalificere jer til at deltage i de virkelig vigtige begivenheder i livet, såsom ordinationer i præstedømmet, templets velsignelser og missionering, må I også udvikle en disciplineret daglig rutine bestående af ærlighed, dyd, studium og bøn. Og sådan er det altså.

De olympiske deltagere kender og forstår de *regler*, som regulerer deres sport. Overtrådte regler kan medføre stramme straffe og endog diskvalificering. Ved den sidste olympiade har manglende overholdelse af reglerne i forbindelse med præstationsforbedrende medikamenter ført til fratagelse af medaljer. En af de værste straffe, en sportsmand kan pålægges, sker i golf. Bare det at påføre et pointkort et forkert antal slag ved et hvilket som helst af de 18 huller medfører *diskvalifikation*. Der er *ingen* pardon. Det er ligegyldigt, om fejlen gavner eller svækker personen, straffen er den samme – *diskvalifikation*.

Efter mere end 50 år kan jeg stadig høre en turningsofficial sige: »Jeg er ked af det, min søn, men vi bliver nødt til at diskvalificere dig for at have



påført et ukorrekt antal slag.» Min diskvalifikation kom af, at jeg nævnte for denne official, at jeg var nødt til at rette min score. I ugevis sagde jeg til mig selv: »Hvorfor tav jeg ikke? Desuden var det en uskyldig fejl. Det totale antal slag var korrekt.« Selv om min præstation var god nok til bringe mig op blandt vinderne, forlod jeg præmieuddelingen tomhændet. Og sådan er det altså.

Mine unge venner, regler er vigtige, ja endog afgørende. I livet er der også straffe, måske endda diskvalificering, hvis reglerne bliver brudt. Vores deltagelse i livets vigtige begivenheder kan komme i fare, hvis vi undlader at følge de regler, som er indeholdt i vor himmelske Faders befaling. Involvering i seksuelle synder, brug af ulovlige stoffer, civil ulydighed eller misbrug kan holde os ude på sidelinien på afgørende tidspunkter. Man gør klogt i at se

reglerne som *sikkerhedsforanstaltninger* og ikke som *lænker, der binder*. Lydighed opbygger styrke. Og sådan er det altså.

I 1834 skrev profeten Joseph Smith: »Jeg har aldrig haft så travlt som denne november, og eftersom mit liv bestod af aktivitet og endeløse ansvar, gjorde jeg til min regel: *Når Herren befaler det, så gør det.*«<sup>1</sup>

For nogle er sport en forretning. Forskellen mellem at vinde og at tabe kan være store pengebeløb. Sportsfolk ansætter agenter til at varetage deres interesser. Agenter, personlige trænerne, trænerne og ledere kan hjælpe sportsmanden til at forbedre sig.

Vor himmelske Fader har givet sine dyrebare unge sønner et enestående støttehold, som mere end overgår det, som sportsfolk bruger. Vore forældre er *enestående agenter*. De varetager vore interesser. De er ikke kun interesserede i os, men fordi de elsker os, er de også nogle enestående konsulenter.

Apostlen Paulus sagde, da han underviste kolossenserne: »Børn, adlyd jeres forældre i alt, for sådan skal det være i Herren« (Kol 3:20). Tænk på det enorme netværk ud over vore forældre, som er blevet tilvejebragt for at styrke vores *åndelige* præstation. Vore biskopper tjener som *personlige trænerne* og bruger deres hellige præstedømmenøgler til at velsigne vores tilværelse. Seminarlærere, kvorumsvæjledere og hjemmelærere udgør resten af støtteholdet, som Herren har samlet for at hjælpe os med at forberede os til livets store kampe. Når I følger og adlyder dem, vil jeres præstation hele tiden øges. Når Herren befaler det, så gør det. Og sådan er det altså.

En af de afgørende forskelle mellem det gode og det store er det, som sportspsykologerne kalder for »fokus«. De konkurrerende, som har evnen til at ignorere det uvæsentlige og koncentrere sig fuldkomment om

det, som er afgørende, er i stand til at forbedre deres præstation. Fokus er en afgørende faktor for succes.

Jeg hørte en samtale mellem golfspilleren Arnold Palmer og en ung caddie, som han brugte for første gang. Den unge caddie fortalte, mens han gav hr. Palmer sin golfkølle, at afstanden til flaget var 150 meter, der var en skjult bæk på den venstre side og et langt stykke med højt græs på den højre side. På en meget venlig, men bestemt måde mindede hr. Palmer den unge mand om, at den eneste information, som han krævede, var afstanden til hullet. Han sagde endvidere, at han ikke ønskede at tabe fokus ved at bekymre sig om det, som var på højre eller venstre side.

Det er let at miste fokus på de virkelige vigtige mål i livet. Der er meget, der kan distrahere os. Der er nogle, som vader rundt i vandhullerne til venstre, og andre, som finder det lange stykke med højt græs til højre uoverkommelig. Sikkerhed og succes kommer, når man beværer sit fokus på de vigtige muligheder, ved at slå bolden lige ned ad midten – fremgang i præstedømmet, tempelværdighed og missionering. Og sådan er det altså.

Må vor himmelske Fader velsigne hver eneste af jer. Jeg vidner for jer alle, at Jesus er Kristus. Han lever, og hans kærlighed til os er fuldkommen. Jeg er taknemlig for en stor profet, som hjælper os med at forstå, at når Herren befaler, så gør vi det, fordi sådan er det. I vor Frelser og Forløser Jesu Kristi navn. Amen. ■

#### NOTER

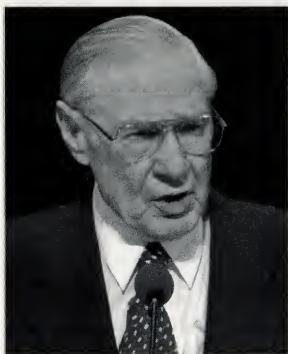
1. »Walter Cronkite: A Lifetime Reporting the News«, *Voices from The Smithsonian Associates*, Internet, <http://www.smithsonianassociates.org/programs/cronkite/cronkite.htm>.
2. Kira Albin, »That's the Way It Is ... with Walter Cronkite«, *Grand Times*, Internet, <http://www.grandtimes.com/cronkite.html>.
3. »Til brøderne i præstedømmet«, *Liabona*, nov. 2002, s. 56-59.
4. *History of the Church*, 2:170.

# Djævelens Gab

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

*Hjælp os med at trænge verden tilbage. Vi må modstå blæsten. Vi må af og til være upopulære og ganske enkelt sige: »Det er ikke rigtigt.«*



**M**ine kære brødre i præstedømmet, i aften vil jeg tale til jer alle, men især til de unge mænd. Min hensigt er at informere jer og advare jer om de farer, som ligger forude, men jeg ønsker også at udtrykke min kærlighed til jer og min store tillid til jer som den opvoksende generation.

Som ung mand udførte jeg en mission i Brasilien. Det var en enestående oplevelse. Et af jordens underer i dette imponerende land er Iguacu-vandfaldene. I regntiden er den vandmængde, som falder fra dette vandfald, den største i verden. Hver minut vælter millioner af liter vand ned i det store dyb nedenfor. Et af disse vandfald, hvor vandmængden er størst, kaldes Djævelens Gab.

Der ligger nogle store klipper, lige før vandet vælter ned i Djævelens Gab. For mange år siden ville dumdristige bådejere sejle passagerer ud i deres kanoer, så de kunne stå på disse klipper og se ned i Djævelens Gab.

Vandet oven for faldet er normalt roligt og bevæger sig langsomt, og atmosfæren her er rolig. Det er kun brølet fra vandet nedenfor, som advarer om den fare, der lurar nogle få meter væk. En pludselig uventet strømhvirvel kan føre en kano ind i det urolige vand, ud over klippen og ned i Djævelens Gab. De, som var dumdristige nok til at forlade kanoerne for at stå på disse farlige, våde klipper, kunne let miste fodfæstet og blive fejtet ned i de hvirvlende strømme nedenfor.

Jeg anerkender, at nogle af jer ser jer selv som vovehalse, som er rede til at tage næsten enhver udfordring op. Men nogle af disse spændende ture vil uundgåeligt føre jer ned i Djævelens Gab. Den eneste sikre kurs er at holde sig helt væk fra farerne ved Djævelens Gab. Præsident George Albert Smith har advaret stærkt: »Hvis I træder bare en tomme over på Djævelens side af linjen, så er I fristerens magt, og hvis det lykkes ham, vil I ikke være i stand til at tænke klart, fordi I har mistet Herrens Ånd.«<sup>1</sup>

Nogle af jer unge mænd lader andre sætte jeres standarder. I forsvarer jer ved at sige: »Hvem siger, at vi ikke skal gøre dette eller hint?« Der er

mange nuancer af det, som er rigtigt og forkert, og hver eneste af jer må beslutte, hvor grænsen mellem de to vil ligge. Jeg opfordrer jer, hvis der overhovedet er noget spørgsmål i jeres sind eller jeres hjerte, om jeres personlige opførelse er rigtigt eller forkert, til ikke at gøre det. Vi har hver især en moralsk handlefrihed og Helligåndens gave, som vil skærpe vores opfattelse af det, som er rigtigt eller forkert eller sandt eller falsk.

Det er Guds profeters ansvar at undervise verden i Guds ord, men ikke at angive i mindste detalje, hvordan vi som mennesker skal opføre os. Hvis vi bevidst prøver at undgå ikke blot det onde, men det onde i enhver skikkelse, handler vi selvstændigt, og der bliver ikke handlet med os.<sup>2</sup>

Meget af det, som kommer fra Djævelen, er tillokkende og spændende. Det glinser og virker tiltækkende på de sensuelle dele af vores natur. Hans budskab lyder så fornuftigt og er så let at retfærdiggøre. Hans stemme er normalt blød og tillokkende. Hvis det lød hårdt eller uharmonisk ville ingen lytte, og ingen vil blive lokket. Nogle af Satans mest tillokkende budskaber er: Alle gør det; hvis det ikke skader nogen anden, er det i orden; hvis I ikke føler, at det er forkert, er det i orden; det er »fædt« at gøre. Satan er den største imitator, den største bedrager, den største falskner, ja den største bedrager i verdens historie. Han kommer ind i vores liv som en tyv om natten. Hans forklædning er så fuldkommen, at det er svært at genkende ham eller hans metoder. Han er en ulv i fåreklæder.

Der har altid været to store konkurrerende kræfter i verden. De begyndte, før verden blev skabt. Disse modstridende kræfter er det godes og det ondes kræfter. Vi er hver især fanget i en styrkeprøve mellem disse to magtfulde kræfter. Sagt meget enkelt, så kommer det, som er godt, fra Gud, og det, som er ondt, fra Djævelen.<sup>3</sup> Man kan ikke

gøre begge dele og finde sand lykke. Der er mennesker, som har prøvet det, men i længden er det ikke lykkes for nogen. Hvis nogen af jer unge mænd tror, at I kan gøre begge dele, så bedrager I kun jer selv. Sådan fungerer det ikke. Det har det aldrig gjort. Det vil det aldrig gøre.

Mine kære unge venner, der er en anden stor sandhed, som I unge mænd må lære. Det er, at alt har en pris. Der er en pris at betale for jeres succes, fuldførelse, resultater og glæde. Der ikke noget, som er gratis. Hvis I ikke betaler den nødvendige pris for succes, betaler I prisen for fiasko. Der kræves forberedelse, arbejde, studium og tjeneste for at nå sine mål og finde lykke. Udydighed og mangel på forberedelse har en hård pris. Som præstedømmeberer i denne kirke er den pris, som vi må betale, at leve anderledes end verden. Vi er besiddere og vogtere af disse befalende kræfter, som kan og allerede nu ruller Satans magt på jorden tilbage. Jeg vil af hele mit hjerte opfordre jer til at hjælpe os med at skubbe verden tilbage. Vi må modstå blæsten. Vi må af og til være upopulære og ganske enkelt sige: »Det er ikke rigtigt.«

Vi ønsker alle at finde ud af, hvem vi virkelig er, og hvad vores plads i verden er. Nogle af jer unge mennesker forsøger at finde jeres identitet ved at være anderledes end jeres forældre og familie i det, som de står for. Gud har gjort os alle forskellige fra hinanden, som både vores DNA og fingeraftryk beviser. I behøver ikke at arbejde på at få en særskilt identitet, for I har allerede en sådan.

Nogle af jer unge mennesker ønsker at gøre oprør mod begrænsninger. Nogle af jer synes ikke, at det er »smart« at være lydige over for sine forældre eller at følge jeres biskops eller kvorumspræsidents råd. Biskop Richard C. Edgley fortalte om en oplevelse, som han havde som dreng om konsekvenserne af at være letsindig og udydig.

»Da jeg var dreng var der ca. halvanden meter mellem vores garage og naboens. Naboens garage var meget gammel og faldefærdig, og nogle af brædderne var brækket. Jeg kravlede af og til op på vores garage og hoppede fra den ene garage til den anden og legede oven på dem. Min far sagde til mig: »Hold dig nede fra garagen«, men det gjorde jeg ikke. En gang, da jeg legede oven på dem, hoppede jeg fra vores garage og faldt gennem taget på naboens garage og fik nogle voldsomme hudafskrabninger på min ryg og mine ben. Da jeg havde været udydig, besluttede jeg mig dumt nok for ikke at fortælle nogen, at jeg havde slået mig. Jeg gik ind i huset og vaskede mine hudafskrabninger, så godt som jeg kunne, men jeg kunne ikke nå dem på min ryg, så jeg kunne hverken komme noget antiseptisk på eller vaske dem rene. Jeg bed smerten i mig, og bekymrede mig over, om der ville gå betændelse i det og bar i adskillige dage på skylden, mens sårhelingen fandt sted.«<sup>4</sup>

Det er blevet sagt: »En af de bedste ting i verden ved at være en dreng er, at det ikke kræver nogen erfaring, men at det kræver en del øvelse at være en god dreng.«<sup>5</sup>

Nogle af jer er måske blevet bedraget ved at tro, at I kan finde spænding ved stoffer, alkohol, pornografi og fri sex. Jeg advarer om, at sådanne fristelser er glatte og farlige, ligesom klipperne ved Djævelens Gab, og at de kun vil lede jer ind på Satans område. Vejen ud af en sådan fare er vanskelig og vil efterlade jer med langt mere end nogle hudafskrabninger og skrammer.

I unge mænd vil udarbejde jeres evige skæbne i en interessant tidsperiode. I fremtiden vil der fortsat ske en vækst i de videnskabelige opdagelser og opfindelser, som vil gøre livet mere komfortabelt og lettere for mange. Den medicinske forskning vil fortsat finde nye behandlinger og kure, som ikke er til rådighed nu.

Som kontrast hertil vil det ondes indflydelse i verden øges, og flere mennesker vil blive sårbare over for Satans bedrageri og lokken. Der er nødvendigt, at I unge mænd bliver stærkere åndeligt og moralsk for at kunne modstå verdens fristelser og fælder. Måske er det årsagen til, at sådanne særlige ånder er blevet holdt tilbage til denne tid.

Jeg tror også, at modstanden fra Satan i fremtiden vil blive både mere underfundig og mere åben. Selv om det på visse måder bliver mere tydeligt, vil det blive ikkædet større sofistikering og list. Vi har behov for større åndelighed for at fornemme alle former for ondskab og større styrke til at modstå det.

Mange lande står nu over for terroristens farer. Krig udsætter mennesker for legemlig skade, men udsætter dem også for moralske skader. De af os, som har tjent i militæret under krig, har oplevet, hvordan det skaber opbrud i livet som resultat af at blive revet op fra familien og livet, sunde forbindelser og fra den indflydelse, som den organiserede kirke har. Jeg advarer jer, som nu tjener i militæret, eller som måske kommer til det, mod de fælder, som følger dette opbrud. De kan føre os ind i Djævelens Gab.

Mange af de aktiviteter, som I vil blive engageret i, er gruppesituationer, hvor I ikke altid kan vælge jeres eget selskab. Men I kan vælge jeres egne standarder. I militæret tilhører I en enhed, hvis styrke til dels kommer fra enigheden blandt enhedens folk. Det er nødvendigt, at I er loyale over for jeres enhed, for ham, som ligger ved siden af jer, er måske den, som redder jeres liv i morgen! Men det betyder ikke, at I behøver at sænke jeres moralske standarder. I enhver forbindelse er det nødvendigt, at der er en eller flere, som rejser sig op og siger: »Hvad vi gør her er ikke rigtigt.« Det kræver moralsk mod at gøre dette!



**Templet i Salt Lake City og bygninger i byens centrum danner baggrund for besøgende, der krydser pladsen vest for Konferencetrentet.**

Kirken har for nylig udgivet en sol-daterudgave af »Evangelske principper« for medlemmer af Kirken, som tjener i militæret overalt i verden. Selv om den nu kun foreligger på engelsk, vil den blive oversat til andre sprog. Dette strålende hjælpemiddel indeholder instruktioner til aktivitet i Kirken samt om, hvordan man bærer sin tempelklædning i militæret; ordinancer og velsignelser i præstedømmet; evangeliske emner samt nogle få udvalgte salmer. Vi havde en lignende hjælpemiddel til rådighed for os, som tjente i militæret under 2. verdenskrig. Jeg fandt den uvurderlig.

Der sker en forsat udskillelsesproces. Vi bliver mindet om lignelsen om ukrudtet i hveden. I denne lignelse sagde Herren: »Himmeriget ligner en mand, der såede god sæd i sin mark«, men mens folkene sov, kom hans fjende og såede ukrudt i hveden, så da kornet skød op og satte kerne, kom også ukrudtet frem. Husbondens folk forstod ikke, hvordan ukrudtet var kommet i marken og spurgte om de skulle gå hen og luge ukrudtet

væk. Markens ejer sagde nej, for når I luger ukrudtet væk, kommer I til at rykke hveden op sammen med det. Så derfor rådede han til, at hveden og ukrudtet vokser sammen indtil den tid, hvor høsten kommer, hvor hveden vil blive bundet i knipper adskilt fra ukrudtet.<sup>6</sup>

Jesu disciple bad Frelseren om en fortolkning af denne lignelse, og Frelseren svarede: »Den, der sår den gode sæd, er Menneskesønnen, marken er verden, og den gode sæd er Rigets børn. Men ukrudtet er den Ondes børn, og fjenden, der såede det, er Djævelen. Høsten er verdens ende, og høstfolkene er engle.

Ligesom altså ukrudtet tages fra og brændes i ild, således skal det også gå ved verdens ende.<sup>7</sup>

Denne lignelse bekræfter Almas udtalelser, som jeg gerne vil gentage: »Thi jeg siger jer, at det, der er godt, kommer fra Gud, og det, der er ondt, kommer fra djævelen.«<sup>8</sup>

Brødre, vi lever i en udfordrende tid, og det er en tid, hvor vi skal stå

fast og sikkert i at opfylde ansvaret i vores familie og i præstedømmet. Vi bør ikke blive »som en bølge på havet, der rejses og brydes af vinden.«<sup>9</sup> Vi bør gå fremad med tro og ikke være bange for noget, udovert at komme for tæt til Djævelens Gab. Vi vil blive styrket og bevaret, hvis vi følger de råd og den vejledning, som kommer fra præsident Gordon B. Hinckley, der står ved roret. Jeg har et særligt vidnesbyrd om, at han er vores profet og åbenbarer. Han er Guds talerør på jorden i dag. Jeg nedkalder Herrens velsignelser over os alle. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

#### NOTER

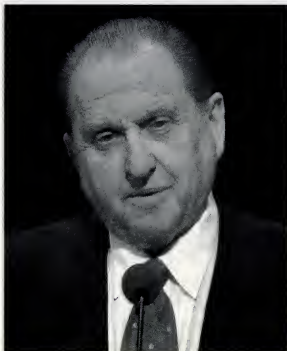
1. Sharing the Gospel with Others, udv. Preston Nibley, 1948, s. 43.
2. Se 2 Nephi 26:13, 26.
3. Se Alma 5:40.
4. »Friend to Friends«, *The Friend*, feb. 1995, s. 6.
5. Charles Dudley Warner, *Tbesaurus of Quotations*, red. Edmund Fuller, 1941, s. 115.
6. Se Matt 13:24-30.
7. Matt 13:37-40.
8. Alma 5:40.
9. Jak 1:6.

# Forbliv i dit embede

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

*Lad os række hånden ud og redde dem, der er faldet fra på vejen, så ikke én dyrebar sjæl går tabt.*



**V**i er forsamlet i aften som en stor gruppe af præstedømmet, både her i Konferencecentret og rundt om i verden. Nogle bærer Det Aronske Præstedømme og andre Det Melkisedekske Præstedømme.

Præsident Stephen L. Richards, der tjente som præsident David O. McKays rådgiver, sagde: »Præstedømmet bliver sædvanligvis ... defineret som »Guds kraft givet til mennesket.« Han fortsætter: »Det er en præcis definition. Men af praktiske årsager vil jeg gerne definere præstedømmet i forbindelse med tjeneste, og jeg kalder det ofte for »den fuldkomne plan for tjeneste« ... Det er et redskab til at tjene, og den mand,

der ikke bruger det, risikerer at miste det, for vi bliver tydeligt fortalt ved åbenbaring, at den, der forsømmer det, »skal ikke agtes værdig til at stå i sit kald.«<sup>1</sup>

I Pioneer Stav, som ligger i Salt Lake City, og hvor jeg fik både Det Aronske og Det Melkisedekske Præstedømme, lærte vi at blive bekendt med skriften, bl.a. afsnit 20, 84 og 107 i Lære og Pagter. I disse afsnit lærer vi om præstedømmet og ledelse af kirken.

Jeg vil i aften gerne fremhæve ét vers fra afsnit 107: »Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet.«<sup>2</sup>

Præsident Harold B. Lee har ofte sagt: »Når man bliver bærer af præstedømmet, bliver man repræsentant for Herren. Man bør tænke på sin kaldelse, som om man går Herrens ærinde.«<sup>3</sup>

Vi lærer af disse afsnit om kvorumspræsidentskabers pligter, og at vi faktisk har ansvar for andre end os selv.

Jeg tror fuldt og fast, at kirken i dag er stærkere, end den nogensinde har været. Vore unges aktivitetsniveau vidner om, at dette er en generation, som er sin tro hengiven. Og alligevel er der nogle, som falder fra på vejen, og som finder andre interesser, der

får dem til at forsømme deres pligter i kirken. Vi må ikke miste disse værdifulde sjæle.

Der er et stigende antal vordende ældster, som ikke er til stede ved kirkenes møder eller ikke har en kaldelse. Denne situation kan og skal løses. Det er vores opgave. Ansvaret skal uddeles, og der skal gøres en indsats straks.

Det Aronske Præstedømmes kvorumspræsidentskaber kan, under biskoprådets og kvorumsvejledernes ledelse, få beføjelse til at række deres hånd ud og redde dem.

Herren har sagt: »Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne ... Og hvor stor er ikke hans glæde over den sjæl, der omvender sig!«<sup>4</sup>

Opgaven kan til tider synes overvældende. Vi kan fatte nyt mod af Gideons oplevelse forud, som med sin beskedne hær skulle i kamp mod midjanitterne og amalekitterne. I husker nok, hvordan Gideon og hans hær stod over for meget større styrkers kræfter, hvad angik våben og antal. Dommerbogen i Det Gamle Testamente fortæller, at denne forenede fjende, midjanitterne og amalekitterne, »lå så tæt som græshopper nede på sletten; deres kameler kunne ikke tælles, de var så talrige som sandet ved havets bred.«<sup>5</sup> Gideon henvendte sig til den almægtige Gud for at få styrke.

Gideon fik til sin overraskelse at vide af Herren, at han havde for mange folk til, at Herren kunne overlade fjenden i deres hænder, for at de ikke skulle sige: »Min egen hånd har skaffet mig sejr.«<sup>6</sup> Gideon fik besked på at sige til sit folk: »Enhver, der er bange og rædselsslagen, skal vende hjem ... og toogtyvetusind blev tilvendte hjem, mens titusind blev tilbage.«<sup>7</sup>

Så sagde Herren: »Der er stadig for mange folk.«<sup>8</sup> Han gav Gideon besked på at bringe mændene hen til noget vand for at se, hvordan de drak det. De, som lappede vandet i sig, blev



anbragt i én gruppe, og de, som bøjede sig ned på knæ for at drikke, i en anden. Herren sagde til Gideon: »Med de trehundredte mand, som lappede vandet i sig, vil jeg give jer sejr; jeg giver midjanitterne i din hånd. Alle de andre skal gå hjem hver til sit.«<sup>9</sup>

Gideon vendte tilbage til sine tropper og sagde til dem: »Stå op! Herren har givet midjanitternes lejr i jeres hånd.«<sup>10</sup> Og han inddelte de trehundredte mænd i tre kompagnier, og han gav hver mand et horn i hånden og tomme krukker og fakler i krukkerne. Og han sagde til dem:

»Se på mig, og gør som jeg; når jeg kommer til udkanten af lejren, skal I gøre det samme, som jeg gør.

Når jeg og alle de, der er sammen med mig, støder i hornene, skal I andre også støde i jeres horn rundt om hele lejren og råbe: For Herren og for Gideon!« Derpå sagde han: »Følg mig.« Hans ord var: »Gør som jeg.«<sup>11</sup>

På lederens signal blæste Gideons hær i hornene, knuste krukkerne og råbte: »Sværdet for Herren og for Gideon!« Skriften fortæller om dette afgørende slags udcome: »De blev stående hver på sin plads,« og de sejrede.<sup>12</sup>

Hjemmeundervisning er en del af vor tids retningsplan. Da det blev præsenteret af præsident David O. McKay for alle generalautoriteterne, lød hans ord: »Hjemmeundervisning er en af vores mest påtrængende og mest lønsomme muligheder for at nære og inspirere vor himmelske Faders børn ... Det er en guddommelig opgave, et helligt kald. Det er vores pligt som hjemmelærere at bringe den guddommelige ånd ind i ethvert hjem og ethvert hjerte.«<sup>13</sup>

I de områder, hvor der mangler tilstrækkelig styrke i Det Melkisedekske Præstedømme, kan stavspræsidenter og biskopper i samarbejde med missionspræsidenten gøre brug af fuldtidsmissionærer til at besøge mindre aktive og familier, hvor ikke alle er medlem. Dette vækker ikke blot



missionæranden på ny i hjemmet, men det giver også en ny, ideel mulighed for at få gode henvisninger.

Når jeg i årenes løb har besøgt stave i hele verden, har der været stave, hvor wards- og stavsledere, enten af nødvendighed eller pligt, er holdt op med at sidde med hænderne i skødet, har smøget ærmerne op og med Herrens hjælp er gået i gang og har fået prægtige mænd til at kvalificere sig til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme og sammen med deres hustru og børn komme i det hellige tempel, modtage deres begavelse og blive beseglet.

Jeg vil kort nævne nogle eksempler:

Under et besøg i Millcreek Stav i Salt Lake City for nogle år siden hørte jeg, at godt og vel 100 vordende ældster var blevet ordineret til ældste i det forgangne år. Jeg spurgte præsident James Clegg om hemmeligheden bag hans succes. Selv om han var for beskeden til at tage æren, afslørede en af hans rådgivere, at præsident Clegg havde erkendt udfordringen og påtaget sig personligt at ringe til og aftale et personligt møde med hver vordende ældste. Under mødet nævnte præsident Clegg Herrens tempel,



de frelsende ordinancer og pagter, der fremhæves dér, og sluttede med dette spørgsmål: »Kunne du ikke tænke dig at tage din søde hustru og jeres vidunderlige børn med til Herrens hus, så I kan blive en evig familie?« Det blev besvaret med et ja, genaktiveringen blev påbegyndt, og målet blev nået.

I 1952 var flertallet af familierne af Rose Park 3. Ward medlemmer, hvis far eller mand kun bar Det Aronske Præstedømme og ikke Det Melkisedekske Præstedømme. Bror L. Brent Goates blev kaldet som

biskop. Han bad en mindre aktiv bror i wardet, Ernest Skinner, om at hjælpe med at aktivere de 29 voksne brødre i wardet, som havde embedet som lærer i Det Aronske Præstedømme, og hjælpe disse mænd og deres familie med at komme i templet. Bror Skinner var selv mindre aktiv og tøvede derfor først, men meddelte til sidst, at han ville gøre, hvad han kunne. Han begyndte selv at besøge mindre aktive voksne lærere og prøvede at hjælpe dem til at se deres rolle som præstedømmeledere i deres hjem

og som ægtemand og far i deres familie. Han bad snart efter nogle af de mindre aktive brødre om at hjælpe. De blev én for én fuldt aktive igen og tog deres familie med til templet.

En dag gik wardssekretæren ud af en kø i et supermarked for at hilse på den sidste af en gruppe, der skulle i templet. Manden sagde om at være den sidste: »Jeg stod og så på, mens alle i gruppen blev aktive i vores ward og tog i templet. Hvis jeg blot havde kunnet forestille mig, hvor smukt det var i templet, og hvordan det ville zøndre mit liv for evigt, havde jeg aldrig været den sidste af de 29, der blev beseglet i templet.«

I hvert af disse tilfælde var der fire elementer, som gav dem succes:

1. Muligheden for genaktivering blev taget op på wardsplan.
2. Biskoppen i wardet var involveret.
3. Der blev skaffet kvalificerede og inspirerede lærere.
4. Hver enkelt fik opmærksomhed. Brødre, lad os huske kong Benjamins råd: »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud.«<sup>14</sup>

Lad os række hånden ud til dem, som har så stort behov for vores hjælp, og løfte dem op til en højere og bedre vej. Vi må koncentrere os om behovene hos præstedømmebærerne, deres hustruer og børn, der er kommet bort fra aktivitetens vej. Må vi lytte til deres hjertes utalte budskab:

*Led mig, før mig, gå du med mig,  
hjælp mig finde vej.  
Lær mig, hvad jeg gøre må  
for hjem til Gud at nå.<sup>15</sup>*

Genaktivering er ikke let for dag-drivener eller drømmeren. Børn vokser, forældre ældes, ingen kan standse tiden. Udsæt ikke at handle efter en tilskyndelse, men handl, så vil Herren berede vejen.

Den himmelske dyd, tålmodighed, er ofte påkrævet. Som biskop følte jeg mig en dag tilskyndet til at besøge en mand, hvis hustru var lidt aktiv, og ligeledes børnene. Men denne mand havde aldrig reageret. Det var en varm sommerdag, da jeg bankede på stormdøren hos Harold G. Gallacher. Jeg kunne se bror Gallacher sidde i sin stol og læse avisen. »Hvem er det?« spurgte han uden at se op.

»Din biskop,« svarede jeg. »Jeg er kommet for at lære dig at kende og opfordre dig og din familie til at komme til vore møder.«

»Nej, jeg har ikke tid.« Lød det hånlige svar. Han så slet ikke op. Jeg takkede ham for at have lyttet til mig og gik.

Familien Gallacher flyttede kort tid efter til Californien. Årene gik. Da jeg så var blevet medlem af De Tolv Apostles Kvorum, arbejdede jeg en dag på mit kontor, da min sekretær ringede og sagde: »Bror Gallacher, som engang boede i dit ward, vil gerne tale med dig. Han er her på mit kontor.«

Jeg svarede: »Spørg ham, om han hedder Harold G. Gallacher, og sammen med sin familie boede på Vissing Place på West Temple og Fifth South.«

»Det er ham,« sagde hun.

Jeg bad hende sende ham ind. Vi havde en dejlig samtale om hans familie. Han sagde: »Jeg er kommet for at undskyldte, at jeg ikke rejste mig og lod dig komme ind den sommerdag for mange år siden.« Jeg spurgte, om han var aktiv i Kirken. Han svarede smilende: »Nu er jeg andenrådgiver i mit biskopråd. Din opfordring til at komme i kirke og mit negative svar plagede mig så meget, at jeg besluttede at gøre noget ved det.«

Harold og jeg mødtes mange gange, inden han døde. Bror og søster Gallacher og deres børn havde mange kaldelser i Kirken. Et af de yngste børnebørn er nu på fuldtilsmission.

De mange missionærer, som måtte lytte i aften, vil jeg gerne fortælle, at

ofte slår et vidnesbyrds sæd ikke rod med det samme og blomstrer. Brød, der kastes på vandet, kommer tilbage, nogle gange først efter mange dage. Men det kommer tilbage.

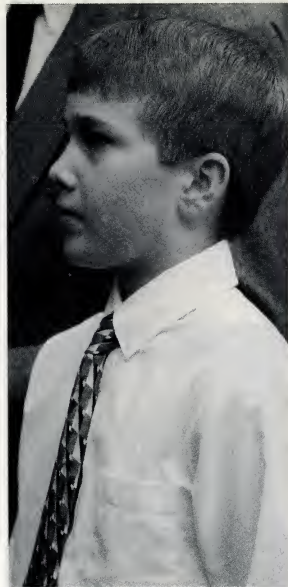
Jeg tog telefonen en aften og hørte en stemme sige: »Er du i familie med ældste Monson, som for mange år siden var på mission i New England?«

Jeg svarede, at det var ikke tilfældet. Det var en bror ved navn Leonardo Gambardella, som ringede og bemærkede, at en ældste Monson og en ældste Bonner havde besøgt hans hjem for længe siden og båret deres vidnesbyrd for ham og hans hustru. De havde lyttet, men havde ikke gjort mere for at følge deres lærdomme. Derefter var de flyttet til Californien, hvor de ca. 13 år senere atter havde fundet sandheden og var blevet omvendt og døbt. Bror Gambardella spurgte så, om der var nogen som helst måde, hvorpå han kunne få fat i de ældster, som havde besøgt dem først, så han kunne give udtryk for sin dybe taknemmelighed for deres vidnesbyrd, som han og hans hustru havde bevaret hele livet.

Jeg gennemgik optegnelserne. Jeg fandt de to ældster. I kan nok forestille jer, hvor overraskede de blev – de er nu selv gift og har børn – da jeg ringede til dem og fortalte dem den gode nyhed, ja, højdepunktet for deres arbejde for længe siden. De kunne straks huske familien Gambardella. Jeg arrangerede et telefonmøde, så de personligt kunne lykønske dem og byde dem velkommen i Kirken. Og det gjorde de. Der blev fældet tårer, men det var glædestårer.

Edwin Markham har skrevet disse linier:

*Det er skæbnen, som gør os til brødre;  
Ingen lever uden at påvirke andre.  
Alt, som vi giver andre i deres liv,  
kommer tilbage til vort eget.<sup>16</sup>*



Jeg beder i aften til, at alle vi, som har præstedømmet, må have en fornemmelse af vores ansvar, så vi lige-som Gideon forudm kan få hver mand til at forblive i sit embede, og som ét, følge vor Leder, Jesus Kristus – og hans profet, præsident Gordon B. Hinckley. Lad os række hånden ud og redde dem, der er faldet fra på vejen, så ikke én dyrebar sjæl går tabt. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

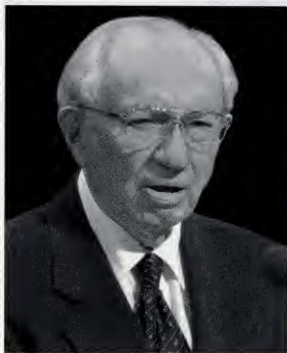
#### NOTER

1. Conference Report, apr. 1937, s. 46.
2. L&P 107:99.
3. *Stand Ye in Holy Places*, 1974, s. 255.
4. L&P 18:10, 13.
5. Dom 7:12.
6. Dom 7:2.
7. Dom 7:3.
8. Dom 7:4.
9. Dom 7:7.
10. Dom 7:15.
11. Dom 7:17-18.
12. Dom 7:18, 21. Se også Dom 6 og 7.
13. *Priesthood Home Teaching Handbook*, rev. udg., 1967, ii-iii.
14. Moshah 2:17.
15. Naomi W. Randall, »Jeg er Guds kære barn«, *Børnens sangbog*, nr. 2.
16. »A Creed«, i James Dalton, red., *Masterpieces of Religious Verse*, 1948, s. 464.

# Loyalitet

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

*Vær loyale over for det bedste i jer. Vær trofaste over for de pagter, som er knyttet til Guds præstedømme.*



Der er ikke noget andet møde i hele verden, som kan sammenlignes med dette møde. Uanset hvor vi befinder os, uanset hvilket sprog vi taler, er vi alle mænd, som har modtaget Guds præstedømme ved håndspåleggelse. Hvad enten vi er drenge, som har modtaget det mindre, eller Det Aronske Præstedømme, eller mænd, som har modtaget det højere, eller Det Melkisedekske Præstedømme, så har vi hver især fået overdraget noget vidunderligt og storslået, noget som er selve guddommelighedens væsen.

Jeg gentager: Der er ikke nogen anden forsamling i verden som denne. Vi mødes i broderskabets bånd i en enorm forsamling af mænd, som er blevet udrustet med en særlig magt eller myndighed, og har fået det privilegium at tale og handle i den Almægtiges navn. Himlens Gud har

valgt at overdrage os noget af det, som er hans alene. Jeg tænker undertiden på, om vi er værdige til det. Jeg funderer over, om vi virkelig værdsætter det. Jeg grunder over, hvor grænseløs denne magt og myndighed er. Det vedrører livet og døden, familien og Kirken samt Guds storladne og ufattelige væsen og hans evige værk.

Brødre, jeg hilser jer som medlemmer af det hellige præstedømmes kvorummer. Jeg hilser jer som tjenere for den levende Gud, som har pålagt os hver især et ansvar, som vi hverken må eller kan løbe fra.

Det er i denne hilsens ånd, at jeg har valgt at tale om forskellige sider af ét ord. Ordet er *loyalitet*.

Jeg tænker på loyalitet som det at være ærlig over for sig selv. Jeg tænker på det som det at være fuldstændig trofast over for den ægtefælle, vi har valgt. Jeg tænker på det som det at være fuldstændig loyal over for Kirken og dens mange aktiviteter. Jeg tænker på det som det at være urokkelig trofast over for himlens Gud, vor evige Fader, og hans elskede Søn, vor Freløser, Herren Jesus Kristus.

Vi må være trofaste over for det allerbedste, som findes i os. Vi er Guds sønner og har fået den ære at besidde hans guddommelige myndighed. Vi lever i en verden med ondskab. Der er en konstant kraft, som drager os ned, som lokker os til at tage del i det, som er fuldstændig uforeneligt med det guddommelige præstedømme, som vi bærer. Det er interessant at lægge mærke til,

hvordan løgnens fader, morgenrødens bedrageriske søn, som blev nedstyrtet fra himlen, altid har midlerne og evnen til at lokke, til at tilskynde og til at vinde dem, som ikke er stærke og på vagt, over på sin side. For ganske nylig blev en bestemt film rost som årets bedste film. Jeg har ikke set den, og det har jeg heller ikke i sinde. Men jeg har ladet mig fortælle, at den er fyldt med sex og vulgært sprog hele vejen igennem.

Pornografi er et af vor tids kendetegn. De, som producerer det, bliver rige ved at udnytte dem, som godt kan lide at se det. I de første linjer af den åbenbaring, som vi kalder visdomsordet, siger Herren: »På grund af de onde hensigter, som er og vil være i rænkefulde menneskers hjerter i de sidste dage, har jeg advaret jer og advarer jer atter ved at give jer dette visdomsord gennem åbenbaring« (L&P 89:4).

Han fortsætter derpå med at tale om den mad, vi fylder i munden. Man kunne måske anvende samme ordlyd med hensyn til det, vi fylder i vores sind, hvis vi hengiver os til pornografi.

Brødre, hver eneste mand og dreng inden for hørevidde ved, hvad der er nedbrydende. I behøver ikke noget landkort for at blive advaret om, hvor I ender, hvis I hengiver jer til den slags. Sæt dette op imod den skønhed, den fred og den vidunderlige følelse, man får ved at leve nær til Herren og ved at hæve sig op over de snigende, følelseslammende udskjelsetelser, som sker overalt omkring os.

Dette gælder for jer, mine kære drenge, som er med til dette møde. I er især mål for modstanderen. Hvis han kan få fat i jer nu, ved han, at han måske har jer i sit greb resten af jeres liv. I har fået lagt vidunderlige kræfter og følelser i jer i en guddommelig hensigt. Men hvis disse misbruges, ødelægger de jer, snarere end de opbygger jer.

Jeg er dybt taknemmelig for den styrke, som vore unge viser. Men jeg

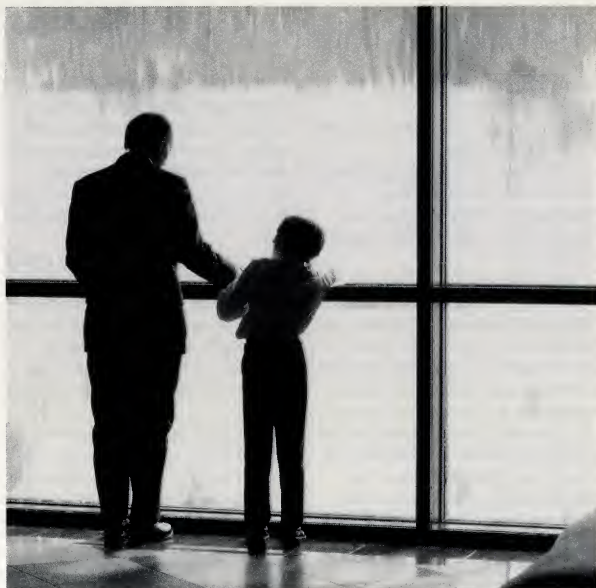
ved også, at vi mister nogle. Hvert eneste tab er en tragedie. Herrens rige har brug for jer. Vær værdige til det. Vær loyal over for det bedste i jer. Nedlad jer aldrig til at gøre noget, som ville berøve jer styrken til at være afholdende.

Jer mænd giver jeg en udfordring. Løb bort fra den flodbølge af smuds, som ellers ville få magt over jer. Flygt fra verdens ondskab. Vær loyale over for jeres bedre jeg. Vær loyale over for det bedste i jer. Vær trofaste over for de pagter, som er knyttet til Guds præstedømme. I kan ikke vælte jer i vellystighed, I kan ikke lyve, I kan ikke snyde, og I kan ikke drage fordel af andre i uretfærdighed uden at fornægte det strejf af guddommelighed, som vi hver især er kommet til verden ved. Jeg vil af al kraft bede for, brødre, at vi hæver os over det og er loyale over for det bedste i os.

Vær loyal i forholdet til jeres familie. Jeg har været vidne til meget af det bedste og meget af det værste inden for ægteskabet. Hver uge har jeg ansvar for at tage stilling til anmodninger om annullering af tempelbeseglinger. Skilsmisse er blevet et meget almindeligt fænomen over hele verden. Selv de steder, hvor det ikke er lovligt, overtræder mænd og kvinder ganske enkelt loven og bor sammen. Jeg er taknemmelig for at kunne sige, at skilsmisse forekommer meget sjældnere blandt dem, som er viet i templet. Men selv blandt disse er der langt flere skilsmisser, end der burde være.

Bruden og gommen kommer til Herrens hus og erklærer deres kærlighed til hinanden. De indgår en højtidelig og evig pagt med hinanden og med Herren. Deres forhold bliver beseglet ved en evig pagt. Ingen forventer, at alle ægteskaber fungerer perfekt. Men man kan forvente, at alle ægteskaber, som er indgået i Herrens hus, er ledsaget af en pagt om loyalitet over for hinanden.

Jeg har længe følt, at den vigtigste faktor i et lykkeligt ægteskab er en



*To besøgende kigger ud på vandfaldet gennem et af Konferencecentret vinduer.*

oprigtig interesse i ens ægtefælles tryk og velbefindende. I de fleste tilfælde er selviskhed den afgørende faktor, der forårsager skænderier, separation, skilsmisse og hjertesorg.

Brødre, Herren forventer noget bedre af os. Han forventer noget bedre end det, som findes i verden. Glem aldrig, at I selv har valgt jeres ægtefælle. Det var jer selv, der følte, at der ikke var nogen anden i hele verden som hende. Det var jer selv, som gerne ville have hende for evigt. Men i alt for mange tilfælde blegner mindet om tempeloplevelsen. Et begærligt ønske er måske årsagen. Kritik erstatter ros. Hvis vi leder efter det værste i et menneske, finder vi det. Men hvis vi fokuserer på det bedste, vokser denne egenskab, indtil den stråler.

Jeg har selv gjort mig personlige erfaringer. Søster Hinckley og jeg har været gift i snart 66 år. Jeg fatter ikke, hvordan hun har kunnet holde mig ud i al den tid. Nu er vi blevet

gamle. Men hvor er jeg taknemmelig for hende. Hvor er jeg optaget af, at hun finder sig godt. Hvor jeg dog ønsker det bedste for hende.

Hvilken vidunderlig ægtefælle hun har været. Hvilken vidunderlig hustru og hvilken fremragende mor, bedstemor og oldemor.

I har sikkert hørt om manden, som blev gammel og blev spurgt af journalisterne, hvad han tilskrev sin høje alder. Han svarede, at da han og hans hustru blev gift, besluttede de, at hvis de kom op at skændes, skulle den ene gå udenfor. Han sagde: »Mine herrer, jeg tilskriver min høje alder, at jeg har fået så megen frisk luft alle disse mange år.«

Brødre, vær loyale over for jeres ægtefælle. Gid jeres ægteskab må være velsignet med en ufravigelig loyalitet over for hinanden. Find lyken sammen. Giv jeres ægtefælle mulighed for at udvikle sine egne interesser, for at udvikle sine egne talenter, for at dygtiggøre sig på sin

egen måde og for at opleve, at hun selv kan præstere noget.

Nu vil jeg gerne sige et par ord om loyalitet over for Kirken.

Vi er vidne til megen ligegyldighed. Nogle siger: »Kirken skal ikke bestemme, hvad jeg skal mene om dette eller hint, eller hvordan jeg skal leve mit liv.«

Nej, svarer jeg, Kirken skal ikke bestemme, hvordan nogen skal tænke eller gøre. Kirken udstikker kursen og opfordrer alle medlemmer til at efterleve evangeliet og nyde de velsignelser, som følger af en sådan levevis. Kirken bestemmer ikke over nogen, men den giver gode råd, den forsøger at overbevise, den opfordrer indtrængende, og den forventer loyalitet af dem, som hævder at være medlemmer af den.

Da jeg læste på universitetet, sagde jeg engang til min far, at jeg følte, at generalautoriteterne havde overskredet deres kompetence, da de havde anbefalet noget bestemt. Han var en meget klog og god mand. Han sagde: »Kirken præsident har undervist os, og jeg opretholder ham som profet, seer og åbenbarer, og jeg agter at følge hans råd.«

Jeg har nu gennem 45 år virket i nogle af Kirkens øverste råd. Jeg har virket som assistent til De Tolv, som medlem af De Tolv, som rådgiver i Det Første Præsidentskab og nu i otte år som præsident. Jeg vil gerne vidne for jer om, at skønt jeg har siddet til bogstaveligt talt tusindvis af møder, hvor Kirkens retningslinier og programmer er blevet drøftet, har jeg aldrig været til ét, hvor vi ikke søgte Herrens vejledning, eller hvor nogen tilstedeværende nærede ønske om at fremføre noget, som ville forulempe eller tvinge nogen.

I Johannes' Åbenbaring står der: »Jeg kender dine gerninger, du er hverken kold eller varm. Gid du var enten kold eller varm!

Men nu, da du er lunken og hverken varm eller kold, vil jeg udspyd dig af min mund« (Åb 3:15-16).

Jeg giver jer det løfte, mine kære brødre, at så længe jeg virker i min nuværende stilling, vil jeg aldrig indvillige i eller fremføre nogen retningslinier, noget program eller nogen lære, som kan være til andet end gavn for medlemmerne af denne, Herrens, kirke.

Dette er hans værk. Han har oprettet det. Han har åbenbaret dets lærdomme. Han har forklaret, hvordan det skal fungere. Han har sammensat dets ledelse. Det er hans værk og hans rige, og han har sagt: »De, der ikke er for mig, er mod mig« (2 Nephi 10:16).

I 1933 var der en bevægelse i USA, der ville ophæve den lov, som forbød salg af alkohol. Da der skulle stemmes om det, blev Utah tungen på vægtskålen.

Jeg var på mission og arbejdede i London, da jeg læste de store avisoverskrifter: »Utah sætter en stopper for spiritusforbudet.«

Den daværende præsident for denne kirke, præsident Heber J. Grant, havde bønfuldt medlemmerne om at stemme imod en ophævelse af forbudet. Han var knust, da så mange medlemmer af Kirken i denne stat ignorerede hans råd.

Jeg vil ikke ved denne lejlighed tale om fordelene og ulemperne ved et spiritusforbud, men i stedet om en urokkelig loyalitet over for Kirken.

Hvor er jeg taknemmelig, mine brødre, så dybt taknemmelig for den kolossale tro, der udvises af så mange sidste dages hellige, som, når de står over for en stor beslutning, som Kirken har taget stilling til, så også indtager den holdning. Og jeg er især taknemmelig over at kunne sige, at blandt dem, som er loyale, befinder der sig mænd og kvinder, som har haft succes, som har nået resultater, som er højtuddannede, som nyder indflydelse, og som er stærke – meget intelligente og dygtige mennesker.

Vi er hver især nødt til at se kendsgerningerne i øjnene: Enten er Kirken sand, eller også er den et bedrag. Der er ingen mellemvej. Det er Kirken og Guds rige, eller også er det intet.

Tak, mine kære brødre, I er mænd, som besidder stor styrke og stor troskab og stor tro og stor loyalitet.

Til slut, loyalitet over for Gud, vor evige Fader, og hans elskede Søn, Herren Jesus Kristus.

Enhver i denne kirke har ret til kundskab om, at Gud er vor evige Fader, og at hans elskede Søn er vor Forløser. Frelseren har givet os nøglen til, hvordan vi får denne kundskab. Han sagde: »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv« (Joh 7:17).

Judas Iskariot er blevet kendt som den store forræder, som solgte sin loyalitet for 30 sølvpenge (se Matt 26:15).

Hvor mange fra vor tid »korsfæstet« ikke, for at citere Paulus, »selv Guds søn igen og gør ham til spot« med vulgære og gudsbespottelig tale? (se Hebr 6:6).

I kender til vulgært sprog fra skolegården og fra gaden. Undgå det. Lad det aldrig komme over jeres læber. Vis jeres loyalitet over for himlens Gud og over for verdens Forløser ved at holde deres navn hellige.

Bed til jeres himmelske Fader i Herren Jesu Kristi navn, og vis under alle forhold ved selve jeres levevis jeres loyalitet og jeres kærlighed.

*Hvem er for Herrens sag?*

*Nu vil det vise sig;*

*vi spørger uden frygt:*

*Hvem er for Herrens sag?*

*(Salmer og Sange, nr. 173).*

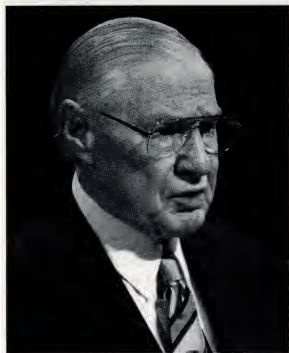
Måtte himlens velsignelser hvile på jer og på jeres familie, mine kære brødre. Måtte vi hver især altid være trofaste, retskafne mænd og drenge og fuldstændig loyale. Det beder jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

# Hyrden hos fårene våger

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

*Til de sorgbetyngede forældre, som har været retfærdige, flittige og bønssomme i undervisningen af deres ulydige børn, siger vi: Den gode Hyrde våger over dem.*



**K**ære søskende, hensigten med mit budskab denne formiddag er at opmuntre og trøste sorgfulde forældre, som har gjort deres bedste for at opdrage deres børn i retfærdighed, med kærlighed og hengivenhed, men som er fortvivlede, fordi deres barn har gjort oprør eller er blevet ført på afveje og følger det onde og ødelæggelsesens vej. Når jeg tænker på jeres store kvaler, mindes jeg Jeremias' ord: »I Rama høres klageråb ... Raket græder over sine børn, hun lader sig ikke trøste.« Til dette udtrykte Herren sin kærkomne trøst: »Græd ikke mere ... For du får

løn for din møje ... de skal vende tilbage fra fjendens land.«<sup>1</sup>

Jeg må begynde med at vidne om, at Herrens ord til forældre i denne kirke står i Lære og Pagter 68 i dette bemærkelsesværdige påbud: »Og atter: Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.«<sup>2</sup> Forældrene bliver pålagt at »lære deres børn at bede og vandre retskaffent for Herren.«<sup>3</sup> Som far, bedstefar og oldefar anerkender jeg dette som Herrens ord, og som Jesu Kristi tjener beder jeg indtrængende forældre om at følge dette råd så samvittighedsfuldt, som de kan.

Hvem er gode forældre? Det er de, som kærligt, bønligt og oprigtigt har bestræbt sig på ved eksempel og forskrift at undervise deres børn i at »bede og vandre retskaffent for Herren.«<sup>4</sup> Dette gælder også, selv om nogle af deres børn er ulydige eller verdslige. Børn kommer til verden med deres egen særegne ånd og personlighed. Nogle børn »vil udfordre hvilke som helst forældre, under

hvilke som helst forhold ... På samme måde er der måske andre, som vil være til velsignelse og glæde for næsten enhver far eller mor.«<sup>5</sup> Vellykkede forældre er de, som har ofret og kæmpet for at gøre deres bedste under de forhold, der er i deres familie.

Man kan ikke måle dybden af den kærlighed, som forældre har til deres børn. Der er intet andet forhold, som svarer til det. Det overgår selv frygten for døden. En fars eller mors kærlighed til et barn hører ikke op, men varer ved gennem hjertesorg og skuffelse. Alle forældre håber og beder til, at deres børn træffer kloge beslutninger. De børn, som er lydige og ansvarsbevidste, gør deres forældre uendeligt stolte og lykkelige.

Men hvad hvis de børn, som er blevet undervist af trofaste, kærlige forældre, gør oprør eller bliver ledt på afveje? Findes der noget håb? Den far eller mor, som sørger over et egensindigt barn, er næsten utrøstelig. Kong Davids tredje søn, Absalom, slog en af sine brødre ihjel og var også anfører for et oprør mod sin far. Absalom blev slået ihjel af Joab. Da kong David hørte om Absaloms død, græd han og sagde: »Min søn, Absalom, min søn, min søn, Absalom! Gid det var mig og ikke dig, der var død! Absalom, min søn, min søn!«<sup>6</sup>

Denne kærlighed, som forældre nærer, komme også til udtryk i lignelsen om den fortabte søn. Da den oprørske søn kom hjem efter at have ødslet sin arv bort på et løssluppet levede, slagtede faderen fedekalven og fejrede, at hans fortabte søn var kommet hjem. Til sin lydige, men også vrede, søn sagde han: »Nu burde vi feste og være glade, for din bror her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet.«<sup>7</sup>

Jeg tror på og anerkender de trøstende ord, som ældste Orson F. Whitney sagde:

»Profeten Joseph Smith har sagt – og han har aldrig undervist i en mere



fortrøstningsfuld lære – at forældrenes evige besegling og de guddommelige løfter, der gives dem for tapper tjeneste i sandhedens sag, ikke alene frelser dem selv, men også deres efterkommere. Skønt nogle af fårene måske farer vild, så holder Hyrden øje med dem, og før eller siden føler de det guddommelige forsyns arme række ud efter dem og trække dem tilbage i folden. De vender tilbage, enten i dette liv eller i det tilkommende liv. De må betale deres gæld til retfærdigheden, de må lide for deres synder og bliver måske nødt til at vandre ad en tornestrøet sti, men hvis denne sti, ligesom tilfældet var med den fortabte søn, leder dem til en tilgivende fars hjerte og hjem, har den smertefulde oplevelse ikke været forgæves. Bed for jeres letsindige og ulydige børn; hold fast ved

dem med jeres tro. Bliv ved med at håbe, bliv ved med at tro, indtil I ser Guds frelse.<sup>8</sup>

Et princip i denne udtalelse, som ofte bliver overset, er, at de små omvende sig fuldstændigt og »lide for deres synder« og »betale deres gæld til retfærdigheden.« Jeg ved, at det er nu, det er tid til at »berede sig til at møde Gud.«<sup>9</sup> Hvis de vildfarne børn ikke omvender sig i dette liv, er beseglingens bånd da stadig stærke nok til, at børnene kan udvirke deres omvendelse? I Lære og Pagter får vi at vide: »De døde, der omvender sig, vil blive forløst ved lydighed mod Guds hus' forordninger,

og efter at de har lidt straffen for deres overtrædelser og er vasket rene, vil de modtage en belønning i overensstemmelse med deres gerninger, for de er arvinger til frelse.«<sup>10</sup>

Vi husker, at den fortabte søn bortødslede sin arv, og da alle penge var brugt op, vendte han hjem til sin fars hus. Der blev han budt velkommen tilbage i familien, men hans arv var spildt.<sup>11</sup> Barmhjertigheden berøver ikke retfærdigheden, og den magt, hvorved et egensindigt barn er beseglet til sine forældre, kan kun fordre barnet på betingelse af omvendelse og ved Kristi forsoning. Vildfarne børn, som omvender sig, opnår frelse og alle de velsignelser, som følger med, men ophøjelse er meget mere end det. Den må man gøre sig fuldt ud fortjent til. Spørgsmålet om, hvem der bliver ophøjet, må overlades til Herren og hans barmhjertighed.

Der er meget få, hvis oprør og misgerninger er så alvorlige, at de har »bortsyndet kraften til omvendelse.«<sup>12</sup> Denne afgørelse må også overlades til Herren. Han siger: »Jeg, Herren, tilgive, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgive alle mennesker.«<sup>13</sup>

Måske forstår vi ikke i dette liv fuldt ud, hvor stærke de bånd er, som retfærdige forældre er beseglet til deres børn med. Det kan meget vel være, at der er flere hjælpsomme kræfter på spil, end vi aner.<sup>14</sup> Jeg tror, at der øves en stærk indflydelse fra slægten, når vore kære forfædre fortsætter med at påvirke os fra den anden side af sløret.

Præsident Howard W. Hunter har sagt, at »omvendelse blot er sjæleens hjemve, og at en forælders vedvarende og omhyggelige omsorg er det smukkeste, jordiske eksempel på Guds usigvelige tilgivelse.« Er familien ikke det bedste forbillede, som Frelserens mission forsøgte at fremstille?<sup>15</sup>

Vi lærer meget af vore egne forældre om forælderrollen. Min kærlighed til min far blev meget dybere, når han var venlig, tålmodig og forstående. Da jeg kørte galt i familiens bil, var han mild og tilgivende. Men hans sønner kunne forvente at blive irettesat skarpt, hvis vi omgik sandheden eller





**Medlemmer af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum (i midten) samt andre generalautoriteter (øverst til højre) står op for at synge ved et konferencemøde.**

# GENERALAUTORITETER I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

## DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Maj 2003



Præsident Thomas S. Monson  
Førstefølgjer



Præsident Gordon B. Hinckley



Præsident James E. Faust  
Andrefølgjer



Boyd K. Packer



L. Tom Perry



David B. Haight



Neal A. Maxwell



Russell M. Nelson



Dallin H. Oaks



M. Russell Ballard



Joseph B. Wirthlin



Richard C. Scott



Robert D. Hales



Jeffrey R. Holland



Henry B. Lyning

## DE TOLV APOSTILES KVORUM



Earl C. Tingey



David Christensen



David E. Swanson



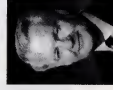
James B. McQuinn



Charles Beiler



Brent F. Uchida



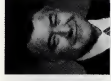
Merrill J. Bateman

## DE HALVFJERDS' PRÆSIDIUM

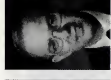
DE HALVJERDS' FØRSTE KVORUM



Arvid Åberg



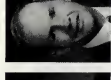
Carlos H. Amado



Neil J. Anderson



William R. Bardsley



Hamao K. Brough



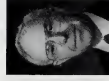
Svalsten E. Child



L. Whittier Clayton



Gary C. Callman



Spencer J. Condit



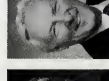
Gene R. Cook



Quentin L. Cook



Claudio R. de Gato



Robert C. DeLoonach



John E. Dickey



Christian Golden jr.



Walter F. González



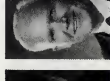
John H. Gruberg



Bruce C. Holden



Donald L. Holbourn



E. Mervin Hummard



Harold G. Hillam



E. Burton Howard



Jay E. Jensen



Martin K. Janson



Kenneth Johnson



W. Kalle Kerr



Teodorako Kouchi



Gene Kofford



John W. Madden



Richard J. Magnus



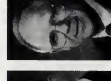
Lynn K. Matheson



Glenn L. Pore



Bruce D. Porter



Carl B. Punt



Norrall A. Rosborn



Lynn S. Robbins



Gert O. Sørensen jnr.



Stewart E. Shaw



Francisco A. Vites



Larsen B. Wacaman



W. Craig Zwick

DE HALVJERDS' ANDET KVORUM



Mervyn B. Arnold



E. Roy Beckman



Douglas L. Callister



Gang C. Christensen



Shirley D. Christensen



Val R. Christensen



Dennis B. Christensen



Keith Gockart



Adhemar Dumani



James M. Dunn



Bryn H. Fern



Diana B. Gerrard



B. Ross Gerritt



H. Adalga Ellingaa



Ronald L. Rasmussen



Keith C. Riblag



J. Kent Jallry



Spencer V. Jones



Gerald H. Lund



Cleve W. Mack Jr.



Dale E. Miller



Merrill C. Oles



Robert C. Oles



Robert F. Othen



Stephen B. Oveson



William W. Pomroy



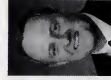
Wayne S. Robinson



H. Bryan Richards



Neal B. Rumsch



R. Conrad Schultz



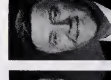
W. Douglas Starway



Dennis E. Starnes



Donald L. Stahlai



Robert R. Steier



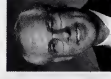
David R. Stone



H. Brno Ströck



D. Lee Töbler



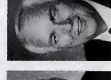
William R. Walker



Gordon T. Watts



Stephen A. West



Robert H. Whetten



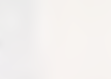
Richard H. Wihdal



H. Fred Bentsen



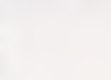
Keith B. McMillin



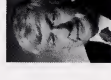
Robert S. Wood



Robert G. Wood



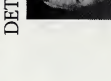
Robert G. Wood



Robert G. Wood



Robert G. Wood



Richard C. Ejlert



H. David Bentsen



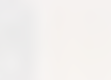
H. Fred Bentsen



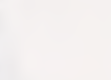
H. Fred Bentsen



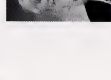
H. Fred Bentsen



H. Fred Bentsen



H. Fred Bentsen



H. Fred Bentsen



H. Fred Bentsen



H. Fred Bentsen

DET PRÆSIDENTENDE BISKOPRÅD



Et billede af forsiden af templet i Salt Lake City set mod vest fra et sted i nærheden af Hjælpeforeningens bygning.

blev ved med at bryde reglerne, men især hvis vi ikke viste respekt over for vores mor. Min far har været død i næsten et halvt århundrede, men jeg savner stadig at kunne bede ham om et klogt og kærligt råd. Jeg indrømmer, at jeg til tider tvivlede på hans råd, men jeg tvivlede aldrig på hans kærlighed til mig. Jeg ville aldrig skuffe ham.

En vigtig del af det at gøre det bedste, vi kan som forældre, er at disciplinere dem på en kærlig, men fast måde. Hvis vi ikke disciplinerer vore børn, bliver samfundet måske nødt til det på en måde, som hverken vi eller vore børn bryder sig om. En del af børns opdragelse er at lære dem at arbejde. Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »En af de største værdier ... er ærligt arbejde. Viden uden arbejde er ingen nytte til. Viden sammen med arbejde er genialitet.«<sup>16</sup>

Der bliver stadig flere af Satans snarere, og på grund af dette bliver det sværere at opdrage børn. Derfor må forældre gøre deres allerbedste og gøre brug af den hjælp, som tjeneste og aktivitet i Kirken kan være. Hvis forældre opfører sig forkert og blot for en tid kommer på afveje, kan nogle af deres børn være tilbøjelige til at følge deres eksempel.

Sagen har en anden side, som også skal nævnes. Jeg bønfaller de børn, som har fjernet sig fra deres forældre, om at række dem hånden, også selv om forældrene ikke har været, som de burde. De børn, som er kritiske over for deres forældre, gør vel i at huske på det kloge råd, som Moroni gav, da han sagde: »Fordøm mig ikke på grund af min ufuldkommenhed, ej heller min fader for hans ufuldkommenhed, ej heller dem, som har skrevet før ham; men tak hellere Gud, at han har åbenbaret jer vore ufuldkommenheder, så at I kan lære at være visere, end vi har været.«<sup>17</sup>

Da Moroni kom til den unge profet Joseph Smith i 1823, citerede han følgende vers angående Elias' mission:



»Og han skal plante i børnenes hjerter de forjættelser, som blev givet fædrene, og børnenes hjerter skal vendes til fædrene.«<sup>18</sup> Jeg håber, at alle børn til sidst vil vende deres hjerte til deres fædre og ligeså til deres mødre.

Et dejligt ægtepar, jeg kendte i min ungdom, havde en søn, som var oprørsk og havde stødt familien fra sig. Men da de blev ældre, blev de forsoget, og han var den mest omsorgsfulde og hjælpsomme af alle deres børn. Efterhånden som vi bliver ældre, bliver påvirkningen fra vore forældre og bedsteforældre på den anden side af sløret stærkere. Det er en dejlig oplevelse, når de besøger os i vore drømme.

Det er meget urimeligt og uvenligt at dømmes samvittighedsfulde og trofaste forældre, fordi nogle af deres børn gør oprør eller afviger fra deres forældres undervisning og kærlighed. Lykkelige er de ægtepar, der har børn og børnebørn, som bringer dem trøst og glæde. Vi må vise hensyn over for disse værdige, retfærdige forældre, som lider og kæmper med uldige børn. En af mine venner plejede at

sige: »Hvis du aldrig har haft nogen problemer med dine børn, så bare vent.« Ingen kan med nogen grad af sikkerhed sige, hvad deres egne børn vil foretage under bestemte forhold. Da min kloge svigermor så andre børn optræde upassende, plejede hun at sige: »Jeg siger aldrig, at det kunne mine børn ikke finde på, for hvem ved, om de ikke er i færd med det lige nu, mens jeg sidder og taler!« Når visse forældre sørger over deres uldige og egensindige børn, må vi med barmhjertighed forbyde, at nogen »kaster den første sten.«<sup>19</sup>

Et anonym medlem af Kirken skrev og fortalte om den hjertesorg, hendes bror voldte hendes forældre. Han begyndte at tage stoffer. Han modsatte sig alle bestræbelser på at genvinde kontrol og disciplin. Han var lusket og trodsig. I modsætning til den fortabte søn kom denne vildfarne søn ikke hjem af egen fri vilje. I stedet blev han fanget af politiet og blev tvunget til at stå ansigt til ansigt med følgerne af sine handlinger. I to år støttede forældrene Bill, mens han var

på afvænnning. »Kort sagt,« sagde Bills søster, »synes jeg, mine forældre er enestående. De nærrede en urokkelig kærlighed til Bill, selv om de ikke brød sig om og endog hadede det, han gjorde mod sig selv og mod deres familieliv. Men de holdt tilstrækkelig af deres familie til at støtte Bill på enhver nødvendig måde for at hjælpe ham gennem den vanskelige tid og på føde igen. De efterlevede Kristi dybere, mere følsomme og omfattende evangelium ved at elske en, som var farevild.«<sup>20</sup>

Vi må ikke være hovmodige, men snarere ydmygt taknemmelige, hvis vore børn er lydige og ærbødige over for vores undervisning i Herrens vej. Til de sorgbetyngede forældre, som har været retfærdige, flittige og bøn-somme i undervisningen af deres ulydige børn, siger vi: Den gode Hyrde våger over dem. Gud kender og forstår deres dybe sorg. Der er håb. Find trøst i Jeremias' ord: »Du får løn for din møj« og dine børn kan »vende tilbage fra fjendens land.«<sup>21</sup> Det vidner og beder jeg om. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

#### NOTER

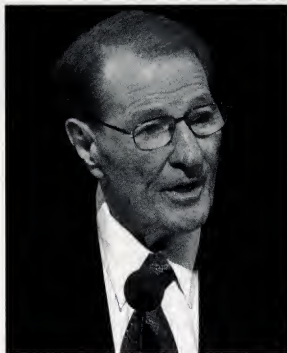
1. Jer 31:15-16.
2. L&P 68:25.
3. L&P 68:28.
4. L&P 68:28.
5. Howard W. Hunter, »Forældres omsorg for deres børn«, *Den danske Stjerne*, apr. 1984, s. 113.
6. 2 Sam 18:33.
7. Luk 15:32.
8. Conference Report, apr. 1929, s. 110.
9. Alma 34:32.
10. L&P 138:58-59.
11. Se Luk 15:11-32.
12. Alonzo A. Hinckley; Conference Report, okt. 1919, s. 161.
13. L&P 64:10.
14. Se John K. Carmack, »Når vore børn kommer på afveje«, *Liabona*, mår. 1999, s. 28.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams, 1997, s. 32.
16. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 704.
17. Mormon 9:31.
18. JSH-1:39.
19. Harold B. Lee, *Decisions for Successful Living*, 1973, s. 58.
20. »With Love – from the Prodigal's Sisters«, *Ensign*, juni 1991, s. 19.
21. Jer 31:16.

# Omsorg for sjælens liv

ÆLDSTE NEAL A. MAXWELL

De Tolv Apostles Kvorum

*Virkeligt omvendte disciple søger, skønt de stadig er ufuldkomne, at styrke »sjælens liv« en hvilken som helst dag, i et hvilket som helst årti på trods af fordærv og ødeleggelse.*



**M**idt i alle de hektiske globale begivenheder – begivenheder, som vi ikke er totalt isoleret fra – findes menneskeheden virkelige og vedvarende kamp, nemlig om hvorvidt vi trods verdens bekymringer med Herrens ord vælger eller ikke vælger at bekymre os for sjælens liv (se L&P 101:37). Uanset hvor engagerede vi er i de ydre begivenheder, så fortsætter denne indre kamp i både fredelige og urolige tider. Hvad enten vi forstår eller anerkender det, så er det en uforanderlig dagsorden for dette liv fra generation til generation.

Når vi stræber efter at holde Guds bud, »fornyes dog vort indre menneske

dag for dag« (2 Kor 4:16). Så selv på dårlige dage kan vi »bevare [vores] liv« på trods af ydre omstændigheder (se Ordspr 19:16). Jeg medgiver, at visse indre beslutninger om at »bekymre sig for« og »bevare« vores sjæl finder sted på tidspunkter, hvor der ikke sker andet i vores liv, som tilfældet var med den fortabte søn. Han fodrede dagligt svinene, indtil han langt om længe oplevede en ganske særlig dag, hvor han »gik i sig selv« (se Luk 15:17). Uanset hvad der i øvrigt skete den dag i »et land langt borte« (Luk 15:13), så havde den fortabte søn »gennemtænkt [sine] veje« (Sl 119:59) og truffet denne faste beslutning: »Jeg vil bryde op og gå til min far« (Luk 15:18). Og selvsansgelsen fulgtes af forandring. Men trods det ville den hjemvendende svinehyrde næppe være blevet bemærket af de forbigasserende, selv om der var sket noget af evig betydning for ham.

Men til andre tider er samspillet mellem det indre og det ydre mere synligt. Pilatus måtte tage sig af en tilsyneladende lokal skærmydsel, som omfattede en vis Jesus fra Nazaret. Hans nylige forsoning med Herodes – som han havde haft »fjendskab« med (Luk 23:12) – var uden tvivl store politiske nyheder for de veloplyste få.



Skønt han vaklede, gav han efter for en ophidset folkeskare og løslod Barabbas i stedet for Jesus. Med nyvaskede, men tilsølede hænder, vendte Pilatus tilsyneladende tilbage til Cæsarea. Kristus derimod vandrede ud til Getsemane og Golgata og udvirkede den smertefulde, men frigørende, altomfattende forsoning, hvorved milliarder og atter milliarder skulle opstå.

I dag bringer krigsskyer her og der regn på både de retfærdige og de uretfærdige, men Kristi storslåede opstandelses herlige gave regner ned over os alle! Ligesom de hvide bølge-toppe ikke afsjører, hvad der rører sig i havets dyb, således var det, at i tilfældet med forsoningen fandt begivenheder af global og evig betydning sted i en lille have og på et obskurt højdedrag.

Guds værk skrider ofte stille og ubemærket frem. For eksempel, uanset hvilke økonomiske betragtninger, der drev Joseph Smith senior og hans familie til at flytte fra New England til staten New York, så blev de – ganske ubemærket – ledt til de hellige plader, som lå skjult i højden Cumorah og

ventede på at blive til »endnu et vidne om Kristus«, »så længe jorden står« (2 Nephi 25:22).

Selv om vi lever i en urolig tid, er den stille omsorg for »sjælen liv« det, der betyder mest. Skønt ydre begivenheder kan lægge op til de afgørende øjeblikke, som kan kalde retfærdigheden frem i os, så kan ydre uroligheder ikke undskylde indre svagheit, selv om nogle så let synes at give op. Skønt der udbræder krige her og der, bør det ikke føre til, at vi bryder vore pagter! For eksempel kan hor ikke bortforklares med, at der var krig, og at nogle hustruer og ægtemænd derfor var adskilt. Der findes ingen fodnoter til det syvende bud, som lyder: »Du må ikke bryde et ægteskab, undtagen i tilfælde af krig« (se 2 Mos 20:14).

Under en anden krig rådede præsident David O. McKay medlemmer, som gjorde tjeneste i de væbnede styrker, til at »holde jer moralsk rene« midt i »krigens dyriskhed« (i Conference Report, apr. 1969, s. 153).

Skønt nation skal rejse sig mod nation, giver sådanne kriser ikke forretningspartnere hjemmel til at rejse

sig mod hinanden eller mod deres aktionærer ved at stjele eller vidne falsk og derved bryde både det ottende og det niende bud – som der heller ikke er nogen formildende fodnoter til (2 Mos 20:15-16).

Usikkerhed med hensyn til verdens gang retfærdiggør ikke moralsk usikkerhed, og kampens tummel dækker hverken over vore synder eller slører Guds altseende øje. Desuden er militære sejre ingen erstatning for sejr i vores personlige kamp for at udvikle selvbeherskelse. Ej heller mindsker menneskenes afsindige had Guds fuldkommende og forløsende kærlighed til alle sine børn. Og øjeblikkets forvængende tåge kan ikke ændre verdens kendsgerning, at Kristus er Verdens Lys!

Lad os derfor være som den unge mand, der var sammen med Elisa på bjerget. Til at begynde med skræmtes han ved synet af fjendens mange stridsvogne, men så blev hans øjne nådigt åbnet, og han så »ildhestes og ildvogne« og erkendte, at »der er flere på vores side end på deres!« (2 Kong 6:16, 17). Brødre og søstre,

det åndelige regnestykke har ikke ændret sig!

Vore egne intellektuelle mangler og rådvildhed rækker ikke ved den kendsgerning, at Gud er forbøffende alvidende og allerede har taget de valg i betragtning, som vi er ansvarlige for. Midt i livets brudstykker af informationer og nyheder om forskellige krige lever Gud i et evigt nu, hvor fortid, nutid og fremtid bestandigt er for hans åsyn (se L&P 130:7). Hans guddommelige beslutninger står fast, eftersom alt det, Gud sætter sig for i sit hjerte at gøre, det gør han (se Abraham 3:17). Han kender begyndelsen fra enden (se Abraham 2:8). Gud er fuldt ud i stand til at udføre sit værk og føre alle sine hensigter ud i livet, noget der bestemt ikke gælder selv menneskenes bedste planer, eftersom vi så ofte misbruger vores handlefrihed! (Se 2 Nephi 27:20).

Gud har forsikret os om at -  
»jeg vil lede jer frem« (L&P 78:18)  
»jeg vil være i jeres midte« (L&P 49:27).

Han vil være med os, brødre og søstre, »i hver prøvelsens stund« (L&P 3:8), herunder med vejledning fra hans levende profet, præsident Gordon B. Hinckley.

Men de afgørende øjeblikke i »sjælens liv« er fortsat afhængige af, hvorvidt vi udviser selvtilfredsstillelse eller selvfornægtelse i vore daglige, personlige beslutninger, som for eksempel at vælge mellem venlighed og vrede, barmhjertighed eller uretfærdighed, gavmildhed eller nærighed.

Krig sætter ikke det andet bud ud af kraft. Det kender ingen grænser. Dets tilhængere bærer ingen bestemt uniform, og de kendetegnes heller ikke ved nogen bestemt hudfarve.

Vi oplever for eksempel måske hungersnød, men dog kan vi stadig handle som enken, der brugte sit sidste mel på at bespise Elias (se 1 Kong 17:8-16). En sådan gavmildhed trods afsavn og fattigdom er altid gribende. Min ungdoms dejlige biskop, M. Thirl



Marsh, søgte i sin ungdom om at blive ansat som minearbejder under depressionen. Han var for ung, men stor af vækst, så han blev ved og blev til sidst ansat, men flere af hans venner fik ikke noget job. Ved mere end én lejlighed delte den gavmilde unge Thirl sin surt tjente dagløn ligeligt med disse venner, indtil de også fik arbejde. Ikke mærkeligt, at han senere blev en omsorgsfuld hyrde for en flok.

Når vi funderer over »sjælens liv«, hjælper det at stræbe efter selv at blive fuldstændigt omvendt, fordi evangeliets frø først falder »i den gode jord« – der af Jesus defineres som dem med et »smukt og godt hjerte« (Luk 8:15). Og videre, et sådant menneske »hører ordet« med »glæde«, »fatter det«, »bærer frugt« og »holder ud« og lærer endeligt derved, hvad det vil sige at »hungre

og tørste efter retfærdighed« (Matt 13:20, 23; JSO Matt 13:21; Matt 5:6). Det er en »stor forandring« (Mosiah 5:2). Omvendelse er i bund og grund forvandlingen fra »det naturlige menneske« til at blive »Kristi efterfølgere« (Mosiah 3:19; Kristian 3:29; se også 2 Kor 5:17). Det er et arbejde, som tager længere end blot en eftermiddag.

Resultatet af denne fortsatte proces omfatter det, at man ikke »mere er tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandigt gøre godt« (Mosiah 5:2). Det kan derfor ikke undre, at denne proces sætter de således omvendte i stand til at »styrke« deres brødre (Luk 22:32) og derved opbygge andre ved at »være rede til forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har« (1 Pet 3:15). Sådanne retskafne mennesker udretter et andet afgørende, men ubemærket virke blandt menneskene: De bliver en del af den kritiske masse, som kan nedkalde Guds hårdt tiltrængte velsignelser over hele menneskeheden.

Virkeligt omvendte disciple søger, skønt de stadig er ufuldkomne, at styrke »sjælens liv« en hvilken som helst dag, i et hvilket som helst årti på trods af fordærv og ødelæggelse. Denne proces er det, som vi forstår ved at udføre Faderens værk (Luk 2:49; se også Moses 1:39).

Eftersom denne fuldstændige omvendelse er det endelige mål, kan alvorlige begivenheder og uro faktisk hjælpe os ved at forårsage en genop-tagelse af rejsen eller få os til at sætte farten op.

Brødre og søstre, lad os, trods verdens forskellige bekymringer, bekymre os for »sjælens liv«, sådan som vi har fået besked på. Takket være Jesu herlige forsoning overstiger den udødelige sjæls liv selv stjernernes lange levetid, og det overstiger derfor også dette korte jordiske liv, hvor hårdt det end måtte være!

Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

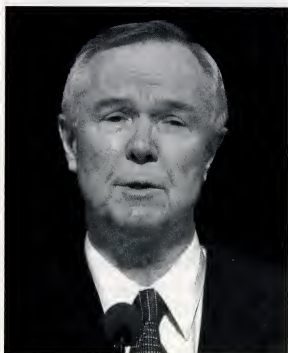


# Hellige steder

ÆLDSTE DENNIS B. NEUENSWANDER

De Halvfjerds' Præsidium

*Vores evne til at søge, erkende og ære det hellige frem for det bedenske og det åndelige frem for det verdslige definerer vores åndelighed.*



Som svar på Pilatus' spørgsmål: »Er du jødernes konge?« svarede Frelseren: »Mit rige er ikke af denne verden« (Joh 18:33, 36). Med disse få ord erklærer Jesus, at hans rige er uafhængigt og anderledes end denne verden. Frelserens belæringer, lærdomme og personlige eksempel hæver alle, som virkelig tror på ham, til en guddommelig standard, der kræver, at man har både øjet og sindet henvendt på Guds herlighed (se L&P 4:5, 88:68). Guds herlighed omfatter alt, som er helligt. Vores evne til at søge, erkende og ære det hellige frem for det bedenske og det åndelige frem for det verdslige definerer vores åndelighed. Ja, uden det hellige og åndelige har vi kun det bedenske og verdslige tilbage.

Midt blandt den verdslige verdens tumult med dens visse uvished må der være steder, som tilbyder et åndeligt tilflugtssted, fornyelse, håb og fred. Sådanne steder findes virkelig. De er hellige. Det er steder, hvor vi møder det guddommelige og finder Herrens Ånd.

Tre gange i Lære og Pagter råder Herren sit folk til at »stå på hellige steder« (se L&P 45:32; 87:8; 101:22). Sammenhængen af hans råd er så meget mere betydningsfuld, når vi ser på den nuværende tilstand i vores verden. Hærgende sygdomme, forfølgelse og krig er alt for almindelige og er blevet en del af vores hverdag. Stillet over for sådanne frustrerende problemer råder Herren: »Se, det er min vilje, at alle de, der påkalder mit navn og tilbeder mig efter mit evige evangelium, skal samle sig og stå på hellige steder« (L&P 101:22).

Hellige steder har altid været nødvendige for den rette tilbedelse af Gud. For sidste dages hellige omfatter sådanne hellige steder steder af historisk betydning, vores hjem, nadvermøder og templer. Meget af det, vi nærer ærbødhed for, og det, som vi lærer vore børn at nære ærbødhed for som værende helligt, afspejler sig i disse steder. Den tro og ærbødhed, der er forbundet med dem, og den respekt, vi har for det, som foregår eller er foregået der, gør dem hellige. Betydningen af hellige steder i vores tilbedelse kan næppe overvurderes.

Der kræves stor personlig forberedelse, for at vi kan få åndeligt udbytte af at stå på hellige steder. Hellige steder kendetegnes også ved de ofre, der kræver. Ældste M. Russell Ballard har belært om, at ordet *offer* bogstaveligt vil sige, »at man helliggør noget« eller »regner noget for helligt« (»Offerloven«, *Liabona*, mar. 2002, s. 13). Ordene *hellig* og *offer* har på engelsk samme rod. Man kan ikke få det, der er helligt, uden først at ofre noget for det. Der kan ikke findes nogen hellighed uden personligt offer. Offer helliggør det hellige.

For mange er lunden ved Smiths gård i staten New York blot smuk og fredfyldt. Men for sidste dages hellige i hele verden er den hellig på grund af vores tro og den ærbødhed, vi tilskriver den, og det store offer, den står for.

En smuk efterårsdag for nogle måneder siden sad min hustru og jeg i denne lund. Den var virkelig smuk, og vi nød den ensomme fred, vi fandt der. Men det var meget mere end det, for vi sad lige i nærheden af det sted, hvor Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus viste sig for den unge profet Joseph Smith. Vores tro på og ærbødhed for deres besøg og det personlige offer, som blev et resultat deraf, både i profetens liv og i vore egne forfædres liv, omdannede dette smukke sted til et yderst helligt sted.

Lignende dybe og ærbødige følelser opstår ved andre hellige steder på jorden, som har med Kirkens historie og oprettelse at gøre. Disse hellige steder inspirerer vores tro og giver os mod til at være oprigtige mod denne tro og at gå fremad trods de udfordringer, vi måtte møde på vores vej.

Vore hjem er tilsvarende også hellige steder. Selv om det ikke altid er fredfyldt, kan vores hjem være fyldt med Herrens Ånd. Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum belærer således i et Manifest: En proklamation til verden: »Lykke



i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det er baseret på Herren Jesu Kristi lærdomme. Vellykkede ægteskaber og familier bygges på og fastholdes ved tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser» (*Liabona*, okt. 1998, s. 24).

Et sådan hjem kræver personlige ofre. Herren sagde til profeten Joseph Smith: »Din familie må omvende sig og afstå fra visse ting« (L&P 93:48). Hver enkelt familie konfronteres med en bred menu af aktiviteter og underholdning, som ikke alt sammen er gavnligt og godt – hvoraf meget bestemte ikke er nødvendigt. Har vores familie, ligesom profetens familie, også brug for at omvende sig og afstå fra nogle ting, hvilket vil hjælpe os til at bevare helligheden i vores

hjem? Når vi etablerer vores hjem som et helligt sted, afspejler det omfanget af de ofre, vi er villige til yde for det.

Nadvermøderne er i virkeligheden mere end blot møder. Det er hellige øjeblikke på et helligt sted. I disse ugentlige øjeblikke tænker vi over den største nådegerning, som denne verden nogensinde har kendt. Vi tænker på Guds kærlighed, han, som gav sin Enbårne Søn, så vi kan få evigt liv. Når vi tager nadveren, erindrer vi ham og udtrykker vores vilje til at påtage os hans navn og holde hans bud. Grundig personlig forberedelse, herunder vores eget offer i form af et sønderknust hjerte og en angervigen ånd, er en betingelse for den regelmæssige åndelige fornyelse, som kommer ved at deltage værdigt. Vi må være villige til og i stand til at give slip

på verden i bare nogle få øjeblikke for at tænke over mere hellige ting. Uden denne åndelige fornyelse overvindes vores tro let af det verdslige og hedenske.

For mange år siden, da vore drenge stadig var små, bemærkede jeg engang under middagsmaden, hvor fremragende vores nadvermøde havde været, og hvor meget jeg havde lært. De reagerede med et blik, som fortalte mig, at de ikke var sikre på, at vi havde været til det samme møde. Forskellen på min oplevelse og deres var ganske enkelt begrænset modenhed og personlig forberedelse. Den åndelige fornyelse, vi får under vore nadvermøder, vil ikke overgå vores forberedelse og vores villighed til og ønske om at blive belært.

Templer med indskriften »Helliget Herren« er blandt de helligste steder på jorden. De står som bevis på Guds kærlighed til alle sine børn, fordums og i vor tid. Templets velsignelser er sammenkædet med og uadskillelige fra store ofre. De ordnancer, som udføres deri, giver mulighed for, at Frelserens sonoffer fuldt ud kan komme til udtryk. Alene dette kvalificerer templet som værende helligt. Men der kræves også personlige ofre. Vi ofrer tid på at søge efter vore forfædre og tid til at gøre vores pligt i templet. Vi stræber også efter at efterleve de højeste standarder for personlig værdighed, hvilket kvalificerer os til at træde ind i dette yderst hellige sted.

På hellige steder finder vi åndelig tilflugt, fornyelse, håb og fred. Er disse ting ikke ethvert personligt offer værd? Søkende, må vi hver især ære og respektere det hellige i vores liv. Må vi lære vore børn at gøre ligeså. Lad os stå på hellige steder med åndelig fred.

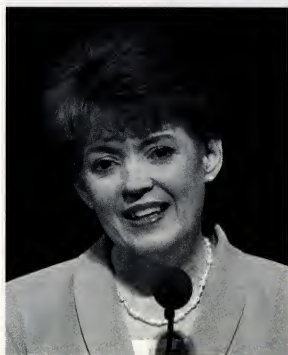
Jeg bærer mit vidnesbyrd om Herren og Frelseren Jesus Kristus, ja, Fredsyrsten og håbets fyrste, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

# Fortalte jeg dig ...?

SUSAN W. TANNER

Unge Pigers hovedpræsidentinde

*I den evige forløsningsplan er det vigtigste og mest tilfredsstillende, I kan gøre, det at opbygge et belligt hjem og opdrage en stærk familie i kærlighed.*



**F**or næsten tre år siden blev en af vores døtre gift og tog straks af sted sammen med sin mand, der skulle læse medicin i en fjerntliggende by. Hun forlod sikkerheden i reden for at starte sin egen familie. Jeg tænkte: Har jeg lært hende alt, som hun har brug for at vide? Ved hun, hvad der er vigtigst i dette liv? Er hun forberedt til at opbygge et lykkeligt hjem?

Da jeg så hende køre væk, huskede jeg på en lille dagbog, som jeg gav hende til hendes syttenårs fødselsdag. Den bar titlen: »Fortalte jeg dig ...?« I den skrev jeg råd, som jeg ofte havde givet hende under vores samtaler sent om natten. Da hun og hendes nye

mand var på vej mod deres liv sammen, tænkte jeg på tre yderligere punkter, som jeg gerne ville tilføje i den lille dagbog for at hjælpe hende til at foretage den overgang, der er vigtigere og mere udfordrende end det at krydse landet – overgangen til at starte sit eget hjem og sin egen familie. Lad mig dele disse punkter med hende og med alle unge mennesker i denne kirke for at belære og vidne om vigtigheden af familie.

For det første, fortalte jeg dig ... hvordan du skulle få dit hjem til at være et fredeligt tilflugtssted og en stærk fæstning? Du skal følge det mønster, som du ser, når du træder ind i Herrens hus, at bygge »et hus, et behedus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus ... et ordens hus« (L&P 109:8). Når vi følger dette mønster, vil stor fred hvile over vores hjem i en verden med tiltagende uro.

Se for eksempel på dine bedsteforældres hjem. Begge par bedsteforældre har opdraget deres »børn i lys og sandhed« (L&P 93:40). Fars hjem var et lærdommens hus. Han sagde til sin fars begravelse, at han aldrig havde lært et evangelisk princip til et kirke-møde, som han ikke allerede havde lært i sit eget hjem. Kirken var et supplement til hans hjem. Mit hjem var et ordens hus. Det var af yderste vigtighed for os (på trods af mange

hektiske aktiviteter) at være sammen til morgenmaden og aftensmaden. Måltiderne var mere end at fylde mad på. De var en vigtig tid til at nære ånden såvel som legemet.

Små ting skaber et lykkeligt hjem – ting som at bede, at sige undskyld, udtrykke taknemmelighed og læse en god bog sammen. Kan du huske, hvor vi grinede og græd, da vi byggede hegnet i baghaven? Kan du huske, hvordan vi sang, hver gang vi kørte i bilen, for at vi ikke skulle skændes? Kan du huske, hvordan vi fastede for et medlems vigtige beslutning og for en andens afgørende prøve?

Familieproklamationen gentager dette: »Vellykkede ... familier bygges på ... tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser.« (»Familien: En proklamation til verden«, *Liabona*, okt. 1998, s. 24).

I din ungdom dannede du vaner med at bede og læse i skriften. Drag fordel af de vaner såvel som de færdigheder, du har lært, som at lave mad og lægge budget. Med dine retfærdige ønsker og dine huslige evner vil du opbygge et hjem, der er et fredeligt tilflugtssted og en stærk fæstning.

For det andet, fortalte jeg dig ... at børn »er en gave fra Herren?« (Sl 127:3). Familieproklamationen erklærer: »Guds befaling til sine børn om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden stadig er gældende.« (*Liabona*, okt. 1988, s. 24). Vi håber, at vor himmelske Fader vil velsigne dig med børn. Mange i verden går glip af glæden og ser kun børn som besvær. Det er sandt, at forældreskab er fysisk udfordrende, følelsesmæssigt udmattende og psykisk krævende. Ingen giver dig gode karakterer eller udmærkelser for det, som du gør som mor. Nogle gange vil du måske tænke: »Gør jeg det her rigtigt? Er det det hele værd?«

Det er det hele værd! Alle profeter i de sidste dage har båret vidnesbyrd om moderskabets hellige rolle.



Præsident Spencer W. Kimball sagde: »Det er vigtigt for jer sidste dages hellige kvinder at forstå, at for Herren er moderskab og mødre hellige og meget værdsatte« (»Privileges and Responsibilities of Sisters«, *Ensign*, nov. 1978, s. 105). Ånden vidner for min sjæl, at det er sandt.

Du vil erfare, ligesom jeg, at det at være forældre ikke kun er udfordrende, men det giver livets største glæder. Glæder kommer, når en fem-årig ved en familieaften fortæller en historie fra skriften med fuldstændige og korrekte detaljer, eller når et barn trofast læser i Mormons Bog hver aften. Jeg glæder mig, når min cheerleader har mod til at fortælle sit hold, at den nye rutine, de er ved at lære, har upassende bevægelser, og når en datter på mission skriver og fortæller om sit vidnesbyrd om evangeliet. Glæde kommer, når jeg ser en datter, der læser op for en blind, og en søn, der tjener i templet. I de

øjeblikke føler jeg som Johannes den Elskede: »Jeg har ingen større glæde end at høre, at mine børn lever i sandheden« (3 Joh 1:4). Fortalte jeg dig ... at jeg af hele mit hjerte elsker at være mor?

Til sidst, fortalte jeg dig ... at kærlighed er den grundlæggende dyd for at opbygge et stærkt hjem? Vor himmelske Fader belyser med eksempler det mønster, vi skal følge. Han elsker os, underviser os, er tålmodig med os og betror os vores handlefrihed. Præsident Hinckley har sagt: »Kærlighed kan gøre forskellen – kærlighed, som gavmildt gives i barndommen, og som når op gennem ungdommens kejtede år ... Og opmuntring, som er hurtig til at rose og langsom til at kritisere« (»Tilskynd barnet til at følge den vej, det skal gå«, *Stjernen*, jan. 1994, s. 57). Nogle gange bliver disciplin (som betyder undervisning) forvekslet med kritik. Børn,

såvel som mennesker i alle aldre, forbedrer deres opførsel mere, når de oplever kærlighed og opmuntring, end ved at høre om deres fejl.

Da en ung mand, jeg kendte, var langhåret i sine teenageår, valgte hans forældre i stedet at koncentrere sig om hans gode arbejdsmoral og hans venlighed mod folk i nød. Til sidst besluttede han selv at klippe sit hår. Han fik en god uddannelse, tjener i Kirken og følger i sin egen familie det mønster med at elske børn til at gøre det rigtige.

Vi viser vores kærlighed til familie-medlemmer ikke blot ved at under-vise dem bekræftende, men også ved at give dem af vores tid. For nogen tid siden læste jeg en artikel, »Putting Children Last« (»Børn i sidste række«), som beskrev forældre, som taler om deres børn i »kalender-fraser: »15 minutter om aftenen, når det er muligt«; »regelmæssige planlagte legetider en gang om ugen« og så videre

(Mary Eberstadt, *Wall Street Journal*, 2. maj 1995). Sammenlign det med den mor, der har lovet at give sine børn ikke bare kvalitetstid, men kvantitetstid. Hun anerkender, at et kærligt forhold kræver konstant og fortsat samtale, leg, latter og at arbejde sammen. Jeg tror også, at forældre og børn har brug for at tage del i hinandens hverdag, i almindelige oplevelser. Så jeg ved, at du snart har en prøve; du ved, at jeg skal forberede en lektion. Jeg kommer til dine kampe; du hjælper mig i køkkenet med at lave aftensmad. Vi er vigtige spillere i hinandens liv, vi suger kærlighed til os ved daglige oplevelser.

Og kærlighed holder ud gennem livets prøvelser. Paulus belærte: »Kærligheden er tålmodig ... Den tæler alt, tror alt, håber alt, udholder alt. Kærligheden hører aldrig op« (1 Kor 13:4, 7, 8). Jeg så en mors vedholdende kærlighed til sin alkoholikersøn. Hun opgav aldrig at bede for ham og være der for ham. Da han blev ældre, kom han endelig til »sig selv« (Luk 15:17), fik et respektabelt arbejde og brugte sine håndværksmæssige evner til at ordne sin mors hus.

Mange familier kæmper med vildfarne børn. Vi kan finde trøst i »den evige besegling af trofaste forældre«, der vil drage børnene »tilbage til folden« (Orson F. Whitney, *Conference Report*, apr. 1929, s. 110). Vi må aldrig holde op med at elske dem, bede for dem og stole på vor himmelske Faders omsorg.

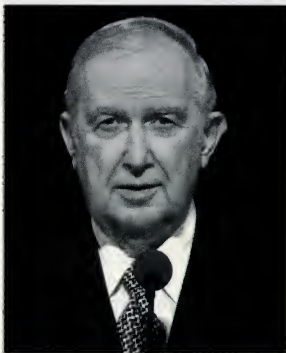
Så, til min datter og alle 11 unge mennesker i Kirken: Når I foretager en overgang til denne nye fase i jeres liv, fortæller jeg jer dette. Jeg vidner ... at i den evige forløsningsplan, er det vigtigste og mest tilfredsstillende, I kan gøre, det at opbygge et helligt hjem og opdrage en stærk familie i kærlighed. Denne familieenhed vil velsigne samfundet og fortsætte gennem evigheden. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

# Troens styrkende kraft i tider med usikkerhed og prøvelser

ÆLDSTE RICHARD G. SCOTT

De Tolv Apostles Kvorum

*Tro på Gud og på hans vejledning gennem Helligånden vil opretholde dig i en stadig mere udfordrende verden.*



Findes der nogen, som ikke har brug for bekræftelse i tider, der er præget af usikkerhed og udfordringer? Hvem er så selvsikker, at de aldrig ønsker en stabiliserende indflydelse i tilværelsen? Et grundlæggende formål med jordelivet er personlig vækst. Som konsekvens af dette må der være tider med prøvelse og usikkerhed for at tilvejebringe muligheden for en sådan udvikling. Hvilket

barn ville nogensinde vokse op til at kunne klare sig modenhedsmæssigt, dersom alle vigtige beslutninger blev truffet af forældrene? Sådan er det med vor himmelske Fader. Hans plan for lykke er udarbejdet, så vi kan få udfordringer endog besværligheder, hvor beslutninger af stor vigtighed skal træffes, så vi kan vokse og udvikle os og få succes her i vores prøvelses dage.<sup>1</sup> Gud ske lov har han i sin fuldkomne kærlighed tilvejebragt en måde, hvorpå vi kan overvinde disse udfordringer, mens vi vokser i styrke og evne. Jeg taler om troens styrkende kraft i tider med usikkerhed og prøvelser.

Gud har givet os evnen til at udøve tro, så vi kan finde fred, glæde og mening med tilværelsen. Men for at gøre brug af kraften må troen baseres på noget. Der er intet fastere grundlag end tro på vor himmelske Faders kærlighed til dig, tro på hans plan for lykke og tro på Jesu Kristi evne og villighed til at holde hans løfter.

For nogle forstås troen ikke og bruges derfor heller ikke fuldt ud. Nogle



synes, at enhver diskussion om religion og den vejledning, man kan få gennem en stærk tro, er uden basis i nogen form for fornuft. Tro er ikke illusioner eller magi, men en kraft med rødder i evige principper. Er du en af dem, der har prøvet at udøve tro uden at føle nogen belønning? Hvis det forholder sig sådan, er det nok fordi, du ikke har forstået de principper, som tro bygger på. Jeg vil bruge et eksempel til at vise, hvad jeg mener.

For år tilbage deltog jeg i en måling af nukleare karakteristika i forskellige materialer. Til det formål blev der bygget en forsøgsatomreaktor, hvorfra

højenergipartikler strømmede gennem et hul midt inde i reaktoren. Disse partikler blev ledt ind i et forsøgs-kammer, hvor målingerne blev foretaget. Disse højenergipartikler kunne ikke ses, men måtte nøje kontrolleres for ikke at skade andre. En dag trådte en pedel ind, mens vi eksperimenterede. Med foragt sagde han: »I lyver alle sammen, I lader som om, at I laver noget vældigt vigtigt, men I kan ikke narre mig, jeg ved, at hvis man ikke kan se, høre, smage eller røre noget, så findes det ikke.« Den indstilling udelukkede muligheden for, at han kunne lære, at der er meget af stor værdi, som ikke kan

opfattes gennem de fem sanser. Havde den mand været villig til at åbne sit sind for at forstå, hvordan man måler tilstedeværelsen af atompartikler, ville han have bekræftet deres eksistens. Tvivl på samme måde aldrig på virkeligheden af tro. Du vil høste troens frugt, når du følger de principper, som Gud har sat for dens brug.

Nogle af disse principper er:

- Stol på Gud og hans villighed til at hjælpe, når der er brug for det, uanset hvor udfordrende omstændighederne er.
- Adlyd hans befalinger og lev således, at du viser, at han kan stole på dig.
- Vær lydhor over for Åndens stille tilskyndelser.
- Følg op på disse tilskyndelser med mod.

- Vær tålmodig og forstående, når Gud lader dig døje i din udvikling, og så kommer svarene lidt efter lidt over en længere periode.

Motiverende tro er centreret i tillid til Herren og til hans villighed til at imødekomme dine behov. For »Herren ... velsigner og begunstiger dem, som sætter deres lid til ham.«<sup>2</sup> Den konstante villige udøvelse af tro øger din tillid og evne til at anvende troens kraft.

Du kan lære at bruge troen mere effektivt ved at anvende det princip, som Moroni belærte om: »Tro er det, som håbes og ikke ses; modsig derfor ikke, fordi I ikke ser; thi I får intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet prøvet.«<sup>3</sup> Derfor vil du, hver gang du prøver din tro, dvs. handler værdigt på en tilskyndelse, modtage Helligåndens bekræftende vidnesbyrd. Disse følelser vil styrke din tro. Når du gentager dette mønster, vil din tro blive stærkere. Herren kender dine behov. Når du beder ærligt og oprigtigt, vil han vejlede dig til at gøre det, som vil øge din evne til at handle i tro. Med konstant øvelse bliver troen en levende, magtfuld, opløftende og inspirerende kraft i dit liv. Når du

bevæger dig ud over grænserne for din egen forståelse og ind i tvivlens tusmørke, når du udøver tro, bliver du ledt til løsninger, som du ellers aldrig ville have fundet. Jeg vidner om, at dette er sandt.

Selv med den stærkeste tro vil Gud ikke altid straks belønne dig på den måde, du ønsker. Gud vil snarere give dig det, som ifølge hans evige plan er bedst for dig. Han elsker dig så fuldt og helt, at du ikke kan fatte det i dette liv på jorden. Dersom du kendte hele hans plan, ville du aldrig bede om noget, som gik imod den, selv om dine følelser frister dig til at gøre det. Dyb tro giver forståelse og styrke til at acceptere vor himmelske Faders vilje, når den afviger fra vores egen. Vi kan acceptere hans vilje med fred og sikkerhed i forvisning om, at hans uendelige visdom overstiger vore egne evner til fuldt ud at forstå hans plan, efterhånden som den udfolder sig lidt ad gangen.

Tro er ikke bare at trykke på en knap, og du får svar. Herren har udtalt: »Alle dem, jeg elsker, revser og tugter jeg. Vær nidkær og omvend dig.«<sup>4</sup> Brigham Young konstaterede: »Gud skænker aldrig sit folk eller noget individ større velsignelser uden først alvorligt at have prøvet dem.«<sup>5</sup> Personligt har jeg i forbindelse med nogle vitale afgørelser oplevet den krævede, pinefulde kamp, som går forud for et bekræftende svar. Og dog har disse prøvende oplevelser været opbyggende. Det er trygt at vide, at Gud aldrig vil prøve dig mere, end du kan klare med hans hjælp.

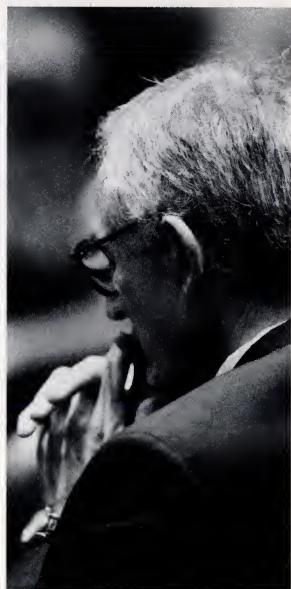
Gud bruger din tro til at forme din karakter. Karakter er manifestationen af det, du bliver. En stærk moralsk karakter kommer af konstante rette valg i livets prøvelser. Din tro vil lede dig til disse rette valg. Det er helt klart det, du gør, og det, du tænker, som afgør, hvad du er, og hvad du bliver. Derfor er de valg, du træffer, nødt til at være inspireret af Herren. Andre kan ansøre dig til at træffe de rigtige

valg, men de må ikke diktere disse valg. Du har brug for at overveje, bede og udøve tro for villigt at træffe afgørelser, der er i overensstemmelse med Mesterens belæringer. Sådanne valg træffes i tillid til ting, man tror på, og som, når man handler derefter, vil blive bekræftet. Der gives kun tilstrækkelig vejledning til at lede dig til det rette og til ikke at svække din voksende karakter. Den vejledning vil befæste din tillid til vor himmelske Fader og Frelseren.

Tro vil forme karakterstyrke, som er tilgængelig for dig i tider, hvor du har mest brug for det. En sådan karakter dannes ikke i tider med store udfordringer eller fristelse. Det er dér den bruges. Karakter væves tålmodigt af tråde udvundet af principper, bud og lydighed. I Jakobs Brev kan vi læse: »Når jeres tro prøves, skaber det udholdenhed. Og udholdenheden skal føre til fuldendt værk, for at I kan være fuldkomne og helstøbt og ikke stå tilbage i noget.«<sup>6</sup> Grundlaget for karakter er integritet. Værdig karakter vil styrke din evne til lydigt at reagere på Åndens tilskyndelser. Retfærdig karakter er det, du bliver. Det er vigtigere end, hvad du ejer, hvad du har lært, eller hvilke mål du har opnået. Det gør, at man kan stole på dig. Retfærdig karakter udgør grundlaget for åndelig styrke. Den tillader dig i tider med prøvelser og udfordringer at træffe svære, ekstremt vigtige valg korrekt, selv når beslutningerne synes overvældende. Jeg vidner om, at Herren Satan eller nogen anden magt kan svække eller ødelægge din voksende karakter. Det kan kun du ved lydighed.

Vor Faders plan er storslået. Din udøvelse af tro danner karakter. Styrket karakter øger din evne til at udøve tro. Således styrkes din tillid til at overvinde livets prøvelser. Og styrkelsesprocessen fortsætter. Jo mere din karakter styrkes, des bedre er du i stand til at udøve troens kraft.

Talemåden »du får, hvad du betaler



for» gælder også for åndelige belønninger. Du får, hvad du betaler for med lydighed, med tro på Kristus og med ihærdig anvendelse af de sandheder, som du har lært. Det, som du får, er en dannelse af din karakter, vækst i evner og en vellykket fuldførelse af dit formål her på jorden – at udvikle dig ved at blive prøvet.

Uanset hvad der sker, uanset hvor forvirret verden bliver, kan du altid have troens styrkende kraft. Det vil aldrig ændre sig. Din himmelske Faders fuldkomne kærlighed vil aldrig ændre sig. Hans evangeliums plan giver livet mening og kan sikre din lykke. Hans plan er ikke kun, at du skal vise, hvad du kan her på jorden, men også at du kan modtage den vækst, der kommer af rette valg tilskyndet af tro og muliggjort af din lydighed.

Hvorfor bekymre sig over fremtidige ulykker og usikkerhedsmomenter, der som ingen kontrol har over. Din retfærdige levevis øger sandsynligheden for, at du aldrig vil komme til

at opleve dem. Når prøvelserne og modgangen kommer, vil din tro lede dig til de rette løsninger. Din fred i sindet, din overbevisning om svar på tyngende problemer og din endelige glæde beror på din tillid til vor himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus. Det rette vil sejre i sidste ende. Det vil give dig velsignelser nu, når du i tro adlyder Guds befalinger. Husk, at en aldrig svigtende, uendelig og konstant kilde til fred og trykthed er tilgængelig for dig. Det er visheden om, at din Fader i Himmelen elsker dig, uanset hvad dine omstændigheder er, uanset hvilke vinde af prøvelse, tummel og trængsel, der blæser omkring dig. Den vished vil aldrig ændre sig. Din evne til at få tilgang til den støtte beror på styrken af din tro på ham og på hans villighed til at velsigne dig.

Jeg vidner om, at tro på Gud og på hans vejledning gennem Helligånden vil opretholde dig i en stadig mere udfordrende verden. Jeg vidner om, at tilegnelsen af de principper vi har gennemgået, vil hjælpe dig til at benytte troens styrkende kraft i tider med prøvelser og modgang.

Der er mange omkring dig, som er forvirrede, og som søger løsninger på livets forvirrende problemer. Fortæl dem dit vidnesbyrd om sandheden og kraften i denne tro. Vil du hjælpe dem med at forstå, hvordan tro på Gud og hans lærdomme, gengivet i deres fylde i Jesus Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, kan velsigne deres liv her i disse turbulente tider? Bær vidnesbyrd om Herrens kraft til at velsigne dem. Gør det nu. Herren vil hjælpe dig. Din tro vil vejlede dig og støtte dig. Det ved jeg, den vil. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

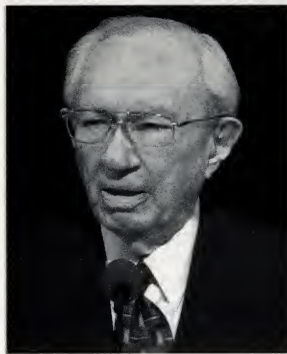
#### NOTER

1. Se Åb 3:19.
2. Helaman 12:1; se også Ordspr 3:5-6.
3. Ether 12:6; fremhævelse tilføjet.
4. Åb 3:19.
5. *Discourses of Brigham Young*, udv. John A. Widtsoe, 1954, s. 338.
6. Jak 1:3-4.

# Krig og fred

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

*Jeg håber, at Herrens folk kan leve i fred med hinanden i prøvelsens stund, uanset hvilken troskab de skylder forskellige regeringer eller partier.*



**M**ine brødre og søstre, sidste søndag, mens jeg sad i mit studereværelse og tænkte over, hvad jeg skulle sige til dette møde, blev jeg ringet op af en, som fortalte mig, at sergent James W. Cawley fra det amerikanske marinekorps var blevet dræbt et sted i Irak. Han var 41 år gammel og efterlod sig hustru og to små børn.

For tyve år siden var ældste Cawley en af Kirkens missionærer i Japan. Ligesom så mange andre var han vokset op i Kirken, havde som skoledreng leget, havde som diakon omdelt madveren, og var blevet fundet værdig til at tage på mission og undervise japanerne i fredens evangelium. Han vendte hjem, gjorde tjeneste i marinekorps, blev gift, blev politibetjent og fik så igen en indkaldelse til aktiv militærtjeneste,

som han tog imod uden at tøve.

Hans liv, hans mission, hans militærtjeneste og hans død synes at udgøre modsætninger mellem fredens evangelium og krigens vold.

Og derfor vil jeg driste mig til at sige noget om krigen og det evangelium, vi underviser i. Jeg kom ind på dette emne ved oktoberkonferencen 2001. Da jeg stod på talerstolen dengang, var krigen mod terrorisme netop begyndt. Den nuværende krig er i virkeligheden en følge og en fortsættelse af denne strid. Forhåbentlig er afslutningen nu i sigte.

Jeg beder til, at jeg må være vejledt af Helligånden, mens jeg taler om dette emne. Jeg har bedt og grundet meget over det. Jeg erkender, at det er et meget følsomt emne for en international forsamling, heriblandt dem, som ikke deler vores religiøse overbevisning.

Jordens nationer har været delte, hvad angår den nuværende situation. Mange har vist stærke følelser. Der har været demonstrationer for og imod. Vi er nu en verdensomspændende kirke med medlemmer i de fleste af de lande, som har diskuteret denne sag. Vore medlemmer har også været påvirket. De har været bekymrede.

Krig er selvfølgelig ikke noget nyt. Man bruger andre våben. Man udvikler stadig mere avancerede metoder til at dræbe og ødelægge. Men nemt tiderne har det stort set været de samme problemstillinger, som har ført til krig.



I Johannes' Åbenbaring omtales i korte træk det, som må have været en forfærdelig krig for Guds børn at tænke på og tage stilling til.

Beretningen er værd at gentage: »Og der blev krig i himlen. Mikael og hans engle gik i krig med dragen, og dragen og dens engle tog kampen op,

men kunne ikke stå sig, og de havde ikke længere deres plads i himlen.

Den blev styrtet, den store drage, den gamle slange, som hedder Djævelen og Satan, og som forfører hele verden – styrtet til jorden, og dens engle blev styrtet ned sammen med den« (Åb 12:7-9).

Esajas taler også om den store krig (se Es 14:12-20). Åbenbaring fra vor tid giver yderlige indsigt (se L&P 76:25-29), ligesom Mose Bog (se 4:1-4), som fortæller os om Satans plan om at tilintetgøre menneskets handlefrihed.

Vi har en tilbøjelighed til at forherlige fortidens store riger, som fx Osmannerriget, Romerriget og Byzantinerriget, og i vor tid det store Britiske Imperium. Men hver af dem har en skyggeside. Der er en grusom og tragisk side i form af brutal erobring, af underkastelse, af undertrykkelse og af astronomiske omkostninger i form af liv og værdier.

Den store engelske forfatter Thomas Carlyle skrev engang disse ironiske ord: »Gud må da ligefrem le, hvis man kunne forestille sig det, når han ser sine underfulde børn her-nede« (citeret i *Sartor Resartus*, 1836, s. 182). Jeg tror, at vor Fader må have grædt, når han har set ned på sine børn, som gennem tiderne har bortdødslet deres guddommelige førstefødselsret ved hensynsløst at dræbe hinanden.

Gennem historien er der fra tid til anden fremstået tyranner, som har undertrykt deres eget folk og truet verden. Det synes at være tilfældet nu, og derfor har en stor og skrækindjagende koalition af styrker med avancerede og frygtindgydende våben ført krig.



Mange af vore egne medlemmer af Kirken har været involveret i denne krig. På fjernsyn og i aviserne har vi set grædende børn klynge sig til deres fædre, som kampklædte drager mod fronten.

I et bevægende brev, som jeg har modtaget i denne uge, skriver en mor om sin søn, som er i marinekorpset, og som for anden gang er blevet sendt i krig i Mellemøsten. Hun skriver, at da han den første gang blev udstationeret, »kom han hjem på orlov og spurgte, om vi ikke skulle gå en tur ... Han lagde armen om mig og fortalte mig, hvordan det var at være i krig. Han sagde: »Mor, jeg er nødt til at tage af sted, for at du og familien kan nyde frihed, frihed til at dyrke Gud som I vil ... Og skulle det koste mig livet ... så er det værd at ofre livet for.« Nu er han draget af sted igen og har for nylig skrevet til sin familie: »Jeg er stolt af at være her og tjene mit land og vores livsstil ... Jeg føler mig mere tryk ved at vide, at vor himmelske Fader er hos mig.«

Der er andre mødre, uskyldige civile, som i frygt knuger deres børn ind til sig og retter blikket mod himlen i desperat bøn, mens jorden skælver under fødderne på dem og

dødbringende raketter hviner hen over den mørke himmel.

Der har været tilskadedkomne i denne forfærdelige krig, og der kommer sandsynligvis flere. De offentlige protester forsætter sandsynligvis. Flere ledere fra andre lande har i utvetydige vendinger fordømt koalitionsens strategi.

Spørgsmålet melder sig: »Hvor står Kirken med hensyn til alt dette?«

Lad mig først slå fast, at vi ikke har noget udestående med muslimerne eller folk fra andre trosretninger. Vi anerkender og underviser i, at alle jordens mennesker tilhører Guds slægt. Og da han er vor Fader, så har vi som brødre og søstre familieforpligtelser over for hinanden.

Men som borgere er vi alle vore respektive nationale ledere undersøgt. De har adgang til vigtige politiske og militære efterretninger, som befolkningen i almindelighed ikke har. De væbnede styrker er over for deres respektive regeringer forpligtede til at efterkomme statsoverhovedets vilje. Da de blev indrulleret i militæret, indgik de en kontrakt, som de nu er bundet af, og som de lydigt har overholdt.

I en af vore trosartikler, som giver udtryk for vores lære, står der: »Vi

tror, at vi må være loyale over for konger, præsidenter, herskere og øvrighedspersoner og adlyde, ære og holde lovene» (12. trosartikel).

Men i en åbenbaring fra vor tid står der, at vi skal tale imod krig og forkynde fred (se L&P 98:16).

I et demokrati kan vi tale imod krig og forkynde fred. Vi har mulighed for at være uenige. Mange har givet deres mening til kende og har gjort det højtlydt. Det er deres privilegium. Det er deres ret, så længe de holder sig inden for lovens rammer. Men vi må alle huske på et andet ansvar, som er endnu vigtigere, og det, må jeg sige, afgør mine personlige følelser og dikterer min personlige loyalitet i den nuværende situation.

I Almas Bog står der, at da krigen rasede mellem nephiterne og lamantierne, »ansporedes [nephiterne] af en bedre sag, thi de kæmpede ikke for ... magt, men de kæmpede for hjem og frihed, hustruer og børn og alt, ja, for deres religion og kirke.

Og de gjorde det, som de anså for at være den pligt, de skyldte deres Gud« (Alma 43:45-46).

Herren havde sagt til dem, at de skulle »forsvare deres familier, selv om der skulle være blodsudgydelse« (Alma 43:47).

Og Moroni »sønderrev sin kjortel, og han tog et stykke deraf og skrev på det: Til erindring om vor Gud og vores religion, vores frihed og vores fred, vore hustruer og vore børn; og han heftede det på enden af en stang.

Og han iførte sig sin hjelm og sin brynje og sine skjolde og omgjorde sine lænder med sine våben, og han tog stangen, på hvis ende stykket af kjortelen hang, og han kaldte det frihedens symbol, og han bøjede sig til jorden og bad med kraft til sin Gud om, at frihedens velsignelser måtte hvile over hans brødre« (Alma 46:12-13).

Det fremgår tydeligt af disse og andre skriftsteder, at der er tidspunkter og forhold, hvor et land er retfærdiggjort, ja, har pligt til at kæmpe for



dets familier, for friheden og mod tyranni, trusler og undertrykkelse.

Når alt kommer til alt er vi, som tilhører denne kirke, fredselskende mennesker. Vi er disciple af vor Forløser, Herren Jesus Kristus, som var Freds fyrsten. Men selv han sagde: »Tro ikke, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden. Jeg er ikke kommet for at bringe fred, men sværd« (Matt 10:34).

Det anbringer os sammen med dem, som længes efter fred, som forkynder fred, som arbejder for fred, men som også er borgere i lande og underkastet de love, som vore regeringer forvalter. Derudover er vi et fredselskende folk, som ønsker at forsvare friheden, hvor som helst den er i fare. Jeg tror ikke, at Gud holder mænd og kvinder i uniform ansvarlige, når de handler på vegne af deres regering og udfører det, som de ifølge loven har pligt til at gøre. Det kan

sågar være, at han holder os ansvarlige, hvis vi forsøger at hindre eller standse dem, som kæmper mod onde og undertrykkende kræfter.

Der er meget vi kan og må gøre i disse farefulde tider. Vi kan tilkende-give vores mening om de forskellige sider af sagen, som vi ser den, men lad os aldrig gøre eller sige noget ondt om vore brødre eller søstre i forskellige lande på den ene eller den anden side. Politiske meningsforskelle retfærdiggør aldrig had eller fjendskab. Jeg håber, at Herrens folk kan leve i fred med hinanden i prøvelsens stund, uanset hvilken troskab de skylder forskellige regeringer eller partier.

Lad os bede for dem, som er blevet indkaldt til at bære våben af deres respektive regeringer og bønfalde himlen om at beskytte dem, så de kan vende sikkert hjem til deres kære.

Til de af vore brødre og søstre, som sætter livet på spil, siger vi, at vi beder for jer. Vi beder for, at Herren vil våge over jer og skærme jer mod fare, og at I må vende hjem og fortsætte med jeres liv. Vi ved, at I ikke befinder jer i den vindblæste og hede ørken, fordi I nyder at være i krig. Jeres hengivenhed kan måles på jeres villighed til at ofre selv livet for det, I tror på.

Vi ved, at nogle er døde, og at også andre måske dør i denne hede og dødbringende strid. Vi kan gøre alt, hvad der står i vores magt, for at trøste og velsigne dem, som mister deres kære. Måtte de, som sørger, blive trøstet med den trøst, som alene udgår fra Kristus, Forløseren. Det var ham, som til sine elskede disciple sagde:

»Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud, og tro på mig!

I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, jeg ... tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er ...

Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke



**Medlemmer af et fælleskor fra Brigham Young University synger ved mødet lørdag eftermiddag under generalkonferencen.**

forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:1-3, 27).

Vi påkalder Herren, hvis styrke er mægtig, og hvis magt er uendelig, om at bringe krigen til ophør, så det må føre til et bedre liv for alle dem, som den berører. Herren har sagt: »Thi jeg, Herren, hersker i himlen oventil og over hærskarerne på jorden« (L&P 60:4).

Vi kan håbe på og bede om at måtte se den herlige dag, som profeten Esajas forudsagde, hvor menneskene »skal smede deres sværd om til plovjern og deres spyd til vingårdsknive. Folk skal ikke løfte sværd mod folk, og de skal ikke mere oplæres til krig« (Es 2:4).

Selv i en ond verden kan vi leve vores liv sådan, at vi gør os fortjent til vor himmelske Faders beskyttelse og omsorg. Vi kan være som de retfærdige, der boede midt blandt ondskaben i Sodoma og Gomorra.

Abraham bad om, at disse byer måtte blive skånet for de retfærdiges skyld (se 1 Mos 18:20-32).

Og frem for alt kan vi dyrke Herren Jesu Kristi frelse i vores eget hjerte og forkynde den for verden. I kraft af hans sonoffer er vi sikre på, at livet fortsætter hinsides dødens slør. Vi kan undervise i det evangelium, som fører til ophøjelse for de lydige.

Selv når krigsvåbnene synger dødens serenade og mørket og hadet hersker i hjertet på nogle, så står den tavse skikkelse af Guds Søn, verdens Forløser, urokkelig, beroligende, trøstende og med kærlige fremstrakte arme. Sammen med Paulus kan vi forkynde:

»For jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter

eller noget i det høje eller i det dybe eller nogen anden skabning kan

skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre« (Rom 8:38-39).

Dette liv er kun et enkelt kapitel i vor Faders evige plan. Det er fyldt af stridigheder og tilsyneladende uoverensstemmelser. Nogle dør som unge. Andre bliver gamle. Vi kan ikke forklare det. Men vi accepterer det med den visse kundskab, at vi i kraft af vor Herres sonoffer skal leve videre og dette med den fortrøstningsfulde vished om hans umådelige kærlighed.

Han sagde: »Lær af mig og lyt til mine ord. Vandre i min Ånds sagtmodighed, så skal du have fred i mig« (L&P 19:23).

Og der, min brødre og søstre, må vi lægge vores tro. Uanset omstændigheder har vi løfte om fred og trøst fra Kristus, vor Frelser, vor Forløser, den levende Guds levende Søn. Det vidner jeg om i hans hellige navn, ja, Jesu Kristi navn. Amen. ■

# De gyldne år

PRÆSIDENT BOYD K. PACKER

Fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

*Værdsæt ældre mennesker for det, som de er, og ikke bare for det, som de kan gøre.*



**F**or nogle år siden mistede en af mine kusiner juleaften en fem-årig dreng på grund af en pludselig lungebetændelse. Familien samlede omkring kisten for at bede sammen som familie. Et lille tæppe, som hans mor havde lavet, lå foldet over den lille drengs fødder.

Lige da de skulle til at lukke kisten, trådte min moder frem, lagde sin arm omkring den sørgende moder og hjalp hende med at folde tæppet ud og lægge det rundt om den lille dreng. Det sidste, forældrene til denne lille dreng så, var, at han sov dækket med dette yndlingstæppe. Det var et meget gribende tidspunkt. Det er, hvad bedstemødre er til for!

Vi vendte tilbage til Brigham City til begravelsen af min hustrus far, William W. Smith. En ung mand, som jeg kendte som seminarlev, stod ved

kisten, dybt bevæget. Jeg vidste ikke, at han kendte min svigerfar.

Han sagde: »Jeg arbejdede en sommer for ham på gården. Bror Smith talte med mig om at tage på mission. Min familie kunne helt afgjort ikke finansiere en missionær. Bror Smith fortalte mig, at jeg skulle bede om det og sagde: »Hvis du beslutter dig til at tage på mission, vil jeg betale for din mission,« og det gjorde han.»

Det vidste hverken min hustru eller hendes mor noget om. Det er en af de ting, som bedstefædre gør.

Vi har ti børn. På en urolig søndag, da mine børn var små, var min hustru til nadvermøde. Som sædvanlig var jeg væk søndag. Vore børn fyldte det meste af en række.

Søster Walker, der var en elskelig, gråhåret bedstemor, som havde opdraget 12 børn, bevægede sig stille frem fra flere rækker bagud og gled ind på rækken blandt vores rastløse børn. Efter mødet takkede min hustru hende for hjælpen.

Søster Walker sagde: »Du har hænderne fulde, ikke også?« Min hustru nikkede. Søster Walker klappede hende på hånden og sagde: »Du har hænderne fulde nu, men senere vil dit hjerte blive fuldt!« Hvor profetisk var hendes stille kommentar ikke. Det er, hvad bedstemødre er til for!

Vi præsiderede over missionen i New England. En af vore missionærer giftede sig og fik fem børn. Han tog af sted for at købe en større bil til sin familie, men vendte aldrig tilbage.

Hans lig blev senere fundet under en vejbro. Hans bil var blevet stjålet.

Jeg ringede til hans stavspræsident for at tilbyde min hjælp til familien. Han havde allerede tilbudt hjælp.

Bedstefaderen sagde: »Vi ved, hvad vores pligt er. Vi har ikke behov for hjælp fra Kirken. Vi ved, hvad vores pligt er.« Det er, hvad bedstefædre er til for!

Det er min hensigt at tale til jer om og til bedsteforældre – bedstefædre og bedstemødre – og til andre ældre medlemmer, som ikke selv har børn, men som fungerer som bedsteforældre.

Skrifterne fortæller os: »Lad alderdommen tale, lad den høje alder forkynde visdom« (Job 32:7).

Ved et stavsmøde lagde jeg engang mærke til et større antal ældre medlemmer end normalt. De fleste var enker. Jeg sagde til stavspræsidenten, at de imponerede mig meget.

Præsidenten svarede: »Ja, men de er ikke aktive i Kirken«, hvilket betød, at de ikke tjente som ledere eller lærere. Han talte om dem, som var de en byrde.

Jeg gentog hans ord: »Ikke aktive i Kirken?« og spurgte: »Er de aktive i evangeliet?« Han forstod i begyndelsen ikke helt forskellen.

Ligesom mange af os koncentrerede han sig så meget om, hvad folk gør; at han overså det, de er, nemlig en uvurderlig ressource af erfaring, visdom og inspiration.

Vi står over for en alvorlig udfordring. Verdens befolkningstal er faldende. Fødselshyppigheden i de fleste lande er faldende, samtidig med at livslængden øges. Familier er mindre – bevidst begrænset. I nogle lande vil der i løbet af nogle få år være flere bedsteforældre, end der er børn. Den aldrende befolkning har langtrækkende virkninger økonomisk, socialt og åndeligt. Det vil påvirke Kirkens vækst.

Vi må undervise vore unge i at knytte sig tættere til deres ældre bedstefædre og bedstemødre.

Det Første Præsidentskab instruerede for nylig de unge piger, som snart er voksne, til at være sammen med mødrene og bedstemødrene i Hjælpeforeningen (se brev fra Det Første Præsidentskab, 19. mar. 2003).

Nogle unge piger ønsker ikke at gøre det. De vil hellere være sammen med andre på deres egen alder.

Unge piger: Vær ikke så dumme at gå glip af dette fællesskab med de ældre søstre. De vil give jeres tilværelse større værdi end mange af de aktiviteter, som I nyder så meget.

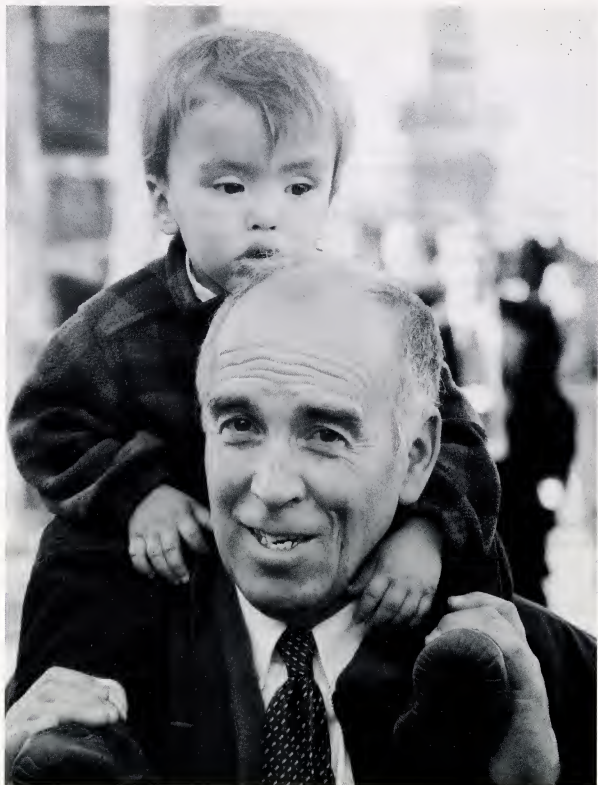
Ledere: Undervis pigerne i at knytte sig til deres mødre og bedsteforældre og de ældre kvinder i Hjælpeforeningen. De vil da have et fællesskab, der ligner det, som de unge mænd har i deres præstedømmekvorummer.

Al den opmærksomhed, som vi viser vore unge, alle programmerne, alt hvad vi gør for dem, vil være ufuldstændig, hvis vi ikke underviser dem i formålet med genoprettelsen. Præstedømmets nøgler er blevet givet, beseglingsmyndigheden åbenbaret og templer bygget for at binde generationerne sammen. Fra fordums tid løber denne evige, gyldne tråd gennem alle åbenbaringerne: »... vende fædres hjerte til deres sønner og sønners hjerte til deres fædre« (Mal 3:24).

Biskopper: Er I klar over, at nogle af de problemer, som I bekymrer jer om med hensyn til de unge og andre, kunne løses, hvis de holdt sig nær til deres fædre og mødre og deres bedsteforældre, de ældre medlemmer.

Hvis I er overbejrdet af rådgivning, er der ældre søstre og bedstemødre i wardet, som kan påvirke de unge, gifte kvinder og fungerende bedstemødre for dem. Og der er ældre bedstefædre for de unge mænd. Ældre mennesker har en ro og renhed, som kommer af erfaring. Lær at benytte denne ressource.

Profeten Joseph Smith sagde: »Den bedste måde at klare sig på i en hvilken



som helst betydningsfuld sag er at få fat på vise og kloge mænd [og kvinder], erfarne og aldrende mænd [og kvinder], til at give råd i alle slags vanskeligheder« (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 358).

Vi forsøger at samle de unge mennesker og undlader at føre generationerne sammen. Der er så meget, som ældre medlemmer kan gøre. Hvis I ser på ældre medlemmer som uaktive i Kirken, så spørg jer selv: »Er de aktive i evangeliet?«

Overser ikke den store støtte, som kommer fra forældrene og bedsteforældres bønner. Husk: »En retfærdigs bøn formår meget, stærk som den er« (Jak 5:16).

Alma den Yngre var en rebel. Han blev lammet af en engel, som fortalte ham: »Herren har hørt sit folks bønner og ligeledes sin tjener Almas bønner, som er din fader; thi han har bedt for dig med stor tro, at du måtte få kundskab om sandheden; derfor er jeg kommet i den hensigt at overbevise dig om Guds magt og myndighed, for at hans tjeneres bønner måtte blive besvaret i forhold til deres tro« (Mosiah 27:14).

Min hustru og jeg har set vore bedsteforældre og derpå vore forældre forlade os. Nogle oplevelser, som vi først så som byrder eller et problem, er for længe siden blevet flyttet over til velsignelserne.

Min hustru far døde i vores hjem. Han havde behov for konstant omsorg. Sygeplejersker lærte vore børn at tage sig af vores sengeliggende bedstefar. Hvad de lærte har været af stor værdi for dem og for os. Hvor har vi været taknemmelige over, at han var hos os.

Vi blev tilbagebetalt tusind gange ved den indflydelse, som han havde på vores børn. Det var en af livets store oplevelser for vores børn, som jeg selv lærte som dreng, da bedstefar Packer døde i vores hjem.

Værdsæt ældre mennesker for det, som de er, og ikke bare for det, som de kan gøre.

Har I nogensinde spekuleret på, hvorfor Herren organiserede Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum således, at Kirkens øverste ledelse altid vil være ældre mænd? Dette senioritetsmønster lægger vægt på visdom og erfaring snarere end på ungdom og fysisk vigør.

Gennemsnitsalderen i Det Første Præsidentskab og De Tolv er lige nu 77 år. Vi bevæger os ikke hurtigt og let. Vi er ikke længere i vores bedste fysiske alder. Alligevel har Herren fastsat det på denne måde.

For et par konferencer siden sagde Joseph Wirthlin, at han ville udfordre medlemmerne af De Tolv til et væddeløb. Jeg mente med det samme, at jeg ville acceptere udfordringen. Så tænkte jeg på, at det ville være sikrere at løbe mod den 96-årige bror David Haight. Jeg tænkte over det og konkluderede, at David måske ville spænde ben for mig med sin stok, og så ville jeg tabe løbet. Så derfor gav jeg op.

Når Det Første Præsidentskab og De Tolv mødes, har vi tilsammen 1.161 livsår med forbløffende forskellige erfaringer. Samlet har vi tjent i 430 år som generalautoriteter for Kirken. Næsten usanset hvad vi taler om, har en af os erfaring med det og prøvet det – også deltaget i krig!

Vi lever nu i urolige tider. I den tid, vore unge lever i, vil problemerne ikke blive mindre, men helt sikkert større. Ældre mennesker har en sikker viden om, at man kan holde alt ud.

Vore børn har giftet sig og forladt hjemmet for at søge deres egen lykke.

En familie kørte væk med en gammel bil og deres små børn. Min hustru græd. Jeg trøstede hende og sagde: »Kirken er alle steder, hvor de tager hen. Der vil være en bedstemor der, som vil svare på spørgsmål om madlavning eller sygepleje og en bedstefar til at lære ham de praktiske ting.«

De kan finde en adoptivbedstemor i Hjælpeforeningen. De kan finde en bedstefar i præstedømmets kvorumer. Men ikke alle bedstefædre og bedstemødre findes i Kirken.

En af vore sønner købte et lille hjem i en fjerntliggende stat. Han viste mig mursten ved et hjørne af fundamentet, som var ved at forvitre. Han spurgte mig, hvad han skulle gøre.

Jeg vidste det ikke, men jeg spurgte: »Er der et ældre ægtepar, som bor i nærheden af jer?«

»Ja,« sagde han, »på den anden side af gaden og nogle få huse længere nede er der et pensioneret ægtepar.«

»Hvorfor beder du ikke ham om at komme herover og se på det. Han kender klimaet her.«

Det skete, og han fik et råd af en ældre mand, som havde set lignende problemer og mange andre. Det er, hvad *adoptiv*-bedsteforældre kan gøre.

»Ær din far og din mor, for at du må få et langt liv på den jord, Herren din Gud vil give dig« (2 Mos 20:12).

Apostlen Paulus lærte, at »ældre kvinder« må »opdrage de unge kvinder« og »ældre mænd« må formane de unge mænd og »selv [være] et forbillede i gode gerninger« (se Tit 2:1-7).

Vi er gamle nu. Når tiden kommer, vil vi blive kaldt på den anden side af sløret. Det modsætter vi os ikke. Vi forsøger at give de praktiske ting

videre, som vi har lært i årenes løb, til dem, som er yngre – til vores familie og til andre.

Vi kan ikke gøre, hvad vi engang kunne, men vi er blevet til mere, end vi nogensinde har været før. Livets lektioner, hvoraf nogle har været meget smertefulde, kvalificerer os til at råde, til at irrettesætte og endog til at lære vore unge.

I jeres gyldne år er der så meget, som I kan gøre, og så meget I kan være. Træk jer ikke tilbage fra livet, til et liv med fornøjelser. Det vil for nogen være både unyttigt, ja, tilmed selvisk. I har måske udført en mission og er blevet afløst og mener, at I har udført jeres pligt i Kirken, men I er aldrig blevet afløst fra at være aktive i *evangeliet*. »Dersom I derfor ønsker at tjene Gud,« har Herren sagt, »da er I kaldet til arbejdet« (L&P 4:3).

I lærer måske til sidst, når I er gamle og svage, at den største mission af alle er at styrke jeres egen familie og andres familie og at binde generationerne sammen.

Jeg underviser i et sandt princip. Jeg underviser i lærdom. Der står skrevet: »Og dette stemmer nøje overens med den lære, som blev befalet jer i åbenbaringen (L&P 128:7).

I salmen »Så sikker en grundvold«, som blev udgivet i 1835 i den første SDH-salmebog, finder vi disse ord:

*Selv i deres høje alder, vil mit folk vise  
min konge en evig, uforanderlig  
kærlighed.  
Og da, når grå hår kroner deres  
hoved,  
som lam skal de hvile ved mit bryst.  
(Hymns, nr. 85, v. 6)*

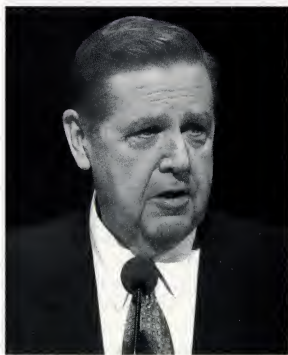
Sørg for at vidnesbyrdets ild om det gengivne evangelium og jeres vidnesbyrd om vor Frelser brænder så klart hos jer, at vore børn kan varme deres hænder ved jeres tros ild. Det er, hvad bedstefædre og bedstemødre gør! I Jesu Kristi navn. Amen. ■

# En bøn for børnene

ÆLDSTE JEFFREY R. HOLLAND

De Tolv Apostles Kvorum

*Som forældre kan vi holde sammen på tilværelsen ... med kærlighed og tro der videregives til næste generation, barn for barn.*



Ved slutningen af den første dag, hvor den opstandne Jesus underviste de trofaste nephitter, rettede han opmærksomheden mod et særligt publikum, som ofte befinder sig lige under vores synsfelt og nogle gange næsten er ude af syne.

Optegnelserne fortæller: »Og han befalede dem at hente deres små børn ...

Og ... da de havde knælet ned på jorden ... knælede han også ... og se, han bad til Faderen, men det, som han bad om, kan ikke beskrives ... så store og vidunderlige [var disse] ting ... [Han] bad til Faderen [om].

... Og da Jesus var holdt op med at bede ... rejste han sig ... og ... græd ... og han tog deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem og bad [igen] til Faderen for dem.

Og da han havde gjort det, græd han atter; og han sagde til mængden ... Se jeres små!»

Vi kan ikke vide nøjagtigt, hvad Frelseren følte i sådan et hjertegribende øjeblik, men vi ved, at han var »bekymret«, og at han »sukkede ... ved sig selv« over de ødelæggende påvirkninger, der altid svirrer omkring de uskyldige.<sup>1</sup> Vi ved, at han nærede et større behov for at bede og for at velsigne børnene.

I de tider, vi lever i, beder jeg også for børnene, hvad enten truslerne er globale eller lokale eller individuelle. Nogle dage synes det, som om et hav af fristelser og overtrædelser overvælder dem og ganske enkelt skyller hen over dem, inden de rigtigt kan modstå det, og inden de burde udsættes derfor. Og ofte synes i hvert fald nogle af de kræfter, der arbejder, at være uden for vores personlige kontrol.

Nogle af dem er måske uden for vores kontrol, men jeg bevidner, med tro på den levende Gud, at de ikke er uden for hans. Han lever, og præstedømmets magt arbejder på begge sider af sløret. Vi er ikke alene og

skælver ikke, som om vi er forladt.

Når vi gør, hvad vi kan, kan vi efterleve evangeliet og forsvare dets principper. Vi kan fortælle andre om den sikre vej, den frelsende sandhed og det lykkelige liv.<sup>2</sup> Vi kan personligt omvende os på enhver måde, vi har behov for at omvende os på, og når vi har gjort alt, kan vi bede. På alle disse måder kan vi velsigne hinanden og især dem, der har mest brug for vores beskyttelse – børnene. Som forældre kan vi holde sammen på tilværelsen, sådan som der altid holdes sammen på den – med kærlighed og tro, der videregives til næste generation, barn for barn.

Lad mig berøre en ret specifik side af deres sikkerhed, når jeg beder for de små. Nu taler jeg indgående og kærligt til alle voksne i Kirken, forældre og andre, som har tendens til at være kyniske og skeptiske, og som, når det kommer til hengivenhed, der kræver hele sjælen, altid synes at sakke lidt bagud, og som i Kirkens lærdomsmæssige lejr altid synes at slå deres telt op i udkanten af troen. Til alle disse – som vi elsker og ønsker følte sig bedre tilpas ved at campere nærmere ved os – siger jeg: Vær klar over, at den fulde pris for sådan en holdning ikke altid skal betales i jeres liv. Nej, sørgeligt nok kan nogle af disse elementer være en slags ukontrollabel statsgæld, som skal betales af jeres børn og børnebørn på en måde, der er langt dyrere, end I nogen sinde havde tænkt jer.

I denne kirke er der enorm plads til – og befaling i skriften herom – at studere og lære, sammenligne og overveje, drøfte og afvente yderligere åbenbaring. Vi lærer alle i linie på linie, bud på bud<sup>3</sup> med det mål at opnå sand tro, som fører til ægte kristen livsførelse. Heri er der ikke plads til tvang eller manipulation, trusler eller hykleri. Men intet barn i denne kirke bør være usikker på sine forældres hengivenhed for Herren Jesus Kristus, genoprettelsen af hans kirke,

og at der virkelig findes levende profeter og apostle, der, nu som førhen, leder denne kirke i overensstemmelse med »Herrens vilje ... Herrens sind ... Herrens ord ... og Guds kraft til saliggørelse.«<sup>4</sup> I sådanne grundlæggende spørgsmål undskylder profeterne ikke for at bede om enighed, ja, konformitet, i den betydning som profeten Joseph Smith brugte sidstnævnte ord.<sup>5</sup> Ældste Maxwell har engang sagt til mig, da vi talte ud på en gang: »Der var vist ikke noget problem med konformitet, den dag Det Røde Hav blev delt.«

Forældre kan ganske enkelt ikke flirte med skepsis eller kynisme og så blive overraskede, når deres børn flirt bliver til åben kærlighed. Hvis børn, når det gælder tro, risikerer at blive skyllet med af denne intellektuelle strøm eller denne kulturelle strøm, må vi som forældre mere sikkert end nogensinde holde fast i de forankrede, sikre fortøjninger, som de i vores hjem kender godt. Det er ikke til hjælp for nogen, hvis vi falder ud over kanten sammen med dem og gennem det brølede fald nedad forklarer, at vi virkelig vidste, at Kirken var sand, og at præstedømmets nøgler allerede fandtes der, men at vi bare ikke ønskede at undertrykke nogens frihed til at tro noget andet. Nej, vi kan ikke forvente, at børnene kommer sikkert i land, hvis forældrene ikke synes at vide, hvor de skal kaste anker. Esajas brugte et lignende billede, da han sagde om dem, som ikke tror: »[Deres] reb er slappe; de holder ikke masten fast, de strammer ikke banneret ud.«<sup>6</sup>

Jeg tror, at nogle forældre måske ikke forstår, at selv når de selv føler sig trygge, hvad angår deres personlige vidnesbyrd, så kan de ikke desto mindre gøre det svært for deres børn at få øje på denne tro. Vi kan være nogenlunde aktive sidste dages helige, som kommer til møderne, men hvis vi ikke lever efter evangeliet og viser en stærk og oprigtig

overbevisning til vore børn om sandheden af genoprettelsen og Kirkens guddommelige vejledning fra den første åbenbaring og lige indtil nu, så kan vore børn, til vores fortrydelse, men ikke vores overraskelse, vise sig *ikke* at blive aktive sidste dages helige, som kommer til møderne, eller blot noget, der er tæt på det.

For ikke så længe siden mødte søster Holland og jeg en prægtig ung mand, som vi fik kontakt med, efter at han havde turneret rundt i det okkulte og haft kontakt med en række østlige religioner, for at finde en tro. Hans far, indrømmede han, troede ikke på noget som helst. Men hans bedstefar, sagde han, var faktisk medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. »Men han gjorde ikke så meget ved det,« sagde den unge mand. »Han talte altid ret kynisk om kirken.« Fra en kynisk bedstefar til en ikke-troende far og til et barnebarn, der nu søger desperat efter det, som Gud allerede én gang har givet hans familie! Det er et klassisk eksempel på den advarsel, som ældste Richard L. Evans engang gav.

Han sagde: »Nogle gange begår forældre den fejl at tro, at de kan slappe lidt af, hvad angår opførsel og konformitet, eller måske indtage et såkaldt liberalt syn på basale, grundlæggende ting – idet de tror, at en smule efterladerhed eller overbærenhed ikke betyder noget – eller de undgår måske at undervise i eller komme i Kirken eller taler kritisk om den. Nogle forældre synes at mene, at de kan slække lidt på det grundlæggende uden af påvirke deres familie eller deres familiefremtid. Men,« bemærkede han, »*hvis en forælder kommer lidt ud af kurs, er det sandsynligt, at børnene kommer endnu længere ud af kurs.*«<sup>7</sup>

At lede et barn (eller andre!), selv uforvarende, bort fra trofastheden, bort fra loyaliteten og den grundlæggende tro blot fordi vi ønsker at være smarte eller uafhængige, er noget,

som ingen forældre eller nogen anden nogen sinde har fået lov til. Når det drejer sig om religion, er en skeptisk indstilling ikke nogen større manifestation af dyd end et troende hjerte, og analytisk kritik på fx skønlitteraturens område kan ganske enkelt være ødelæggende, når den overføres til familier, der hungrer efter tro i hjemmet. Og en sådan afvigelse fra den rette kurs kan have vildledende langsom og ubemærket i dens konsekvenser. Der var en, som engang sagde: »Hvis man hæver temperaturen i mit bad med blot én grad hvert tiende minut, hvordan kan jeg så vide, hvornår jeg skal skrike?«<sup>8</sup>

Da Israels børn fordums rejste det hellige åbenbaringstelt i Sinajørkenen, blev de befaleet at stramme dets barduner og forstærke de teltpæle, der holdt dem.<sup>9</sup> Hvorfor? Der opstår storme i livet – regelmæssigt. Så fastgør det, stram det, og fastgør og stram det igen. Selv da ved vi, at nogle børn vil træffe valg, som knuser deres forældres hjerte. Mødre og fædre kan gøre alt det rigtige og alligevel få børn, der kommer på afveje. Handlefriheden gælder stadig. Men selv i så smertefulde stunder vil det være en trøst for jer at vide, at jeres børn har kendt jeres faste tro på Kristus, på hans sande kirke og på præstedømmets nøgler og dem, der bærer dem. Da vil det være en trøst for jer at vide, at hvis jeres børn vælger at forlade den lige og snævre sti, så forlader de den med bevidstheden om, at deres forældre stod fast på den. Og der er meget større sandsynlighed for, at de vil vende tilbage til denne sti, når de »kommer til sig selv igen,«<sup>10</sup> og huske jeres kærlige eksempel og belæringer.

Efterlev evangeliet lige så tydeligt, som I kan. Hold de pagter, som jeres børn ved, I har indgået. Giv præstedømmesignaler. Og bær jeres vidnesbyrd!<sup>11</sup> Tro ikke, at jeres børn af sig selv på nogen måde vil forstå jeres tro. Profeten Nephi sagde ved slutningen





af sit liv, at de havde skrevet deres optegnelser om Kristus og bevaret deres overbevisning om hans evangelium, for at *overbevise* vore børn, sagde han, så »vore børn kan *vide* ... [og tro] på den rette vej.«<sup>12</sup>

Vi kan som Nephi spørge os selv om, hvad vore børn ved. Hvad har de lært af os? Personligt? Ved vore børn, at vi elsker skriften? Ser de os læse i den og markere i den og holde os tæt til den i hverdagen? Har vore børn nogen sinde uventet åbnet en lukket dør og set os knæle i bøn? Har de hørt os ikke bare bede *sammen med* dem, men også *for* dem uden nogen anden grund end ren og skær forældrekærlighed? Ved vore børn, at vi tror på faste som noget mere end en obligatorisk prøvelse den første søndag i måneden? Ved de, at vi har fastet for dem og for deres fremtid, uden at de har vidst af det? Ved de, at vi elsker at være i templet, ikke mindst fordi det knytter et bånd til dem, som hverken døden eller helvedes hærskerer kan bryde? Ved de, at vi elsker og opretholder lokale ledere og generalautoriteterne, ufuldkomne som de er, for deres villighed til at påtage

sig kaldelser, som de ikke har tragtet efter, for at bevare retfærdighedens standard, som de ikke skaber? Ved disse børn, at vi elsker Gud af hele vores hjerte, og at vi længes efter at se hans Enbårne Søns ansigt – og falde ned for hans fødder? Det beder jeg for, at de gør.

Søskende, vore børn flyver ud i fremtiden sendt af sted af os og med vores sigte. Og når vi ængstelig ser denne pil i flugten og kender alle de onde ting, der kan skubbe den ud af kurs, når den har forladt vore hænder, giver det os dog mod at huske på, at den vigtigste faktor, der bestemmer, hvor denne pil rammer, er stabiliteten, styrken og den urokkelig sikkerhed hos den, der holder buen.<sup>13</sup>

Carl Sandburg har sagt: »Et spædbarn er Guds udtryk for, at livet skal fortsætte.«<sup>14</sup> For dette spædbarns fremtids og jeres egen fremtids skyld: Vær stærke. Tro. Bliv ved med at elske og at bære vidnesbyrd. Bliv ved med at bede. Disse bønner vil blive hørt og besvaret på det mest uventede tidspunkt. Gud vil ikke sende hjælp til nogen, hurtigere end han vil sende den til et barn – og til et barns forælder.

»Og [Jesus] sagde til dem: Se jeres små!

Og ... de hævdede blikket mod himlene for at se; da så de himlene åbne, og de så englens stige ned fra himlen, som om de var omgivet af ild, og de blev omgivet af ild, og englens betjente dem.«<sup>15</sup>

Jeg beder for, at det altid vil være sådan – for børnene – i Jesu Kristi navn. Amen. ■

#### NOTER

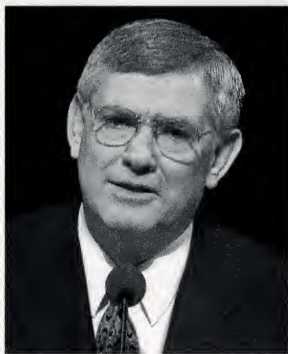
1. 3 Nephi 17:11, 14-16, 18, 21-23.
2. Se Joh 14:6.
3. 2 Nephi 28:30.
4. I&P 68:4.
5. Se I&P 128:13.
6. Es 33:23.
7. 1 Conference Report, okt. 1964, s. 135-136; fremhævelse tilføjet.
8. Marshall McLuhan, citeret i John Leo, »The Proper Place for Commercials«, *U.S. News and World Report*, 30. okt. 1989, s. 71.
9. Se Es 54:2; 3 Nephi 22:2.
10. Se Luk 15:17.
11. Se Joseph Smith, saml., *Lectures on Faith*, 1985, s. 37 for en definition af forældres indflydelse på menneskers vidnesbyrd.
12. 2 Nephi 25:23, 26, 28; fremhævelse tilføjet.
13. Jeg står i gæld til Kahili Gibrans *The Prophet* for dennes forslag til denne metafor.
14. 1 *The Columbia World of Quotations*, 1996, nr. 48047.
15. 3 Nephi 17:23-24.

# Overvind syndens stank

ÆLDSTE SPENCER V. JONES

De Halvfjerds

*Vor kærlige, himmelske Fader har ... idet han vidste, at I og jeg alle ville synde og blive urene, sørget for en renselsesproces fra synd, der faktisk virker.*



**H**ver eneste af vore beslutninger – god eller dårlig – har konsekvenser.

Jeg voksede op i det, som nogle af jer kunne kalde en søvng landsby: Virden i New Mexico, 135 indbyggere. En sommeraften, da jeg var dreng, søgte mine fætre, nogle venner og jeg lidt spænding i livet. En foreslog en uskyldig spøg, som gik ud over en nabo. Min samvittighed hviskede, at det var forkert, men jeg var ikke modig nok til at modstå gruppens begejstring.

Efter vores lille udåd spurtede vi ned ad en mørk markvej for at slippe væk, mens vi grinte og lykønskede os

selv, mens vi løb. Pludselig snubledede en i gruppen og råbte: »Åh nej, jeg har sparket en kat!« Næsten omgående mærkede vi en fin støvsky falde ned over os. Det lugtede forfærdeligt. Det, min ven troede var en kat, var faktisk et stinkdyr. Den havde oversprøjtet os i selvforsvar. Meget få lugte er lige så kvalmende som stinkdyrs, og vi stank.

Nedtrykte søgte vi hjem efter lidt trost fra vore forældre for vores forfærdelige skæbne. Da vi trådte ind af køkkendøren, snuste mor én gang og genneede os ud i haven. Vi blev forvist fra vores hjem. Så begyndte hun renselsesprocessen. Hun brændte vores tøj. Så virkede det, som om hver eneste rengøringsmiddel eller gode råd i landsbyen blev tilbudt os. Blandt dem, vi oplevede, var en lang række bade; først tomatjuice, så mælk, ja, tilmed en grov, hjemmelavet sæbe af lud. Men stanken forsvandt ikke. Selv min fars stærke barbersprit kunne ikke overdøve stanken. I dagevis var vi forvist til at spise udenfor under et træ, sove udenørs i et telt og sidde på lastbilens lad.

Efter nogen tid tænkte vi naivt, at lugten var væk, så vi nærmede os nogle normalt lugtende piger. De til lod os end ikke at komme i deres nærhed, hvilket knuste vores skrøbelige teenageselværd!

Nu må jeg indrømme, at blive oversprøjtet af et stinkdyr er ikke en almindelig konsekvens af synd. De fleste konsekvenser er ikke så umiddelbare eller dramatiske. Men før eller senere betales der for alle synder med en konsekvens.

Nogle gange kan syndes konsekvenser virke meget ubetydelige for synderen. Vi kan tilmed overbevise os selv om, ligesom vi gjorde, før vi nærmede os pigerne, at ingen kan bemærke vores synd, og at de er godt skjult. Men for vor himmelske Fader og for åndeligt opmærksomme ledere, forældre og venner er vore synder altid iøjnefaldende og tydelige.

Da jeg overværede en ungdomsfrereside sammen med ældste Richard G. Scott, bemærkede jeg fem unge spredt i forsamlingen, hvis udseende eller kropssprog næsten råbte, at der var noget åndeligt galt i deres tilværelse. Da jeg efter mødet nævnte de fem unge for ældste Scott, svarede han blot: »Der var otte.«

Esajas profeterede: »Deres ansigtsudtryk vidner imod dem og forkynder, at deres synd er som Sodoma, og de kan ikke dølgte det« (2 Nephi 13:9).

Gud har erklæret: »... den, som synder og ikke omvender sig, skal kastes ud« (1&P 42:28). Ligesom mine fætre og jeg blev »kastet ud« fra vores jordiske hjem som konsekvens af vores spøg, bliver vi kastet ud fra vores himmelske Faders hjem, hvis vi ikke omvender os.

»Om vi forsøger at skjule vore synder«, som jeg havde forsøgt med min fars barbersprit, »se, da unddrager himlene sig os, Herrens Ånd bedrøves« (1&P 121:37). Vi mister vore åndelige gaver. Herren har erklæret: »Men den, som ikke omvender sig, ham skal endog fratages det lys, som han har modtaget« (1&P 1:33).

Vi har alle Kristi lys, eller en samvittighed. Den tilskynder os hele tiden



**Kristus-statuens i det nordlige besøgscenter på Tempelpladsen åbner mulighed for at grunde over Frelserens rolle og mission.**

til at vælge det gode. Gode valg har gode konsekvenser. På den anden side svarer udskyldelse af omvendelse og fortsat synd til at blive ved med at sparke til stinkdyret. Stanken bliver stærkere for hver synd og fjerner os længere og længere fra Gud og dem, vi elsker. Snart bliver vi som Laman og Lemuel, som efter hele tiden at have valgt forkert havde »mistet evnen til at fornemme« og ikke længere kunne høre den stille, sagte røst (se 1 Nephi 17:45).

Hvis jeg nu blot havde lyttet til min samvittighed, da den før det hele hviskede, at spøgen var forkert, kunne jeg have undgået hele den ildelugtende affære.

Frelseren har gennem Nephi lært os, at »intet urent kan bo hos Gud, og derfor vil I blive forkastet for evigt« (1 Nephi 10:21).

Men vores kærlige, himmelske Fader har med forhåndskendskab til vores svagheder og har, idet han vidste, at I og jeg alle ville synde og blive urene, sørget for en renselsesproces fra synd, der – i modsætning til tomatjuice, mælk og lud – faktisk virker.

Han sendte en Frelser, sin Enbårne Søn, Jesus Kristus, for at sone for vores synder (se Alma 22:14).

I Getsemane have viste Kristus fuldkommen lydighed, og hans pinsler gjorde, at selv han, »Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødt fra hver pore og led både på legeme og sjæl« (L&P 19:18). Derpå tillod han, at han blev »løftet op på et kors og slået ihjel for verdens synder« (1 Nephi 11:33).

Han »led for alle mennesker, for at alle mennesker måtte omvende sig og komme til ham«. »Og hvor stor er ikke

hans glæde over den sjæl, der omvender sig!« (L&P 18:11, 13).

Frelseren har angivet, hvordan vi kan vide, »om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem« (L&P 58:43). Nu kommer det mirakuløse løfte: »Er jeres synder som skarlagten, kan de blive hvide som sne« (Es 1:18).

Hvis Ånden prikker i jeres hjerte for at rette noget i jeres tilværelse, så husk dette: Jeres sjæl er dyrebar. Vor himmelske Fader ønsker, at I bliver en del af hans evige familie.

I kærlighed beder jeg jer om »ikke at opsætte jeres omvendelsesdag« (Alma 34:33). Begynd processen nu. Fjern syndens stank med omvendelsens remedier. Så kan Frelseren ved forsøring vaske jer rene. Om dette beror jeres vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

# Følg instruktionerne

ÆLDSTE D. REX GERRATT

De Holvfjerds

*Når I åbner jeres sind og hjerte og føler Ånden, så vil Herren i sin egen tid og på sin egen måde give jer de instruktioner, som vil velsigne jeres liv.*



**D**a jeg for nogle år siden tjente som wardssekretær, ankom materialerne til det nye år på mit dørttrin. Blandt de mange kasser var der en kasse adresseret til wardssekretæren, som fangede min opmærksomhed. Der var en seddel fastgjort til kassen med fede typer: **»Hvis alt andet glipper – så følg instruktionerne.«**

Jeg tror ikke, at det stod på alle kasserne, og jeg var sikker på, at det var en eller anden ved Kirkens hovedsæde, som kendte mig personligt.

Selv om det var sjovt på dette tidspunkt, så bliver denne lille seddel ved at fæstne sig i mit sind: **»Hvis alt**

## **andet glipper – så følg instruktionerne.«**

Vi oplever alle mange udfordringer i livet. Vi har alle frihed til at træffe de rette valg, som vil påvirke vores udvikling. Gode valg bringer de lovede velsignelser og dårlige valg bringer altid de uønskede konsekvenser.

Livet er usikkert. Vores tid er kort. Vores tid er dyrebar. »Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud« (Alma 34:32). Der er ingen tid at spille med personlige eksperimenter eller involvering i det, som har vist sig skadeligt for vore legemer og vore sjæle.

Der er ingen af os, som er fuldkomne, og vi har alle behov for hjælp. Men vi overlades ikke til os selv, hvis vi er lærvillige og kan føle med hjertet og høre med ørerne.

»Stol på Herren af hele dit hjerte, og stød dig ikke til din egen indsigt.

Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier« (Ordsp 3:5-6).

Hvordan modtager vi instruktion?

For det første må vi være et oprigtigt ønske.

For det andet må vi have tro – tro på, at Herren kender os, at han elsker os, og at han vil give os svar på vore bønner.

På samme måde som Joseph Smith, der læste Jakobs Brev 1:5 i Bibelen:

»Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den.

Men han skal bede i tro, uden at tvivle.«

Joseph fulgte instruktionerne og modtog et svar på sine bønner. Vi vil også modtage svar på vore bønner.

Jeg har i min tid været landmand og far til en stor familie. Selv om personlig bøn og familiebøn altid har været en del af vores liv, så har jeg fra tid til anden følt et overvældende behov for at gå ud på marken om natten og knæle ned ved høstakken, se op i himlen og tale højt til min himmelske Fader. Jeg har altid følt hans varme og vidste dengang, som jeg ved nu, at han lytter til mig og vil besvare mine bønner i sin visdom til mit eget bedste.

Til jer, uanset hvor I er, til jer, som har brug for håb, som har brug for trøst, som er ulykkelige, som har brug for vejledning og for at føle et formål med livet – mine kære venner, jeg opfordrer jer, jeg beder jer indtrængende om at bøje hovedet og knæle ned! Tak med jeres egne ord jeres himmelske Fader for hans Søns sonoffer for jer, og tak ham for alle de velsignelser, som han har givet jer. Jeres øjne vil fyldes med tårer, og Åndens varme vil komme til jeres hjerte.

Tal så til Herren og bed om hans trøst, vejledning og forståelse. Når I åbner jeres sind og hjerte og føler Ånden, så vil Herren i sin egen tid og på sin egen måde give jer de instruktioner, som vil velsigne jeres liv.

Skriverne indeholder også instruktioner fra fortidige og nutidige profeter. »Hvert skrift er indblæst af Gud og nyttigt til undervisning, til bevis, til vejledning og til opdragelse i retfærdighed« (2 Tim 3:16).

I denne uddeling har Herren givet os dette trøstende råd: »Frygt

derfor ikke for jeres fjender, thi jeg har besluttet i mit hjerte ... at prøve jer i alt, om I vil forblive tro i min pagt til døden, så I kan findes værdige« (L&P 98:14).

Det at følge instruktioner kræver hårdt arbejde, forpligtelse og at holde ud til enden.

»Derfor må vi stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker. Og om I således stræber fremad og mætter jer med Kristi ord samt holder ud indtil enden, se, så siger Faderen, skal I få det evige liv« (2 Nephi 31:20).

»Og atter siger jeg jer: Om I vil iagttage og gøre, hvad jeg befaler jer, så vil jeg, Herren, afvende al vrede og fortørnelse fra jer, og helvedes porte skal ikke få overhånd over jer« (L&P 98:22).

»Men er I beredt, behøver I ikke at frygte« (L&P 38:30).

Som i tidligere tid modtager vi instruktioner fra Herrens levende profet. Jeg vidner for jer om, at jeg ved, at præsident Gordon B. Hinckley er Herrens profet i dag. Han giver os inspireret vejledning i vor tid.

Ved generalkonferencen i oktober 2001 sagde han:

»Nu står vi i dag over for bestemte problemer, alvorlige og fortærende og vanskelige og af stor bekymring for os. Vi har i sandhed brug for Herren ...

Vores tryghed ligger i vores retskafne liv. Vores styrke ligger i retfærdighed. Gud har gjort det klart, at hvis vi ikke svigter ham, vil han ikke svigte os« (»Til vi ses igen«, *Liabona*, jan. 2001, s.104-105).

Når vi har modtaget instruktioner, må vi være lydige og lytte til de råd, som vi modtager. Vi må lytte til samt følge vore udpegede ledere.

Ved en bestemt lejlighed så Frelseren på mængden som får uden en hyrde (se Matt 9:36). Hvert eneste medlem i denne kirke har hyrder. Vi



kalder dem kvorumsledere, biskopper og stavspræsidenter.

Herren har rådet os til at ransage skrifterne og til at følge befalingerne.

Han har lovet, at alle hans ord skal opfyldes »enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme« (L&P 1:37-38).

Herren har erklæret, at »hvad de

taler, drevet af den Helligånd, skal anses som hellig skrift, skal være Herrens vilje, skal være Herrens sind, skal være Herrens ord, Herrens røst og Guds kraft til saliggørelse« (L&P 68:4).

**»Hvis alt andet glipper – så følg instruktionerne.«**

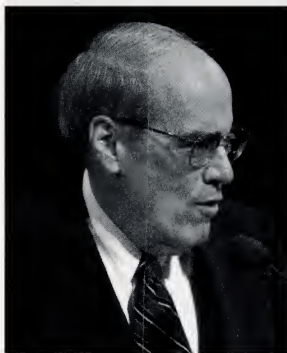
Må vi gøre dette, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

# Evigt ægteskab

ÆLDSTE F. BURTON HOWARD

De Halvfjerds

*Hvis du vil have, at noget skal være evigt, så behandl det anderledes ... Det bliver noget særligt, fordi I har gjort det til noget særligt.*



**F**or nogle år siden var min hustru og jeg til bryllupsreception.

Vi havde tidligere på dagen været i templet, hvor to unge mennesker, som vi kendte, var blevet viet for tid og al evighed. De var meget forelskede. De havde mødt hinanden på en næsten mirakuløs måde. Der blev fældet mange glædestårer. Vi stod i kø ved receptionen ved slutningen af en fuldendt dag. Foran os stod en nær ven af familien. Da han nærmede sig parret, standsede han og sang med en smuk tenorstemme de rørende ord fra Ruths Bog for dem: »Hvor du går hen, vil jeg gå, hvor du bor, vil jeg bo; dit folk er mit folk, og din Gud er min Gud. Hvor du dør, vil jeg dø« (Ruth 1:16-17).

Det rørte os dybt, og vi følte os sikre på deres udsigter til lykke. Dette

var delvis fordi, min hustru og jeg har haft disse ord hængende på væggen derhjemme i mange år.

Men sørgeligt nok svinder disse smukke ords betydning ind. Alt for mange ægteskaber ender med skilsmisse i dag. Egoisme, synd og personlig bekvemmelighed tager ofte forrang frem for pagter og forpligtelser.

Evigt ægteskab er et princip, som blev indstiftet, før verden blev grundlagt, og det blev indstiftet på denne jord, inden døden kom hertil. Adam og Eva blev givet til hinanden af Gud i Edens have inden syndefaldet. I skriften står der: »Dengang Gud skabte mennesket, skabte han det, så det lignede ham. Som mand og kvinde skabte han dem, og han velsignede dem« (1 Mos 5:1-2; fremhævelse tilføjet).

Profeterne har alle enstemmigt belært om, at det fuldennte og største element i Guds store plan for at velsigne sine børn er evigt ægteskab. Præsident Ezra Taft Benson har sagt: »Troskab mod ægtepagten giver den mest fuldkomne glæde her og herlige belønninger herefter« (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 533-534). Præsident Howard W. Hunter har beskrevet celestiale ægteskab som »den største evangeliske ordinance« og har forklaret, at selvom det kan tage »noget længere [for nogle], måske efter dette jordiske liv« vil det ikke blive nægret nogen værdig person (*Teachings of Howard W. Hunter*,

red. Clyde J. Williams, 1997, s. 132, 140). Præsident Gordon B. Hinckley har kaldt evigt ægteskab noget »smukt« (se »Hvad Gud har sammenføjet«, *Stjernen*, juli 1991, s. 68) og en »langt mere kostbar gave end alle andre« («The Marriage That Endures», *Ensign*, maj 1974, s. 23).

Men trods denne gaves storhed og herlighed er den ikke gratis. Der er betingelser knyttet dertil, og når man har opnået det, kan det trækkes tilbage, hvis vi ikke lever op til betingelserne i den pagt, der er forbundet dermed. I afsnit 131 af Lære og Pagter står der, at »der findes tre himle eller tre grader i den celestiale herlighed. For at opnå den højeste må et menneske indtræde i denne præstedømmets orden, hvormed der menes den nye og evige ægteskabspagt« (L&P 131:1-2).

En pagt er et helligt løfte. Vi lover at gøre nogle ting, og Gud forpligter sig til at gøre andre. De, som holder ægteskabspagten, lover Gud sin herligheds fylde, evigt liv, evigt afkom, opføjelse i det celestiale rige og en fylde af glæde. Det ved vi alle, men nogle gange tænker vi ikke meget over, hvad *vi* skal gøre for at modtage disse velsignelser. Skrifterne synes at sige tydeligt, at mindst tre forpligtelser er indbefattet i denne pagt.

For det første er et evigt ægteskab evigt. *Evigt* vil sige fortsat vækst og udvikling. Det vil sige, at mand og hustru oprigtigt forsøger at fuldkommengøre sig. Det vil sige, at ægteskabet ikke bør kastes ligegyldigt væk ved det første tegn på uenighed, eller når der kommer svære tider. Det vil sige, at kærligheden vil blive stærkere med tiden, og at den varer længere end til graven. Det vil sige, at hver part vil blive velsignet med at være sammen med den anden part for evigt, og at problemer og forskelle lige så godt kan løses, for de forsvinder ikke. *Evigt* forudsætter omvendelse, tilgivelse, langmodighed, tålmodighed, håb, barmhjertighed,



kærlighed og ydmyghed. Alle disse ting er en del af alt, hvad der er evigt, og vi er nødt til at lære dem og praktisere dem, hvis vi vil gøre krav på et evigt ægteskab.

For det andet, så er evigt ægteskab indstiftet af Gud. Det vil sige, at parterne i ægteskabspagten siger ja til at lade Gud ind i deres ægteskab, bede sammen, holde budene og holde ønsker og lidenskaber inden for visse rammer, som profeterne har skitseret. Det betyder, at man skal være lige partnere og være lige så sandfærdige og rene uden for hjemmet som i hjemmet. Det er en del af det, som det vil sige at, det er *indstiftet af Gud*.

For det tredje er ægteskabet en form for partnerskab med Gud. Han lover fortsat liv til dem, som er beseglet til hinanden i templet. Der er en samhørighed med Skaberen indbefattet i den befaling, Adam og Eva fik om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden. Der ligger en forpligtelse til at

undervise børn i evangeliet, for de er også hans børn. Derfor har vi familieaften og studium af skriften, samtaler om evangeliet og tjeneste. Der synes at ligge en forpligtelse til at støtte hinanden i kaldelser og roller, som hver især har at udføre. Hvordan kan vi hævde at være ét med Gud, hvis vi ikke kan støtte hinanden, når hustruen er kaldet til at tjene i Primary, eller manden i bispeoprådet?

Ægteskabspagten indebærer som minimum disse ting, og sikkert også andre. Det kan være, at jeg tager fejl, men det kan ikke være helt forkert, når jeg siger, at de, som verbalt eller fysisk misbruger deres hustru eller mand, eller de, som nedgør eller fornædrer eller udøver uretfærdigt herredømme i et ægteskab, ikke holder pagten. Ej heller gør de, som ikke holder befalingerne eller ikke støtter deres ledere. Selv de, som siger nej til kaldelser, eller forsømmer deres næste eller i beskeden grad tillægger

sig en verdenslig opførsel, befinder sig i risikogruppen. Hvis vi ikke holder vores del af pagten, har vi intet løfte. Jeg tror først og fremmest, at man ikke kan opnå et evigt ægteskab uden at forpligte sig til at få det til at fungere. Det meste af det, jeg ved om dette, har jeg lært af min partner. Vi har været gift i næsten 47 år nu. Hun vidste lige fra begyndelsen, hvilket ægteskab hun ville have.

Vi begyndte som fattige studerende, men et sæt sølvtøj var et eksempel på hendes vision af vores ægteskab. Da vi giftede os, registrerede hun sig i en lokal forretning, hvilket også er almindeligt i dag. I stedet for at skrive alle de potter og pander og remedier på, som vi havde brug for og håbede at få, valgte hun en anden måde. Hun ønskede sig sølvtøj. Hun valgte et mønster og antallet og skrev knive, gaffler og skeer på ønskesedlen og intet andet. Ingen håndklæder, ingen brødrister, intet fjernsyn – kun knive, gaffler og skeer.



Brylluppet kom og gik. Vores venner og forældres venner gav gaver. Vi rejste på en kort bryllupsrejse og besluttede at pakke gaverne ud, når vi kom hjem. Da vi gjorde det, fik vi et chok. Der var ikke én eneste kniv eller gaffel i nogen af dem. Vi lavede sjov med det og gik videre med vores tilværelse.

Vi fik to børn, mens vi læste jura. Vi havde ingen penge tilovers. Men når min hustru havde halvdagsjob som tilsynsførende ved valg, eller når nogen gav hende nogle få dollars til hendes fødselsdag, lagde hun dem lige så stille til side, og når hun havde nok, tog hun i byen og købte en gaffel eller en ske. Det tog os adskillige år at samle nok til at kunne bruge dem. Da vi endelig havde bestik til fire, begyndte vi at invitere nogle af vore venner til middag.

Inden de kom, havde vi gerne en lille diskussion i køkkenet. Hvilket

bestik skulle vi bruge, det slidte i rustfri stål, som ikke passede sammen, eller sølvtøjet? Dengang stemte jeg ofte på rustfrit. Det var lettere. Jeg kunne bare smide det i opvaskemaskinen efter middagen, og så gik det af sig selv. Men sølvtøjet gav en masse arbejde. Min hustru havde gemt det under sengen, hvor tyve havde svært ved at finde det. Hun havde insistert på, at jeg skulle købe stof at pakke det ind i, så det ikke ville løbe an. Hver del lå i hver sin lomme, og det var ikke let at samle alle stykkerne. Når sølvtøjet var blevet brugt, skulle det vaskes og tørres af, så der ikke ville komme pletter på, og lægges tilbage i lommerne, så det ikke ville løbe an, og pakkes sammen og gemmes omhyggeligt igen, så det ikke blev stjålet. Hvis det var løbet an, blev jeg sendt af sted for at købe poleringsmiddel, og sammen pudsende vi omhyggeligt pletterne væk.

I årenes løb har vi fået mere sølvtøj, og jeg har med undren set, hvordan hun har passet på sølvtøjet. Min hustru har aldrig haft let ved at blive vred. Men jeg kan huske en dag, hvor et af vore børn på en eller anden måde havde fået fat i en af sølvgaffellerne og ville bruge den til at grave baghaven op med. Dette forsøg blev besvaret med et iltret blik og en advarsel om ikke så meget som blot at tænke på at gøre det. Nogen sind!

Jeg lagde mærke til, at sølvtøjet aldrig blev brugt til de mange wardedagene, hun lavede, og aldrig blev brugt til de mange måltider, hun lavede og sendte hjem til andre, der var syge eller ikke havde mad. Det kom aldrig med på skovture eller campingture. Det kom faktisk aldrig nogen steder, og med tiden kom det ikke engang ret ofte på bordet. Nogle af vore venner blev »vejet« og ikke fundet »fine« nok, og de vidste det ikke engang. De fik det i rustfrit stål, når de kom til middag.

Tiden kom, hvor vi blev kaldet til at tage på mission. Jeg kom hjem en dag og fik at vide, at jeg skulle leje en bankboks til sølvtøjet. Hun ville ikke tage det med. Hun ville ikke efterlade det. Og hun ville ikke miste det.

Jeg syntes i årevis, at hun var bare en smule sær, og så en dag forstod jeg, at hun længe havde vidst noget, som jeg kun lige begyndte at forstå. *Hvis du vil have, at noget skal vare evigt, så bebandl det anderledes.* Værn om det, og beskyt det. Misbrug det aldrig. Udsæt det ikke for vejrligt. Gør det ikke til noget simpelt eller almindeligt. Hvis det nogensinde bliver plettet, så puds det kærligt, indtil det skinner som nyt. Det bliver noget særligt, fordi I har gjort det til noget særligt, og det bliver mere værdifuldt med tiden.

Netop sådan er evigt ægteskab. Vi skal behandle det på nøjagtig denne måde. Jeg beder til, at vi vil betragte det som den uvurderlige gave, som det er. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

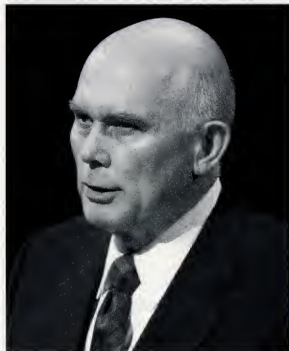


# Opsend tak for alt

ÆLDSTE DALLIN H. OAKS

De Tolv Apostles Kvorum

*Når vi siger tak for alt, ser vi prøvelser og modgang i sammenhæng med livets formål.*



I en af de perioder i Mormons Bog, som var præget af åndelige og timelige prøvelser, hvor Guds folk »gennemgik alle slags lidelser«, befalede Herren dem at »opsende taksigelse for alt« (Mosiah 26:38-39). Denne lære vil jeg gerne anvende på vor tid.

## I.

Guds børn er altid blevet befalede at takke. I hele Det Gamle og Nye Testamente er der eksempler. Apostlen Paulus skrev: »Sig tak under alle forhold; for dette er Guds vilje med jer i Kristus Jesus« (1 Thess 5:18). Profeten Alma belærte: »Når du står op om morgenen, da lad dit hjerte være fuldt af taksigelse til Gud« (Alma 37:37). Og Herren har i vor tid åbenbaret, at »den, der modtager alt med taknemmelighed, skal

blive herliggjort, og de jordiske ting skal tilfalde ham hundrede fold« (L&P 78:19).

## II.

Vi har så meget at takke for. Først og fremmest er vi taknemmelige for vor Frelser, Jesus Kristus. Han skabte verden efter Faderens plan. Ved sine profeter åbenbarede han frelsesplanen med dens befalinger og ordninger. Han kom til jorden for at vise os vejen. Han led og betalte prisen for vore synder, hvis vi vil omvende os. Han gav sit liv, og han overvandt døden og rejste sig fra graven, så vi alle skal leve igen. Han er verdens lys og liv. Kong Benjamin belærte om, at hvis vi vil »yde al den tak og pris, som [vi] formår med hele [vores] sjæl, til den Gud, som har skabt [os], og som har bevaret [os] og ... skulle tjene ham af hele [vores] sjæl, ville [vi] dog være nyttige tjenere« (Mosiah 2:20-21).

Vi takker for de sandheder, der er åbenbaret, hvilke udgør en målestok, hvormed vi kan bedømme alt. Som Bibelen lærer os, har Herren givet os apostle og profeter »for at udruste de hellige« (Ef 4:11-12). Vi bruger de åbenbarede sandheder, de giver os, »da skal vi ikke længere være uforstående børn og slynges og drives hid og did af hver lærdoms vind, ved menneskers terningkast, når de med snedighed fører os på lumske afveje« (Ef 4:14). De, som betragter hver ulykke og afvejer hver ny påstand

eller opdagelse efter den åbenbarede sandheds målestok, behøver ikke at »drives hid og did«, men kan være afslappede og rolige. Gud er i sin himmel, og hans løfter står fast. »Vær ikke bedrøvede,« sagde han til os i forbindelse med de ødelæggelser, som vil gå forud for verdens ende, »thi når alt dette sker, skal I vide, at de forjættelser, der er blevet givet jer, skal blive opfyldt« (L&P 45:35). Det er i sandhed et fast holdepunkt for sjælen i disse urolige tider!

Vi takker for befalingerne. De vejleder os bort fra fælder, og de er invitationer til velsignelser. Befalingerne markerer vejen og viser os vejen til lykke i dette liv og evigt liv i den kommende verden.

## III.

I de seneste otte måneder har jeg i Filippinerne hørt mange vidnesbyrd om evangeliets velsignelser. En filippinsk biskop talte ved indvielsen af sit waris kirkebygning og udtrykte sin taknemmelighed for evangeliets budskab, som han hørte for omkring 10 år siden. Han beskrev, hvordan det reddede ham fra et liv med egoisme, udsvævelser og misbrug og gjorde ham til en god ægtemand og far. Han vidnede om de velsignelser, som han havde fået ved at betale tiende.

En rådgiver i et stavspræsident-skab, som er jurist og leder i lokalsamfundet, talte ved et lederskabsmøde; han sagde: »Jeg kan erklære for hele verden uden nogen tvivl, at det bedste, der nogen sinde er sket i mit liv, er at blive medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det ... gjorde en stor forskel i mit og min families liv, selv om jeg føler, at der er mere, som jeg skal lære og anvende i mit liv. Kirken er virkelig ... et stort og forundtligt værk.«

Man behøver ikke at rejse til Filippinerne for at høre sådanne vidnesbyrd. De træder frem over alt, hvor evangeliets budskab modtages

og efterlevs. Men søster Oaks og jeg er dybt taknemmelige for vores mulighed for at bo og tjene i Filippinerne, hvor vi har mødt tusinder af vidunderlige medlemmer i nye omgivelser og set evangeliet i et nyt lys.

I udviklingslandene lærer vi, hvor vigtigt det er at etablere Kirken – ikke kun at undervise og døbe, men at fastholde de nye medlemmer ved kærlighed, kaldelser og ordinationer og ved at være dem med Guds gode ord. Vi har lært, hvor vigtigt det er at udfordre medlemmerne til at aflægge kulturelle traditioner, som ikke stemmer overens med evangeliets bud og pagter, og til at leve så de og deres efterkommere »ikke længere [er] fremmede og udlændinge ... [men] medborgere og hører til Guds husstand ... bygget på apostlenes og profeternes grundvold med Kristus Jesus selv som hovedhjørnestenen« (Ef 2:19-20).

De mennesker, der gør dette, bliver en del af denne verdensomspændende evangeliske kultur bestående af bud, pagter, ordnancer og velsig- nelser. Sådanne mennesker oplever en »stor forandring« i hjertet, »så [de] ikke mere er tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandigt gøre godt« (Mosiah 5:2). Guds billede er »prentet i [deres] bevidsthed« (Alma 5:19). Sådanne Kristi disciple findes i alle lande, hvor evangeliet og Kirken er oprettet. Vi har mange af dem i Filippinerne, og vi arbejder på at motivere flere af dem. Det gør vi ved at udvikle os ud fra stærke kerner og koncentrere vore lærdomme, hvor der er tilstrækkeligt store grupper af engagerede medlemmer til at være venner, undervise, være eksempler og yde den nødvendige hjælp til de »nyfødte« medlemmer, som netop er begyndt at lære, hvad evangeliet kræver af os og giver os.

#### IV.

De åbenbaringer, vi er taknemmelige for, viser, at vi endda bør takke for

vore prøvelser, fordi de vender vores hjerte mod Gud og giver os mulighed for at forberede os til det, som Gud ønsker, vi skal blive. Herren belærte profeten Moroni: »Jeg giver menneskene svaghed, for at de kan være ydmyge«, og lovede dernæst, at hvis de »ydmyger sig« og »har tro på mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem« (Ether 12:27). Midt under de lidelser, de sidste dages hellige gennemgik i Missouri, gav Herren en lignende lærdom og løfte: »Sandelig siger jeg jer, mine venner: Frygt ikke, lad jeres hjerter trøstes. Ja, glæd jer altid og vær taknemmelige i alt ... og alle jeres sorger skal samvirke til jeres bedste og mit navns forherligelse« (L&P 98:1, 3). Og Herren sagde til Joseph Smith under hans lidelser i Liberty-fængslet: »Da skal du vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste« (L&P 122:7). Brigham Young forstod dette. Han sagde: »Der er ikke en eneste situation i livet [eller] én times erfaring, som ikke er gavnlig for alle, som bestræber sig på og søger at bygge på den erfaring, de får« (*Teachings of Brigham Young*, 1997, s. 179).

Det siges, at der er stor forskel på 20 års erfaring og ét års erfaring tyve gange. Hvis vi forstår Herrens lærdomme og løfter, vil vi lære og udvikle os i kraft af vores modgang.

Mange af vore nutidige profeters inspirerede lærdomme findes i *Kirkens præsidenters lærdomme*, som er vores kursushæfte i Det Melkisedekske Præstedømme og Hjælpeforeningen. De eviggyldige lærdomme og principper i disse bøger er kilder til guddommelig visdom og vejledning. Kloge lærere i ward og grene vil ikke erstatte dem med deres egen lære og visdom, men vil fokusere på disse inspirerede lærdomme og anvendelse deraf under vore nuværende forhold og udfordringer.

I det hæfte, der bruges nu, læser vi for eksempel præsident John Taylors

ord om taknemmelighed for lidelse: »Vi har lært mange ting ved lidelser. Vi kalder det lidelser. Jeg kalder det en erfaringskole ... Jeg har aldrig betragtet dette som andet end prøvelser, der har til formål at rense Guds hellige, så de, som der står i skrifterne, kan blive som guld, som er blevet rensset syv gange i ild« (*Kirkens præsidenters lærdomme: John Taylor*, 2001, s. 203). Pionerer som præsident John Taylor, som var vidne til mordet på deres profet, og som led under langvarige forfølgelser og ubeskrivelige vanskeligheder for deres tros skyld, priste og takkede Gud. I kraft af deres udfordringer og deres modige og inspirerede handlinger for at klare dem voksede deres tro og åndelighed. I kraft af deres prøvelser blev de det, som Gud ønskede, de skulle blive, og de lagde fundamentet til det store værk, som er en velsignelse i vores liv i dag.

Vi bør ligesom pionererne takke Gud for vores modgang og bede om vejledning til at klare den. Med en sådan holdning og med vores tro og lydighed vil vi få opfyldt de løfter, som Gud har givet os. Det er en del af planen.

Jeg elsker musicalen og filmen *Spillemand på en tagryg*. Der synger en vidunderlig jodisk far: »Hvis jeg var en rig mand.« Hans mindeværdige bøn slutter med dette indtrængende spørgsmål:

*Herre, som skabte love og lam,  
Du bestemte, at dette var, hvad jeg  
skulle være.  
Ville det ødelægge en stor og evig  
plan,  
hvis jeg var en bolden mand?*  
(Tekst af Sheldon Harnick, 1964)

Ja, Tevje, det kunne det. Lad os takke for det, som vi er, og for de omstændigheder, Gud har givet os til vores personlige rejse gennem livet på jorden.



Den fordums profet Lehi belærte sin søn, Jakob, om denne sandhed:

»I din barndom har du lidt meget og haft megen sorg på grund af dine brødres slette opførsel.

Men du, Jakob, min førstefødte i ørkenen, kender alligevel Guds storhed, og han vil hellige dine lidelser og lade dem blive dig til velsignelse« (2 Nephi 2:1-2).

Min mor elskede dette skriftsted og levede efter dette princip. Den største prøvelse i hendes liv var, da hendes mand, vores far, døde efter kun elleve års ægteskab. Dette ændrede hendes liv og medførte store prøvelser, idet hun skulle tjene til livets ophold og opdrage sine tre små børn alene. Men jeg hørte hende

alligevel ofte sige, at Herren helligede denne prøvelse til hendes fordel, fordi hendes mands død tvang hende til at udvikle sine talenter og tjene og blive noget, som hun aldrig kunne være blevet uden denne tragedie.

Vores mor var en åndelig mastodont, stærk og fuldt ud værdig til den kærlige hyldest, hendes tre børn skrev på hendes gravsten: »Hendes tro styrkede alle.«

Modgangens velsignelser påvirker også andre. Jeg ved, at det var en velsignelse at blive opdraget af en mor, som var enke, hvis børn måtte lære at arbejde – tidligt og hårdt. Jeg ved, at fattigdom og hårdt arbejde ikke udgør større modgang end overflod og masser af fritid. Jeg ved

også, at styrken vokser i modgang, og at troen styrkes der, hvor vi ikke kan se resultatet.

#### V.

Når vi siger tak for alt, ser vi prøvelser og modgang i sammenhæng med livets formål. Vi sendes hertil for at blive prøvet. Der må nødvendigvis være modsætning i *alt*. Det er meningen, at vi skal lære og udvikle os gennem denne modgang ved at tage vore udfordringer op og ved at lære andre at gøre ligeså. Vores kære kollega, ældste Neal A. Maxwell, har været et ædelt eksempel herpå. Hans mod, hans underdanige måde at acceptere sine prøvelser på grund af kræft og hans standhaftige, fortsatte



tjeneste har trøstet tusinder og belært millioner om evige principper. Hans eksempel viser, at Herren ikke vil hellige vore prøvelser til vores gavn, men han vil bruge dem til at velsigne utallige andres tilværelse.

Dette belærte Jesus om, da han og hans disciple mødte en mand, der var født blind. »Hvem har syndet, han selv eller hans forældre, siden han er født blind?» spurgte disciplene: »Hverken

han selv eller hans forældre,« svarede Jesus. Manden var født blind, »for at Guds gerninger skal åbenbares på ham« (Joh 9:2-3).

Hvis vi ser livet gennem en åndelig linse, kan vi se mange eksempler på Guds værk, som fremmes gennem hans børns modgang. Jeg besøger ofte den amerikanske kirkegård for krigsveteraner i Manila. Det er for mig et helligt sted. Der ligger flere end

17.000 soldater, søfolk og piloter begravet, som har mistet livet under kampe i Stillehavet under anden verdenskrig. Denne kirkegård ærer også over 36.000 soldater, som også har mistet livet, men hvis lig aldrig er fundet. Når jeg går forbi de smukke mure, hvor der er inskriptioner med deres navne og den stat, de kommer fra, ser jeg mange, som sikkert har været trofaste sidste dages hellige.

Når jeg har tænkt på de mange værdige og vidunderlige medlemmer, der er faldet i krig, og hvor stor lidelse det har forårsaget for deres kære, jeg har tænkt på præsident Joseph F. Smiths store vision, som står i afsnit 138 i Lære og Pagter. Han så en uendelig stor mængde retfærdige ånder, som havde været trofaste i Jesu vidnesbyrd, mens de levede på jorden (v. 12). De blev grupperet og udnævnt som sendebud, »iklædt magt og myndighed, og [pålagt] ... at gå ud og bringe evangeliets lys til dem, der var i mørke, ja til alle menneskers ånder. Og således blev evangeliet forkyndt for de døde« (v. 30). Når jeg tænker over denne åbenbaring og på de millioner, der er faldet i krig, glæder jeg mig over Herrens plan, hvor prøvelserne i forbindelse med mange retfærdiges død vendes til velsignelse af retfærdige sendebud, som forkynder evangeliet for utallige soldaterkammerater.

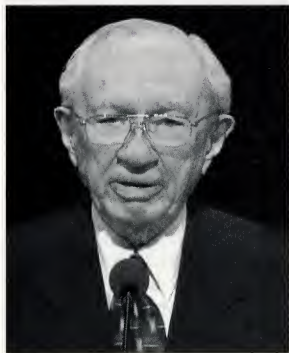
Når vi forstår dette princip om, at Gud giver os mulighed for at opnå velsignelser og velsigner os gennem vores og andres modgang, kan vi forstå, hvorfor han gentagne gange har befalet os at »takke Herren, din Gud, for alting« (L&P 59:7).

Jeg beder til, at vi vil blive velsignede med at forstå sandheden i og formålet med de lærdomme og bud, jeg har beskrevet, og at vi vil være trofaste nok og stærke nok til at takke for alt. Jeg vidner om Jesus Kristus, vor Frelser og Forløser og Skaber, som vi takker for, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

# Afslutningsbøn

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

*Jeg beder til, at vi hver især vil bestræbe os på at leve nærmere Herren og samtale med ham oftere og med større tro.*



**J**a, mine kære brødre og søstre, nu er der kun tilbage at tage fat på arbejdet. Hvor bør vi alle være taknemmelige for denne vidunderlige konference. Vi har været sammen i fred uden forstyrrelser af nogen art. Vi har grundet meget over Herrens vidunderlige velsignelser. Vores påskønnelse for de store velsignelser, vi nyder i evangeliet, er i høj grad blevet styrket. Mens vi har hørt talernes vidnesbyrd, er vores eget vidnesbyrd om sandheden på ny blevet tændt og brænder med en klar flamme. Jeg håber, at alle, som har deltaget i denne storslåede konference, har følt sig påvirket i en positiv retning, og at vi hver især er blevet et bedre menneske takket være det, som vi har oplevet sammen de sidste to dage. Jeg taler på egne vegne, når

jeg siger, at jeg føler mig nærmere Herren. Jeg håber også, at I har oplevet det samme. Jeg har fået et større ønske om at adlyde hans befalinger, om at efterleve hans lærdomme og om at samtale med ham i bøn og derved bevare et forhold til ham, som er min Fader og min Gud.

Så når vi nu opløser denne store forsamling af sidste dages hellige, beder jeg om, at vi hver især vil bestræbe os

på at leve nærmere Herren og samtale med ham oftere og med større tro.

Fædre og mødre, bed for jeres børn. Bed om, at de må blive skærmet mod verdens ondskab. Bed om, at de må vokse i tro og kundskab. Bed om, at de må blive vejledt til at leve et nyttigt og godt liv. Ægtemænd, bed for jeres hustru. Sig Herren tak for hende, og bønfall ham på hendes vegne. Hustruer, bed for jeres mand. Mange ægtemænd vandrer en tung vej med utallige problemer og store bekymringer. Bønfall den Almægtige om, at de må blive vejledt, velsignet, beskyttet og inspireret i deres retfærdige bestræbelser.

Bed om fred på jorden, så den Almægtige, som styrer universet, vil række hånden ud og lade sin Ånd hvile på menneskene, så nationerne ikke raser mod hinanden. Bed angående vejret. Vi ser oversvømmelser det ene sted og tørke det andet. Jeg



# Standhaftige i vore pagter

SUSAN W. TANNER

Unge Pigers hovedpræsidentinde

er overbevist om, at hvis tilstrækkelig mange bønner om regn på jorden stiger til himlen, besvarer Herren disse bønner for de retfærdiges skyld.

Tilbage i 1969 var jeg i Sydamerika. Jeg fløj fra Argentina til Santiago i Chile. Andesbjergene var meget tørre. Der var igen sne. Græsset var svedet af. Chile var hærgnet af en ødelæggende tørke.

Indbyggerne bønfuldt om hjælp i form af regn.

Vi indviede to nye bygninger under det besøg. Under hver af disse indvielsesmøder bønfuldt vi Herren om regn på jorden. Mange af dem, som var til stede ved disse møder, har vidnet for mig om, at himlene blev åbnet, og at regnen faldt i så rigelige mængder, at indbyggerne bad Herren om at lukke for regnen igen.

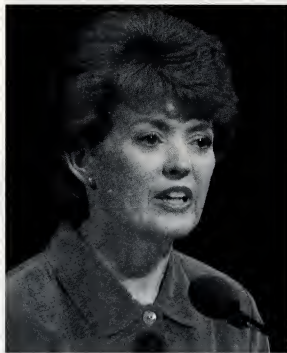
Bed om visdom og forståelse på jeres vandring ad livets vanskelige stier. Hvis I har sat jer for at opføre jer tåbeligt og uklogt, tror jeg ikke, at Herren vil standse jer. Men hvis I søger hans visdom og følger de råd, I modtager som indskydelser, er jeg sikker på, at I bliver velsignet.

Lad os være et folk, som beder. Lad os opdrage vore børn »i Herrens tugt og formaning« (Enos 1:1). Må himlens velsignelser med rette hvile på jer. Som der står i Femte Mosebog: »Og nu, Israel, hvad andet kræver Herren din Gud af dig, end at du skal frygte Herren din Gud, vandre ad alle hans veje og elske ham og tjene Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl« (5 Mos 10:12).

Vær forvissede om, kære brødre og søstre, at »han, som våger over Israel, hverken slumrer eller sover« (Felix Mendelssohn, *Elias*).

At himlens velsignelser må hvile på jer, beder jeg ydmygt om, idet jeg udtrykker min kærlighed til hver eneste af jer. Tak for jeres store venlighed over for mig og for jeres store trofasthed og iver for at føre den Almægtiges værk frem. I Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

*At være standhaftig i Kristus indebærer at vi holder vore pagter ... Når vi gør dette ... får [vi] nyt mod og hjertet fyldes af kærlighed.*



**L**ige siden jeg blev kaldet for seks måneder siden, har jeg næret en dyb, guddommelig kærlighed til jer, mine kære søstre. Mit store ønske for jer unge piger overall er, at I ved, at I er elsket – ikke kun af mig, men også af jeres forældre og ledere og især af jeres himmelske Fader.

Til tider er det svært at føle denne kærlighed. Jeg kender en ung pige, som tilsyneladende klarede sig rigtig godt. Hun var lige blevet valgt til elevrådsrepræsentant, havde søgt optagelse i et madrigalkor og var blevet optaget, og hun var blevet kåret til ballets dronning ved den årlige skolefest. En dag hun kom hjem fra skole,

kastede hun sig grædefærdig på sengen. Hendes mor spurgte hende, hvad der var i vejen, og datteren hulkede: »Jeg føler mig som en fiasko. Der er ingen, som kan lide mig. Jeg har ingen talenter. Jeg kan ikke følge med i skolen. Og desuden er jeg grim.« Ingen havde nogen anelse om, at hun følte sig usikker, ensom og utilstrækkelig, men de fleste teenagere har sådanne følelser fra tid til anden.

Og nogle unge er udsat for alvorligere modgang. For eksempel har en af de piger, jeg kender, en mor, som er ved at dø af kræft. En har forældre, som er blevet skilt. En pige bliver alene hjemme i weekenderne, mens alle hendes venner går ud og drikker. En ung pige var udsat for en ulykke, som gjorde hende handicappet. En pige har en far, som er blevet udstationeret af militæret. En dejlig søster er bekymret for sin bror, som er kommet på afveje.

Hvad kan være en hjælp for de unge, som tumler med så forskellige og alvorlige problemer? Temaet for GUF i år, som er det, vi fokuserer på i aften, giver os svaret. Det lyder: »Derfor må I stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker« (2 Nephi 31:20). Jeg elsker det skriftsted. Det



beskriver, *hvordan* vi skal takle livets udfordringer. Når vi stræber fremad med håb og kærlighed, *føler* vi også håb og kærlighed.

At være standhaftig i Kristus indebærer at holde pagterne. Hver uge fornyer vi vore dåbspagter om at »påtage os hans navn,« om »altid at erindre ham,« og om at »holde hans befalinger« (se L&P 20:77). Vi er standhaftige i Kristus, når vi gør dette, og vi får nyt mod og hjertet fyldes af kærlighed. Kort sagt: Når jeg holder mine pagter, nærer jeg håb og kærlighed.

Min unge ven, som jeg vil kalde Lindsey, manglede håb. Hun boede i et hjem, hvor hun hverken følte Ånden eller kærlighed. Hendes venner skejede ud, og selv de fleste af hendes ledere i Unge Piger betragtede hende kun som et »projekt«. Men inderst inde følte hun, at Herren elskede hende, på trods af hendes tragiske situation. Hun fokuserede på altid at erindre ham. Hun valgte ikke at være sammen med sine venner, når de skejede ud. Hun forsøgte at tilbede vor himmelske Fader i det skjulte på sit eget værelse, fordi hun gerne ville føle hans Ånd i sin tilværelse. Der var noget i hende, som ønskede at være retscaffen og holde hans befalinger. Selv med sin begrænsede kundskab og manglende hjælp fra andre, bestræbte hun sig på at

holde sin dåbspagter. Håb fik hende til at fortsætte, og hun følte kærlighed fra vor himmelske Fader.

Herren har lovet os, at han ikke glemmer os, fordi han har tegnet os i sine hænder (se Es 49:16). Og vi har lovet ham, at vi ikke glemmer ham, for vi har prentet ham i vores hjerte.

Dette måtte de første hellige erfare under deres lidelser i Missouri. Herren rådede dem til at vente »tålmodigt på Herren, thi jeres bønner er kommet op for den Herre Zebaoths øren ...

Derfor giver han jer den forjættelse med en uigenkaldelig pagt, at de skal opfyldes, og alle jeres sorger skal samvirke til jeres bedste« (L&P 98:2-3). Denne forjættelse fjernede ikke deres prøvelser, men den trøstede dem og gav dem håb for fremtiden.

På samme måde stræbte Abraham standhaftigt fremad og holdt fast ved de forjættelser, Gud havde givet ham. Hver gang jeg læser om, hvordan Abraham vandrede til Morijabjerget for at bringe sin søn Isak som offer, ængstes jeg på hans vegne. Han kendte ikke resultatet af denne prøve, sådan som vi ved det fra historien. Han vandrede ind i det ukendte. Men det til trods var han standhaftig. Han levede ud fra forjættelserne om, at Herren ville velsigne ham. Uanset hvor nervøs han må have været,

hindrede det ham ikke i at stræbe fremad med standhaftighed i Kristus.

Lindsey vidste ligesom de hellige i Missouri, at vor himmelske Fader ikke havde opgivet hende på trods af hendes sørgelige forhold. Hans kærlighed varede ved. Hun fandt trøst i hans kærligheds »uigenkaldelige pagt«: »Alle jeres sorger skal samvirke til jeres bedste« (L&P 98:3). Ligesom det var tilfældet med Abraham var hendes sti ikke let at vandre ad, men alligevel stræbte hun fremad. Og da hun gjorde det, fandt hun hjælp. En kærlig kirkeleder viste hende kærlighed og vejledte hende. Hun fik et tættere forhold til vor himmelske Fader og fandt med tiden en ung mand, som elskede hende, lærte hende meget om evangeliet og giftede sig med hende.

Endelig modtog hun i rigt mål mange af de velsignelser, som hun tidligere havde længtes sådan efter. Hun lærte, at hun kunne føle Ånden i sin egen familie og opdrage retscaffne børn. Hvor hun engang var isoleret og forsomt, føler hun sig nu omsluttet af kærlighed. Dette er sket, fordi hun stræbte fremad, samtidig med at hun tålmodigt ventede på Herren. Standhaftighed i Kristus gav Lindsey håb, ligesom vi finder håb, når vi kæmper med livets udfordringer. De ord, som vi skal høre

koret synge i aften, opmuntrer os til at komme til ham:

*»Når mørkets herre sender bud til mig med modgang, savn og sorg. Så vender jeg mig til min Gud mod fjendens bær, min faste borg. Kom hen til ham – vildfarne får, som matte er på sjæl og sind. De trætte sjæle hvile får. Kom hen til ham! Bliv lukket ind!«*  
(«Come unto Him», Hymns, nr. 114)

Overholdelse af vore pagter giver os ikke blot håb til at kunne fortsætte, det ændrer også hjertet. I Jeremias' Bog siger Herren: »Sådan er den pagt, jeg vil slutte ... Jeg lægger min lov i deres indre og skriver den i deres hjerte« (Jer 31:33). Pagter giver os et større hjerte og lader os føle »kærlighed til Gud og alle mennesker« (2 Nephi 31:20). Husk på, at når vi holder vore pagter, nærer vi håb og kærlighed.

I Bjergprædikenen forklarede Jesus nogle af hjertets dyder, fx kærlighed, tilgivelse og medfølelse. Han lærte os, som er hans disciple, at vi skulle påtage os hans navn og egenskaber. Dette ændrer vores hjerte og er til velsignelse for vores forhold til andre. Ældste Marvin J. Ashton har sagt: »Når vi virkelig er omvendt til Jesus Kristus, forpligtet over for ham, så sker der noget interessant: Vores opmærksomhed henledes på vore medmenne-skers velfærd, og den måde, vi behandler andre på, bliver mere kendetegnede af tålmodighed, venlighed, en imødekommende accept« (»Lungen kan være et skarpt sværd«, *Sfjernen*, juli 1992, s. 20).

Kan I være mere standhaftige i Kristus i jeres hjem, over for medlemmerne af jeres egen familie? Når I lover at påtage jer hans navn og egenskaber, betyder det, at I må tale lidt mildere, handle lidt venligere mod andre, tjene jeres søskende mere uselvisk og påskønne og hjælpe jeres forældre mere direkte.



Det gjorde vores søn for længe siden på en familieudflygt. Vi havde kørt mange kilometer for at se et smukt slot. Da vi endelig nåede frem, var en af vore yngre døtre blevet træt og tvær. Hun nægtede at stige ud af bilen og gå den lille tur hen til det sted, vi var kørt så langt for at se. De fleste af os blev utålmodige med hende. Men vores 14-årige søn løftede hende blidt op på ryggen og bar hende hen til slottet. Den ansættede situation blev forløst ved hans stilfærdige udtryk for kærlighed. Denne oplevelse fæstnede sig mere i vores sind end synet af slottet.

Nogle gange er det i hjemmet, at det er sværest at opføre sig eksemplarisk. Det kræver, at man bevidst anstrænger sig for at »stræbe fremad«. Men når man holder sin pagter, lærer man mere fuldt ud at elske dem, som man er knyttet til i al evighed. Da evner man også at lade sin kærlighed nå ud til andre uden for familiekredsen.

For nogle år siden boede vi i Brasilien en kort tid. To uger før vi skulle hjem, blev vi indblandet i en bilulykke. På vej hjem i silende regn efter et nadvermøde, kom vi til et kryds. Bag et parkeret køretøj kørte en bil ud og ramte siden af vores bil. Heldigvis var der ingen i nogen af bilerne, som kom til skade, men

begge biler fik nogle slemme buler. Da min mand, John, steg ud for at drøfte situationen med den anden chauffør, blev jeg ved med at minde ham om, at det ikke var vores skyld. Han kom hurtigt tilbage til bilen og kørte tilbage til det lille stuehus, hvor vi boede, med lyden af metal, der skrabadede på hjulene, når de kørte rundt. Den anden bil fulgte efter. Det eneste, John sagde, var: »Jeg skal nok forklare det senere.«

Da vi kom hjem, fandt John den lille kuvert med vores nødbeholdning af penge frem, og han betalte familien, så de kunne få deres bil repareret. De kørte lykkelige derfra. Jeg var forbløffet. Så samlede John familien sammen. Han lød noget undskyldende, mens han forklarede, hvad han havde gjort. »Jeg ved, at vi ikke var skyld i ulykken, men mens jeg talte med denne familie, var det eneste, jeg kunne tænke på, at jeg for kun godt en time siden havde lovet vor himmelske Fader altid at handle, som han ville have gjort. Jeg vidste, at hvis han havde været i mit sted, ville han have haft medfølelse med denne familie og ville have gjort alt, hvad han kunne for at hjælpe dem.« Hvilken eksemplarisk ægtemand og far! Han havde erindret sine pagter. Med Kristi rene kærlighed havde han mildnet vores hjerte.

Jeg vidner for jer om, at når jeg erindrer mine pagter hver dag, nærer jeg håb og kærlighed. Jeg ved, at standhaftighed i Kristus medfører fuldkommen klart håb for mig og kærlighed til Gud og alle mennesker i mit hjerte.

»Hvad beder Faderen os om, og hvad mon skriften siger? Hav tro, hav håb, lev som hans Søn, hjælp andre på din vej« (»Han sendte sin Søn«, *Børnenes Sangbog*, s. 20-21; *Børnestsjernen*, apr. 1992, s. 10). Jeg beder om, at vi hver især vil henvende os til ham om håb og følge hans kærlige eksempel. I Jesu Kristi navn. Amen. ■



# Et smilende håb da vi skue

JULIE B. BECK

Førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

*I kan vågne op hver dag ... og se et smilende håb, fordi I har en Frelser.*



Nogle få dage før vores ældste barnebarn i form af en lille pige blev født, tænkte hendes forældre på, om det ville blive en dreng eller en pige. Den følgende søndag i kirken sang de disse ord: »Et smilende håb da vi skue«, (*Salmer og sange*, nr. 13). Men en pludselig viden vendte de sig mod hinanden og sagde: »Det er en pige!« Da barnet blev født, gav de hende navnet Hope (Håb).

Hope, som hun så passende blev kaldt, er nu fem år gammel. Hun vågner op hver dag og ser frem til nye eventyr. Hun går i første klasse og hun har så meget, som hun ønsker at lære. Et »klart håb« skinner i hendes øjne (se 2 Nephi 31:20).

I de seneste få uger har jeg mødt mange af jer unge piger. Jeg har talt med jer om jeres talenter, jeres kampe og jeres drømme om fremtiden. I mit sind ser jeg stadig jeres ansigter. Jeg ser lykkelige ansigter hos unge piger, som har været medlem af Kirken i kun seks måneder. Jeg ser det ensomme ansigt hos en pige, som er det eneste medlem af sin familie, og som venter alene ved busstoppestedet. Jeg ser det bekymrede ansigt hos pigen, som spurgte: »Kan jeg nogensinde blive værdig til at tage til templet?« Og jeg ser de trætte ansigter hos de unge piger, som er stået meget tidligt op for at deltage i seminar. Nogle af jer er glade for livet, og nogle af jer bekymrer jer om jeres udfordringer og jeres fremtid. Når jeg har talt med jer, har jeg set, om dette klare håb har skinnet i jeres øjne.

Jeg spekulerer af og til på, om I husker, at I er døtre af en himmelsk Fader, som elsker jer. Da I blev døbt, fulgte I jeres Frelsers eksempel og trådte ind på stien, der går mod tilbage mod jeres himmelske hjem. Nephi siger, at I nu er »på den lige og snævre sti, som fører til evigt liv; ja, da er I gået ind gennem porten« (2 Nephi 31:18). Eftersom I allerede befinder jer på denne sti, behøver I blot at forblive på den, og for at kunne blive på den,

må I nære håb, et lysende håb, som lyser foran jer på jeres vej.

Mormon spørger: »Og hvad skal I håbe?« Hans svar fortæller os om tre store håb: »I skal håbe gennem Kristi forsoning og hans opstandelses kraft at blive oprejst til evigt liv« (Moroni 7:41).

Da I blev døbt, fik I andel i det første store håb, Kristi forsoning. Hver gang I værdigt nyder nadveren, har I mulighed for at begynde på ny og for at gøre det lidt bedre. Det er som at begrave den gamle, uværdige del af jer selv og begynde forfra med et nyt liv.

Jeg talte med to unge piger, som bogstaveligt talt havde begravet deres gamle måde at være på. De havde noget tøj, som ikke levede op til standarden for Guds pagtsdøtre, så de gravede et stort hul i jorden og smed alt deres dristige tøj i hullet og begravde det!

Jeres håb og tro på Frelseren vil øges, efterhånden som I omvender jer og foretager personlige forandringer, som er det samme som at begrave jeres synder. I vil måske også ønske lidt hjælp fra jeres forældre og jeres biskop, når I arbejder på at blive bedre. Når I omvender jer og værdigt nyder nadveren, kan I »leve et nyt liv« (Rom 6:4). Et smilende håb da vi skue på grund af Kristi forsoning. Eftersom I er blevet døbt er I allerede på vejen til evigt liv. Bliv på den!

Det andet store håb er opstandelsen. I er alle sammen blevet lovet, at I gennem jeres Frelser Jesus Kristus vil opstå, og I ved, at når dette liv er forbi, er der stadig meget mere liv at leve.

Min niece Katie var en håbefuld 20-årig universitetsstuderende med mange talenter og planer for fremtiden. Katie døde for fire år siden i en bilulykke. Selvom vores familie stadig savner hende meget, så ved vi, at vi vil være sammen med hende igen, og vi er ikke bemyndede for hende. I Katies pung var hendes tempelanbefaling,



som var blevet givet til hende af hendes biskop, så hun kunne blive døbt for sine forældre. Katie var værdig. Kort tid før Katie døde, skrev hun disse ord: »Hvis dette var min sidste dag på jorden, så er det denne optegnelse, som jeg vil efterlade. Gør hver dag betydningsfuld ... Hold jer nær til Herren. Lær alt, hvad I kan om skrifterne, evangeliet – Guds skaberværk ... Giv af jer selv ... og husk *altid* på Kristi eksempel og hans forsoning og stræb hver dag efter at blive ham lig.« Katie var trådt ind på den vej, som fører til evigt liv og blev på den.

På grund af Kristus findes »et smilende håb«, og I behøver ikke at bekymre jer alt for meget om sygdom, død, fattigdom eller andre lidelser. Herren vil sørge for jer. I har ansvar for at holde befalingerne, for at møtte jer med Kristi ord og forblive på vejen til jeres himmelske hjem.

Med håbet om forsoningen og opstandelsen har vi et tredje stort håb, nemlig håbet om evigt liv. Fordi I har en Frelser kan I planlægge en fremtid, der fortsætter ud over dette liv. Hvis I holder befalingerne, er I lovet evigt liv. I kan også forberede jer ved at studere og lære og ved at »blive

bekendt med alle gode bøger, sprog ... og folk« (L&P 90:15). Ser I: »Alt, hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område, skal følge med os i opstandelsen« (L&P 130:18).

Jeg har været velsignet ved at have en mor, som tilbragte sit liv med at forberede sig til at møde Gud. Hun forstår principperne med at skabe, lære og tjene i dette liv. Hendes motto har været: »Byd den opgave velkommen, som kræver at du går ud over dig selv, så vil du vokse«. Lad mig fortælle jer om nogle højdepunkter fra hendes begivenhedsrige liv. I sin ungdom

levede hun i Uintah-bjergene, hvor hendes far arbejdede. Hun lærte at fælde høje træer, at fiske og at sove udenfor. Om vinteren gik hun i skole i byen, spillede på et basketball-hold og lærte at spille trompet. Hun gik på universitetet og blev sygeplejerske. Da hun blev gift, tog hun på mission sammen med sin mand i Brasilien, hvor hun lærte at tale portugisisk. Hun har rejst i mange lande og har undervist tusinder om evangeliet. Hun studerer skrifterne dagligt, har skrevet adskillige bøger om sin slægt, holdt styr på 62 børnebørn og kan bage 600 doughnuts i løbet af en morgen.

Min mor har fulgt Frelserens sti med urokkelig tro på ham (2 Nephi 31:19) hele sit liv. Hun vågner op hver dag og ser frem til nye eventyr. For hende er livet så interessant, og hun har stadig så meget at lære.

Eftersom vi har en Frelser, tror vi også på et lykkeligt evigt liv, hvor vi kan skabe, tjene og lære. I befinder jer allerede på den lige og snævre sti, og vi ser et smilende håb.

For nogle få år siden var jeg sammen med min ædle 97-årige bedstemor. Mens hun sad sammenbøjet i sin kørestol, svag og næsten blind, talte hun stille om sit liv. Jeg sagde: »Det er en ond verden. Der er så mange fristelser og udfordringer. Er det muligt at forblive værdig og vende tilbage til vor himmelske Fader?» Hun rettede sig langsomt op og sagde med en meget bestemt stemme: »Ja! Du skal! Det er derfor, du er her!» Tak bedstemor, fordi du har lært mig om håb.

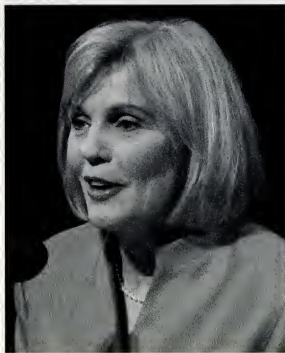
I kan på samme måde som Katie, min mor og den femårige Hope hver morgen vågne op og se frem til nye og spændende dage og se et smilende håb, fordi I har en Frelser. I er blevet døbt i hans kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. I skal bare holde fast og fortsætte fremad med et smilende håb mod jeres himmelske hjem. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

# Stræb fremad med standhaftighed

ELAINE S. DALTON

Andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

*I kan stræbe fremad med jeres klarsyn. Helligånden vil hjælpe jer med at forblive standhaftige, og jeres vidnesbyrd om Frelseren vil hjælpe jer med at drage fremad med et fuldkommen klart bdb.*



I nærheden af en kaj i København står en bronzestatue af en ung kvinde ved navn Kristina. Kristina ser ud over vandet mod sit mål at slutte sig sammen med de hellige i Zion. Vinden blæser kraftigt mod hende, men hun ser sig ikke tilbage. Hun står der standhaftigt i sin stræben fremefter for at gøre noget, som er meget svært, men som hun ved er rigtig. Jeg elsker denne statue, for for mig repræsenterer Kristina min egen danske tiptipoldemor, som valgte at slutte sig til Kirken trods stor modstand. Jeg er taknemlig for hendes mod og vidnesbyrd. Hendes valg den

dag afgjorde ikke alene min evige skæbne, men også generationers skæbne.

I Mormons Bog fortæller Nephi os, at vi kan »stræbe fremad« (se 2 Nephi 31:20). Han siger, at vi ikke alene kan, men at vi *må*. Måske kunne Nephi ligesom Kristina se, at de standhaftige valg, som den enkelte træffer, påvirker generationer. Da Nephi far sendte ham tilbage til Jerusalem for at skaffe sig Labans plader, sagde han: »Og se, det er Guds visdom, at vi skal skaffe disse optegnelser, så at vi kan bevare vore fædres sprog for *vore børn*« (1 Nephi 3:19; fremhævelse tilføjet). Nephi tænkte på sin fremtidige familie, selv om han ikke havde nogen udsigter til at gifte sig. Husk, at hans familie var *alene* i ørkenen! Nephi så ikke alene et syn om, hvordan han kunne vende tilbage til sit himmelske hjem, men han modtog også et syn om det, som han ønskede i sit jordiske hjem.

Frelseren vil hjælpe jer til at se og forstå den vision, som han har med jer. I er hans elskede døtre. Han kender jer personligt og har en plan for jeres liv. Han har lovet jer, at når I lever værdigt, vil hans Ånd altid være hos jer.



På samme måde, som vinden river voldsomt i Kristinas ansigt på denne kaj i Danmark, så vil hver eneste af jer opleve modstand fra jordiske kræfter. At stræbe fremefter betyder modstand. Skrifterne siger ikke, at vi skal gå fremad eller bevæge os fremad. Den siger at vi skal *stræbe* fremad! For at gøre det må I først modtage et syn om, hvor I er på vej hen. Helligånden vil hjælpe jer med at forblive standhaftige, og jeres vidnesbyrd om Frelseren vil hjælpe jer med at drage fremad med et fuldkommen klart håb.

For adskillige år siden kvalificerede min mand og jeg os til at løbe med i Boston Maraton. Aftenen før maratonet gik vi for forestille os, hvad det ville sige at fuldføre løbet, ned til centrum af Boston cirka to kilometer før mållinien. Der i den stille aften tog vi vores løbesko på og løb de sidste to kilometer til målet. Da vi krydsede linien, rakte vi sejrjagt vore hænder

højt op i luften, og lod som om vi havde vundet løbet! Vi forestillede os, at tusindvis af tilskuere stod der og tiljubede os på tilskuerpladserne. Næste dag løb vi løbet. 42,2 kilometer er en udfordrende løbslængde. Der er bakker, som kaldes »Hjerteknuseren« af en meget god årsag. Hele tiden, mens jeg løb i disse bakker, fokuserede jeg i mit sind på mållinjen og på, hvordan det havde været aftenen før at krydse mållinjen sejrjagt. Synet af mållinien hjalp mig til at gennemføre dette maraton i en meget kold og voldsom regn i New England.

Jeres vision af jeres fremtid vil hjælpe jer med at stræbe fremefter. Brug nogle få minutter til at forestille jer, hvor I ønsker at være om et år eller to eller fem. Gør så noget for at forberede jer selv. Mennesker løber ikke et maraton, når de beslutter sig til at gøre det. De må træne dagligt og langsomt opbygge kraft

og udholdenhed til at løbe 42,2 kilometer. Det samme er tilfældet med livet. Det er den daglige omhyggelighed med at bede og studere skrifterne, som vil hjælpe jer med at nå jeres mål. Jeres daglige beslutninger vil påvirke generationer.

Seminar hjalp Melissa til at forestille sig den slags unge kvinde, som hun ønskede at blive. Hun var ikke medlem af vores kirke, men hun indskrev sig i seminar med sine venner. Da hun blev 18, blev hun undervist af missionærerne. Hun vidste, at det, som de underviste hende i, var sandt! Der var så stærk en ånd ved hendes dåb. Det var som om ikke alene alle hendes venner og familie var til stede, men også hendes fremtidige familie. Biskoppen bemærkede, at han næsten kunne høre hendes fremtidige familie sige: »Tak mor!«

I har ligesom Melissa indgået dåbspagter. At holde jeres pagter vil gøre det muligt for jer at blive vejledt af Helligånden. Helligånden vil beskytte og styrke jer og fortælle jer »alt, hvad I skal gøre« (2 Nephi 32:5). Denne gave adskiller jer fra verden.

Vi ved, at I oplever stor modstand mod jeres standarder. Unge piger i Tennessee og Arkansas fortalte mig, at de møder modstand i skolen på grund af deres tro. De unge piger, som jeg mødte i Haiti, står også overfor et dagligt pres for at deltage i ting, som ikke er passende for en ung pige i pagten. Alligevel skinner deres øjne klart af evangeliets håb. De forbliver standhaftige, fordi de lytter til den »sagte susen« (2 Kong 19:12) fra Helligånden og adlyder dens tilskyndelser.

Helligånden vil også vejlede jer, når I træffer beslutninger om jeres fremtid. En anden ung pige, som jeg kendte, kom sammen med en flot ung mand – stjernen på basketballholdet og elevrådsmedlem i den ældste klasse. Da de drøftede deres fremtidige planer, forklarede hun, at hun for længe siden traf en beslutning om at

gifte sig i templet med en hjemvendt missionær. En mission var ikke en del af hans planer, og der blev ikke sagt mere. Den følgende jul gav han hende en lille gave. Da hun åbnede den, så hun, at det var et brev fra Guds profet, som kaldte hendes ven til at udføre en mission. Hendes retfærdige indflydelse hjalp ham med at træffe denne vigtige beslutning.

I kan også påvirke de unge mænd, som I omgås med til at »stræbe lidt højere, hæve os lidt mere og være lidt bedre« (Gordon B. Hinckley, »Stræb efter det ypperlige«, *Liabona*, sep. 1999, s. 8). I kan hjælpe de unge mænd med at forberede sig til samt udføre en ærefuld mission. I kan hjælpe dem med at forblive moralsk rene, så de kan bære deres præstedømme med ære. Jeres retfærdige indflydelse i en ung mands liv kan have en evig virkning ikke blot på ham, men på mange generationer.

Da vores datter Emi var 15, traf hun en beslutning. En morgen lagde jeg mærke til, at hendes Mormons Bog var slået op på Almas Bog, kapitel 48. Hun havde afmærket de vers, som beskrev hærføreren Moroni: Moroni var en stærk og mægtig mand; han var en mand med en glimrende forstand ... Ja, han var en mand, der var standhaftig i troen på Kristus (v. 11, 13).

I margenen havde hun skrevet: »Jeg vil giftes med en mand som Moroni«. Det gjorde hun – syv år senere! Emi så sit syn om sin fremtidige ægtemand, mens hun læste i skrifterne og lyttede til Åndens tilskyndelser. Hun kom også til at kende og forstå Frelseren og »saliggørelsens store plan« (Alma 42:8).

Når I læser i skrifterne, vil I lære, at Frelseren ikke blot er det eneste lys og liv i verden, men han er vores eneste lysende håb. Gennem ham kan I opnå det håb at vende tilbage til og leve sammen med jeres himmelske Fader. Gennem ham kan I omvende jer og overvinde det, som vil holde jer tilbage fra at være standhaftige.



**Unge piger og deres ledere står på række på vej ind i Konferencetrentet for Unge Pigers årlige møde.**

Gennem ham kan I finde styrke og mod til at stræbe fremad, selv når modstandens vinde blæser.

I behøver måske ikke at stå på en kaj og træffe vanskelige valg, som Kristina måtte gøre. I vil måske aldrig opleve at presse jer selv fremad på bakker i et maratonløb. Men I vil opleve, at I skal træffe valg, som vil have evige virkninger. I kan stræbe fremad med jeres klarsyn. Helligånden vil hjælpe jer med at forblive standhaftige, og jeres vidnesbyrd om Frelseren vil hjælpe jer med at drage fremad med et fuldkommen klart håb.

Der er måske nogle meget stejle bakker forude, men vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, har lovet at følge jer på hvert eneste skridt på vejen. Der har aldrig været en mere vigtig tid til at stræbe fremad og være standhaftig.

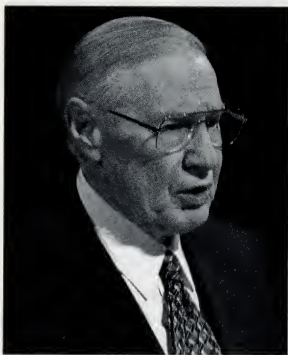
Og derfor siger jeg med Nephi: »Derfor *må* I stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb ... Og om I således stræber fremad ... samt holder ud indtil enden, se, så siger Faderen, skal I få det evige liv« (2 Nephi 31:20; fremhævelse tilføjet). I Jesu Kristi navn. Amen. ■

# Ti dyder for Guds retskafne døtre

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST

Andenrødgiver i Det Første Præsidentskab

*Må jeg opfordre jer til at styrke de dyder, I allerede har tilegnet jer, og beslutte jer for at udvikle mange andre.*



**M**ine kære unge søstre, jeg føler mig overvældet over at være sammen med jer, fordi I har så rige muligheder for at gøre godt. I er en uudværlig del af det, som Kirken og verden vil blive, nøjagtigt ligesom jeres mødre, tanter og bedstemødre har været det i årene, som er gået. I kan opnå en lykke, som overstiger jeres inderligste drømme og forventninger.

Det en særlig ære for os i aften, at præsident Gordon B. Hinckley, præsident Thomas S. Monson og de andre generalautoriteter kan være sammen med os. Jeg vil gerne rose søster Tanner, søster Beck og søster Dalton for deres fremragende taler om at

være standhaftig i Kristus. Musikken, som dette kor af unge piger har stået for, har også været helt vidunderlig.

Den 19. marts 2003 sendte Det Første Præsidentskab et brev til præstedømmelederne, hvori de opmuntrede dem til at hjælpe de unge piger i den vanskelige periode, hvor de udvikler sig til voksne kvinder. Det er meget vigtigt. Skønt forældrene har hovedansvaret, så lægges der i brevet vægt på, at biskoprådet, Unge Piger og Hjelpeforeningen arbejder sammen for at støtte vore unge, voksne piger i denne overgangsperiode.

Mine kære, unge søstre, på mine rejser for Kirken verden rundt har jeg truffet mange af jer vidunderlige, unge piger og er blevet imponeret af jeres standhaftighed. Jeg kan uforbeholdt sige, at I kan have »et fuldkommen klart håb« for jeres fremtid og uendelig glæde, hvis I »stræber fremad« som Guds retskafne døtre. Må jeg opfordre jer til at styrke de dyder, I allerede har tilegnet jer, og beslutte jer for at udvikle mange andre.

I aften vil jeg gerne tale om nogle af disse dyder. Mange mennesker forstår ikke helt, hvad *dyd* betyder. En af de betydninger, det almindeligvis har fået, er at være kysk eller moralsk ren, men i bredere betydning omfatter *dyd* alle de retfærdige træk, som kan medvirke

til vores karakterdannelse. På en gammel prøvekuld, som er blevet fundet på et museum i Newfoundland, står der med sting, som er syet i 1813:

»Dyd er sindets ypperligste skønhed, menneskets ædleste prydd. Dyd er vores værn og vores ledestjerne, som vækker fornufte, når vore sanser leder os på afveje.«

Må jeg nævne ti dyder, som i hver især kan forsøge at tilegne jer i jeres stræben efter udmærkelse og lykke:

## 1. Tro

Jeg nævner tro først, fordi det er den vigtigste dyd. Profeten Joseph Smith har sagt, at tro på Herren Jesus Kristus er »grundvolden til al retfærdighed«.<sup>2</sup> Jeg lover jer kære, unge piger, at hvis I bestræber jer på at efterleve befalingerne, så fortsætter jeres tro med at udvikle sig. Når vi udøver tro, bliver vi glade og optimistiske, næstekærlige og modige, for troen er den udfarende kraft bag alle disse dyder.

## 2. Ærlighed

En ung pige, som var på universitetets volleyballhold, fortæller om engang, hvor hun og hendes ven Muki spillede en mesterskabskamp sammen.

»Jeg kan huske, at kampen var meget lige ... Gracie [på modstandernes hold] løb hen til nettet, sprang op og slog til bolden så hårdt, som hun kunne ... Linjevogterne signalerede, at bolden var ude, og dommeren rakte fingeren i vejret for at vise, at [vores hold] havde fået et point. Vi begyndte at hoppe og give hinanden det sædvanlige håndslag, da vi lagde mærke til, at Muki gav tegn til dommeren om, at hun havde rørt bolden, da hun blokerede. Muki indrømmede, at hun havde rørt bolden. Linjevogterne ... viste ... at bolden var ude, og at ingen havde rørt den.

Den stille, tilbageholdende Muki havde handlet retfærdigt og ærligt på en måde, som jeg aldrig før havde set.

Gracie Shute var så imponeret, at hun talte med Muki efter kampen ... Muki gav senere Gracie en Mormons Bog. Jeg ved ikke, om Gracie har læst bogen ... men jeg ved, at Mukis eksempel gjorde et stort indtryk på Gracie, ligesom det gjorde på alle os andre.<sup>3</sup>

Man kan ikke være ærlig over for andre, medmindre man er ærlig over for sig selv.

### 3. Kyskhed

I »Familien: En proklamation til verden«, læser vi: »Formeringens hellige kraft [skal kun] anvendes mellem en mand og en kvinde, der er lovligt viet som ægtemand og hustru.«<sup>4</sup> I Mormons Bog siger Herren endvidere: »Jeg, Herren, har behag i kvindernes kyskhed.«<sup>5</sup> De, der har intime, fysiske forbindelser med nogen, de ikke er gift med, vil højst sandsynligt komme til at opleve skyldfølelser såvel som stor følelsesmæssig og fysisk smerte. Et intimt forhold mellem mand og kvinde uden for de grænser, som Herren har sat, medfører elendighed, skam, fornædrelse og ulykke for dem, som indlader sig på det.

Omvendt bringer disse hellige gaver, når de udøves sådan, som det var Herrens hensigt, inden for tempeletægteskabets rammer, os vores største glæde og lykke. Sammen med Gud bliver vi medskabere af vores egen familie og efterkommere. Kyskhed før ægteskabet, efterfulgt af troskab i ægteskabet, er et helligt adgangskort til selvspekt og lykke for alle. Præsident N. Eldon Tanner gav et godt råd, som jeg gerne vil gentage: »Husk altid på, at man kommer meget længere med respekt end med popularitet.«<sup>6</sup> Jeg vil gerne henlede jeres opmærksomhed på de fortræffelige råd angående seksualitet, som står i hæftet *Til styrke for de unge*.

### 4. Ydmyghed

Ydmyghed handler om at finde balancen. Når I for eksempel får en kompliment, så tag imod den med tak,



men lad den ikke stige jer til hovedet. I unge piger har lært meget, men I har mere at lære. Den, som er ydmyg, er lærevillig. Ja, Herren har givet dette løfte: »Thi min Ånd er sendt til verden for at oplyse de ydmyge og de angergivne.«<sup>7</sup> Et af mine yndlingsudtryk er dette: »Lær at sige: »Det ved jeg ikke.« Hvis vi siger det, når det er relevant, siger vi det ofte.«<sup>8</sup>

### 5. Selvbeherskelse

I må have styrke til at beherske jer, så I kan nå jeres mål og udvikle jeres naturlige evner. Hvis I som unge tillægger jer den vane at udøve selvbeherskelse, bliver den en del af jeres personlighed resten af livet. Den karakter, der dannes takket være selvbeherskelse, opstår sammen med jer i opstandelsen.<sup>9</sup>

Princippet om arbejde er en del af det at udøve selvbeherskelse. Mine kære, unge søstre, jeg har levet en hel del længere, end I har, men selv på vore bedsteforældres tid var der noget, som gjorde, at man følte trang til at lægge sig og sove. De kaldte det *arbejde*.

### 6. Redelighed

Vi må være redelige og barmhjertige i vores omgang med andre

menesker. Frelseren fortalte lignelsen om den gældbundne tjener, som skyldte en stor sum penge. Hans herre eftergav ham gælden, men den samme tjener gik ud og fik en medtjener sat i fængsel for en meget mindre gæld. Deres herre irettesatte ham for ikke at have vist den samme barmhjertighed, som han havde nydt, og lod ham lide den samme skæbne som medtjeneren.<sup>10</sup>

Hvis I er redelige over for andre, er de også mere tilbøjelige til at være redelige over for jer. Der er en historie om en søndagsskolelærer, som engang underviste i dette princip. Hun sagde til sin klasse: »Husk, at vi er her for at hjælpe andre.« En pige i klassen spurgte: »Og hvad skal de andre så lave?«

### 7. Mådehold

En del af intentionen i visdomsordet er mådehold i alle forhold, undtagen hvad angår det, som Herren specifikt har forbudt. Det er bedst ikke at være yderliggående med hensyn til påklædning, frisure, makeup, adfærd, tale og musik. Det yderliggående tiltrækker måske nogle få, men der er større sandsynlighed for at skræmme dem, som I i virkeligheden ønsker at gøre indtryk på.



Da jeg var ung, tog mine venner og jeg til en forlystelsespark, hvor vi kørte nogle ture i Den Flyvende Tallerken. Den lignede en tallerken, som var vendt på hovedet, og den snurrede rundt og rundt. De fleste af os prøvede at komme ind mod midten, så centrifugalkraften ikke slyngede os af, når tallerkenen fik mere fart på. Nogle gange greb de, som befandt sig ude på kanten, fat i en ven, som var længere inde mod midten, men så blev de begge slynget helt af tallerkenen. Jeg lærte hurtigt, at centrifugalkraften var meget mindre inde ved midten. Jeg befandt mig i rimelig sikkerhed inde i midten, selv om tallerkenen stadig snurrede rundt. Men det var risikabelt, når nogen på ydersiden greb fast i mig. Jeg lærte, at det giver sikkerhed at holde sig tæt ved midten.

## 8. Renhed

For mange år siden talte præsident Howard W. Hunter, søster Faust og jeg med nogle studerende fra BYU, dengang de, som studerede i Jerusalem, boede i en kibbutz, som drev et israelsk herberg. På døren til værelset, hvor to af de studerende boede, hang der en seddel, hvorpå der stod: »Hvis renlighed er

en guddommelig dyd, så velkommen til skærsilden!«

Præsident Hinckley gav et fremragende råd, da han sagde: »Vær rene i tøj og manerer ... Den tid, vi nu lever i, er blevet en tid med sjusket tøj og sjuskede manerer. Jeg er ikke så bekymret for, hvad I har på, men mere for, at det er rent ... Sørg for, at I er rene.«<sup>11</sup> Husk på, at I og Kirken til dels bliver bedømt ud fra, at I er rene og nydelige i jeres fremtoning.

## 9. Mod

I dyrebare, unge piger har brug for meget mod – mod til at modstå gruppepres, fristelse, latterliggørelse og udstødelse samt mod til at forsvare sandheden. I får også brug for mod til at kunne imødegå livets udfordringer. En ung pige, som var terrænløber, har skrevet: »Jeg fristes ofte til at give op under løbet. Under mit første løb i år, netop som jeg var ved at blive overvældet og havde lyst til at give op, fyldtes mit sind af ordene til tredje vers af: Så sikker en grundvold. Ordene gav mig mod til at løbe løbet til ende.«<sup>12</sup>

*Frygt ej, jeg er med dig, vær kun ved godt mod!*

*Tbi jeg er din Gud og vil være dig god;  
ja, styrke dig, hjælpe dig, give dig ånd ...  
opbolde dig ved min almægtige hånd.<sup>13</sup>*

## 10. Elskværdighed

I Lære og Pagter får vi at vide, at vi skal »vokse i nåde.«<sup>14</sup> Elskværdighed er en gave fra Gud. Det er en tilbøjelighed til at være venlig og god. Det er en charmerende egenskab eller præstation, »en behagelig, yndefuld fremtoning.«<sup>15</sup> Charme er en tiltækkende egenskab, som udspringer af en følelse af personlig værdighed, en indre skønhed, som udspringer af selvværd. Det siger, at vores udtryk er det vigtigste, man kan have på. Jeg kender en fin, ung, enlig mand, som har en række egenskaber, han søger hos sin kommende hustru. Livsglæde står øverst på listen.

Vi ser ofte, at den indflydelse, som en god kvinde øver, bliver undervurderet. Det er en indflydelse, som ofte er næsten umærkelig, men den har kolossale følger. En enkelt kvinde kan have afgørende betydning for et helt folk. Jeg vil nævne to eksempler fra skrifterne, et eksempel på det onde og et eksempel på det gode.

I Ethers Bog lokkede Jareds smukke datter ved hjælp af en forførende dans Akish til at gifte sig med hende. Som medgift måtte Akish mynde hendes farfar, kong Omer, så hendes far kunne blive konge. På hendes opfordring dannede Akish adskillige hemmelige sammensværgelser, som førte til det jareditiske folks undergang.<sup>16</sup>

Omvendt reddede Ester, en jødisk kvinde fra Det Gamle Testamente, sit folk. Da jøderne var i fangenskab, blev Ester gift med kong Ahasverus. Kongen undervaskede en forordning om, at alle jøder skulle slås ihjel. Esters fætter, Mordokaj, bad hende indtrængende om at bønfilde



kongen for sit hendes folk ved at sige til hende: »Og hvem ved, om det ikke var med henblik på en situation som denne, du oprnæde kongelig værdighed?»<sup>17</sup> Ester satte livet på spil og bønfuldt kongen om skåne sit folk. Kongen lyttede til hendes bøn, og jøderne blev reddet. En enkelt kvinde kan have afgørende betydning, endog for et helt folk.

Vi lever i en udfordrende tid. Jeg tror, at jeres ånder måske er blevet holdt tilbage til disse sidste dage, ja, at I, ligesom Ester, er kommet til verden »med henblik på en situation som denne.« Det kan meget vel være, at jeres største, evige præstation bliver den retfærdige indflydelse, I får på andre, at jeres guddommelige, feminine, indre skønhed og intuition kommer til udtryk i jeres stille styrke, mildhed, værdighed, charme, ynde, kreativitet, følsomhed, udstråling og åndelighed. I må udvikle disse ypperlige, feminine gaver. De gør jer til-trækkende og endog uimodståelige, når I tjener andre som tjenerinder for Gud.

Jeg vidner om, at I, hvis I udfolder disse dyder, bliver i stand til at »stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker.«<sup>18</sup> I Jesu Kristi navn. Amen. ■

## NOTER

1. Se 2 Nephi 31:20.
2. *Lectures on Faith*, 1985, s. 1.
3. Privat brev, skrevet af Michele Lewis, 12. aug. 1996.
4. *Liabona*, okt. 1998, s. 24.
5. *Jakobs Bog* 2:28.
6. »No Greater Honor: The Woman's Role«, in *Woman*, 1979, s. 8.
7. *L&P* 136:33.
8. »Rumsfeld's Rules«, *Parade Magazine*, 18. nov. 2001, s. 9.
9. Se *L&P* 130:18.
10. Se *Matt* 18:23-34.
11. »Be ye Clean«, *Stjernen*, juli 1996, s. 50.
12. »Feedback«, *New Era*, aug. 1990, s. 3.
13. *Salmer og Sange*, nr. 38.
14. *L&P* 50:40.
15. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 10. udg., 2000, »grace« (nåde), s. 504.
16. Se *Ether* 8:8-21, *Helaman* 6:28.
17. Ester 4:14.
18. 2 Nephi 31:20.

# Hans kærligheds lys

GAYLE M. CLEGG

Andenrådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

*Vor himmelske Fader forstår os enkeltvis. Han ved, hvordan han skal elske hver eneste af os på den måde, som vi har mest behov for.*



foran mig. Pludselig var der en, som tændte et lys, og jeg kunne se, hvor jeg var. Min mor må have hørt mig gå i søvne og kom ned i kælderen for at se, hvad der skete med mig. Da hun ikke fandt mig liggende trygt i min seng, tændte hun lyset for at se efter mig.

Et enkelt tryk på lyskontakten og pludselig vidste jeg, hvor jeg var, hvor meget min mor elskede mig, og hvordan jeg kunne komme tilbage til min trygge seng igen. Da skyggerne gjorde mig bange, bad jeg mor om at lade lyset være tændt. Det sagde hun ja til. Jeg er taknemlig over, at min mor elskede mig nok til at komme ned og tænde lyset.

**D**a jeg var 9 år gammel, flyttede min familie ind i et hus med en ikke færdiggjort kælder, hvor min søster og jeg sov. Somme tider om aftenen, hvor jeg prøvede at falde i søvn, lignede de uferdige mure skyggefigurer. Disse skygger gav mig mæredid om natten. Af og til gik jeg i søvne gennem mit hus og vågnede pludselig op et underligt sted.

En aften efter jeg havde gået i søvne, vågnede jeg pludselig op helt forvirret og bange. Jeg forsøgte at skrike efter hjælp, men der kom ikke en lyd over mine læber. Det var så mørkt, at jeg ikke kunne se en hånd

I dag følte vi et andet slags lys blive tændt inden i os, da vi lyttede til børnekoret synge »Jeg er velsignet med kærlighed« (»Jeg følger ham i tro«, *Liabona*, feb. 2003, s. L16). Denne følelse er årsagen til, at vi kommer i kirken hver uge og synger primarysange og -salmer, og somme tider synger vi dem igen og igen. Vi kender ordene, men pludselig fylder ordene vores hjerte med lys og kærlighed. Det er som om vi husker, hvem vi virkelig er. Eftersom vi er vore himmelske Faders børn, er det som han kommer ned og tænder lyset for os.



Denne følelse af lys, som vi føler i kirken, er som følelsen af den kærlighed og sikkerhed, som jeg følte, da min mor tændte lyset i kælderen.

En læge ved navn Rachel Remen fortæller os en sand beretning om en flot ung fodboldspiller, som mistede den følelse af kærlighed, som dette lys bringer. Hans liv havde været godt med både venner og en sportstræner. Så fik han kræft i benet. Hans ben måtte amputeres lige over knæet. At spille fodbold og være populær var nu noget, som hørte fortiden til. Han blev vred, og det formørkede hans liv og var forvirrende. Det var svært for ham at vide, hvem han var.

Doktor Remen bad denne unge mand om at tegne sin krop, som han mente den så ud. Han tegnede en enkel skitse af en vase. Så tog han en tyk sort farve og tegnede en dyb revne ned gennem vasen. Det var tydeligt, at han troede på, at hans legeme var en odelagt vase, som aldrig kunne bruges igen. Det var i virkeligheden ikke sandt. De lavede et kunstigt ben til ham, så han kunne gå. Men i hans hjerte var der så mørkt, at hans legeme ikke kunne hele.

Så talte han med nogle mennesker, som havde samme problem, som han havde. Han forstod deres følelser. Han begyndte at hjælpe andre med at få det bedre. Der kom

et lys ind i hans eget hjerte, og han begyndte at hele.

Han mødte en ung pige med et lignende problem. Hendes hjerte var fyldt med skygger. Da han første gang trådte ind i hendes hospitalsværelse, nægtede hun at se på ham og lå i sengen med sine øjne lukkede. Han forsøgte alt, hvad han kunne for at nå ind til hende. Han spillede radio, fortalte vittigheder, og tog til sidst sit kunstige ben af og lod det falde ned på gulvet. Det overraskede hende og hun åbnede øjnene og så ham for første gang, da han begyndte at hoppe rundt i værelset og knipsede med fingeren i takt til musikken. Hun brød ud i latter og sagde: »Hvis du kan danse, så kan jeg måske synge.« De blev venner. De delte deres frygt og hjælp hinanden med at føle håb.

Ved den unge mands sidste besøg hos lægen, så han på sin gamle tegning af vasen med revnen og sagde: »Det billede af mig er ikke færdigt.« Han tog en gul farve og tegnede linier fra revnen og ned til kanten af papiret. Han satte sin finger på den grimme sorte revne og sagde: »Det er her lyset kommer ind« (se *Kitchen Table Wisdom*, 1996, s. 114-118). Jeg tror, at han mente, at de mørke og vanskelige erfaringer hjælper os til at føle lyset fra vor himmelske Faders kærlighed.

Den nat, da jeg gik i søvne i vores kælder og vågnede op bange, var jeg hele tiden ved siden af min søster. Hun havde det godt, men jeg havde behov for nogen, som kunne hjælpe mig med at finde lyset.

Det sker for os alle. Det forunderlige ved det er ikke, at vi har forskellige oplevelser, men at vor himmelske Fader forstår os hver især. Han ved, hvordan han skal elske hver eneste af os på den måde, som vi har mest behov for. Af og til føler vi hans kærlighed gennem vore forældre, lærere og venner. Af og til føler vi hans kærlighed gennem Helligåndens tilskyndelser. Af og til føler vi hans kærlighed gennem musik og knus, gennem skrifterne og bøn. Han kan omslutte os med sit lys, når vi har behov for det, fordi vi er hans børn.

Jeg ved, at vor himmelske Fader elsker hver eneste af os. »...hav altid Guds kærlighed i hjertet« (Alma 13:29), det giver os tillid til at gøre det, som er vanskeligt. Jeg føler denne kærlighed, mens jeg taler til jer i dag. Jeg håber, at I vil huske de følelser, I har, når I hører vidnesbyrd om vor himmelske Faders kærlighed til jer, og så forsøger at være på de steder, hvor I kan mærke lyset fra hans kærlighed.

Jeg beder om, at alle børn må føle samt værdsætte vor himmelske Faders kærlighed. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

# Jeg kan bede til min himmelske Fader til hver en tid og på alle steder

SYDNEY S. REYNOLDS

Førsterådgiver i Primaries hovedpræsidentskab

*Jeg ved, at vi kan bede til vor himmelske Fader til hver en tid og på alle steder, og jeg er så taknemlig over, at vi kan.*



**M**ine unge brødre og søstre, kan I huske, hvornår I sidste gang modtog et svar på jeres bønner? Var det, da I mistede noget? Var det, da I var bange? Måske var I syge, eller også var nogen syge, som I elsker. Jeg har også bedt på disse tidspunkter.

Hvor var I, da I sidst bad? Jeg har bedt mange steder. Jeg har bedt på

stranden, i bjergene, i kirken og på legepladsen. Jeg har bedt i mit hus, i et fly og på hospitalet. Jeg ved, at jeg kan bede til vor himmelske Fader til hver en tid og på alle steder. Jeg ved, at han hører mig.

Lad mig fortælle jer en beretning om to børn – en dreng, som var ca. seks år gammel, og en pige, som lige var fyldt syv. De kørte en varm sommerdag en tur med deres far i deres bedstefars gamle jeep. Da de havde kørt i halvdan time, begyndte jeepen at lave mærkelige lyde. Den døde fuldstændig, da den kørte ind på en tankstation i den næste by. »Vi kan reparere den«, sagde tankpasseren, og han bad dem om at gå til den anden ende af byen til en reservedelsesforretning. Da de kom ind i forretningen, var der mange ting at se på for børnene, så de så ikke deres far gå ind bagved i butikken sammen med bestyreren. Det eneste de vidste var, at de ikke kunne se ham. De kiggede ud og så en mand et stykke nede ad gaden, som havde en hat på ligesom

deres fars. Han drejede netop rundt om et hjørne, så de rendte efter ham og råbte: »Far! Far!«

Da de havde fundet ud af, at det ikke var deres far, vidste de ikke, hvor de var. De kunne ikke finde forretningen, de vidste ikke, hvor de var, og de kendte ingen i denne by. Pigen ville den ene vej, og drengen den anden vej. Hvordan kunne de finde deres far eller i det mindste jeepen? Hun sagde: »Vi må bede.« Han var generet ved at skulle bede, hvor andre kunne se dem, men da de havde bedt, begyndte de begge at gå i samme retning. De fandt tankstationen, kravlede op bag i jeepen og ventede. Lidt senere – og det virkede som meget lang tid – kom deres far. Han havde også bedt om, at han måtte finde dem, og finde dem hurtigt.

I skrifterne er der mange beretninger om svar på bøn. Kan I huske disse? Nephi fik at vide, hvordan han skulle bygge et skib, og hvor de kunne finde mad. Daniel bad om beskyttelse mod løverne. Enos bad hele dagen og om natten om, at hans synder måtte blive ham tilgivet. Hanna bad om at måtte få et barn. Min allerbedste historie er om en ung mand, som ønskede at vide noget. Han ønskede at vide, hvilken kirke han skulle slutte sig til. Hans venner og hans familie var i gang med at finde kirker, som de ville tilslutte sig. Men han vidste bare ikke, hvilken kirke var rigtig. Han var kun 14 år gammel.

En dag læste Joseph Smith i Bibelen, og her er, hvad han læste: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den« (Jak 1:5). Dette skriftsted påvirker ham utrolig meget! Han havde aldrig ført bedt højt, men han havde behov for et svar og han troede på dette skriftsted. Han gik ydmygt ud til et skovbevokset område nær sit hjem og knælede ned og begyndte at bede. Det var en så vigtig bøn, at markedets



kræfter forsøgte at overvælde denne stærke unge bondedreng, så derfor råbte han til Gud om hjælp. Da så han et lys dale ned, og mørket forsvandt. Joseph så to skikkelser stående i lyset. En af dem sagde til ham, pegende på den anden: »Denne er min elskede Søn. Hør ham!« (JS-H 1:17). Det var Gud Faderen og hans søn, Jesus Kristus.

Når jeg tænker på denne beretning, så tænker jeg på mine børn. De har alle været på mission uden for USA. De måtte alle lære et nyt sprog. En af de ting, som de lærte at fortælle på deres nye sprog, var beretningen om Joseph Smiths bøn. Hvorfor lærte de det? Fordi de mennesker, som de underviste havde behov for at vide, at vor himmelske Fader og Jesus valgte Joseph Smith til at være den profet, som ville genoprette evangeliet og gengive Jesu Kristi Kirke på jorden endnu en gang. Og disse mennesker havde behov for at vide, at på samme

måde, som Joseph Smith modtog et svar på sin bøn, så kan de også bede til vor himmelske Fader og modtage svar på deres bønner. Han vil også besvare jeres bønner. Jeg ved, at vi kan bede til vor himmelske Fader til hver en tid og på alle steder, og jeg er så taknemlig over, at vi kan.

Her er mit vidnesbyrd talt på fingrene af en hånd:

1. Jeg ved, at Gud er vor Fader i Himlen, og at han elsker os.
2. Jesus Kristus er hans søn, vores Frelser og Forløser.
3. Joseph Smith er Guds profet. Han oversatte Mormons Bog ved Guds gave og kraft.
4. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Herrens kirke på jorden i dag.
5. Den levende profet er præsident Gordon B. Hinckley.

I Jesu Kristi navn. Amen. ■



# Vis, at I ved

COLEEN K. MENLOVE

Primarys hovedpræsidentinde

*Hver dag får vi muligheder for at vise, at vi ved, hvordan vi skal være som Jesus og følge ham i tro.*



**K**ære børn i Primary, i år fejrer vi 125-året for Primarys organisering. Den blev organiseret af en Guds profet for at hjælpe børn med at lære og efterleve Jesu Kristi evangelium med glæde. Primary er vigtig, og det bliver et vidunderligt år, når vi fejrer den. Men hvad der er vigtigst er, at vi – jeres forældre, ledere og lærere – ærer jer børn. Vi elsker jer. Vi glæder os over, hvem I er, og hvem I kan blive.

I er Guds børn. I har en kærlig himmelsk Fader, som hører og besvarer jeres bønner. Han ønsker, at I skal blive værdige til at vende tilbage og bo hos ham en dag. At vide det kan hjælpe jer med at planlægge jeres jordiske og evige fremtid med et klart håb. Når I ser hen mod fremtiden, så se videre end i morgen. Skrifterne og lærdommene fra profeterne i de

sidste dage, ja, selv sangene i Primary kan hjælpe jer med at forstå og forbedre jer til at nå jeres evige muligheder. Jesus Kristus satte eksemplet for os om, hvordan vi skal leve værdigt, så vi kan vende tilbage til vore himmelske Faders nærhed. Hver eneste af jer har mulighed for at lære om Jesus Kristus og derefter følge ham i tro.

Vi viser, at vi ved, hvordan vi skal følge ham ved at indgå og ved at holde vores dåbspagter og ved at modtage og lytte til Helligånden. Vi viser, at vi ved, hvordan vi skal følge ham, hver gang vi tager nadveren værdigt og husker på Jesus. Jeg vil gerne tale om en anden måde, hvorpå vi kan vise, at vi ved – ved at holde befalingerne.

Herren har erklæret: »Sandelig, sandelig siger jeg jer, dette er mit evangelium, og I ved, hvad I skal gøre i min kirke; thi de gerninger, I har set mig gøre, skal I også gøre.«<sup>1</sup> Jeg elsker primarysangene »Jeg prøver at bli' som Jesus«,<sup>2</sup> og jeg elsker den følelse jeg har, når jeg synger den. Hver dag får vi muligheder for at vise, at vi ved, hvordan vi skal være som Jesus og følge ham i tro.

Da den tiårige John kom på svømmeholdet, fortalte han sin træner, at han kunne være med i konkurrencer om lørdagen, men ikke om søndagen. Ved sæsonens sidste konkurrence, var Johns holdkonkurrence sat til om søndagen. Han huskede en familieaf-tenslekation om på forhånd at træffe valg, så det blev lettere at gøre det

rigtige, når tiden kom. John sagde: »Jeg havde besluttet ikke at svømme om søndagen, før jeg begyndte på holdet. Det gjorde det lettere for mig at fortælle træneren, at jeg ikke kunne svømme til konkurrencen. Jeg troede, at træneren ville blive vred på mig. Men ved festen, da året var omme ... fortalte han holdet, at han var stolt over, at jeg havde standarder og holdt dem.«<sup>3</sup> John viser, at han ved, hvad man gør, ved at holde sabbatten hellig og være et eksempel på en, som følger Jesus lærdomme. Hver gang I holder sabbatten hellig, så viser I, at I ved det.

Måske har I også haft en oplevelse, ligesom den jeg havde, da jeg var 11 år gammel. Jeg havde en veninde, som jeg beundrede, fordi hun syntes at vide så meget. En dag tilbød hun mig en cigaret. Hun sagde, at hun ville lære mig, hvordan man røg og pressede mig med disse ord: »Det skader ikke – bare denne ene gang.« Jeg ville ikke fornærme hende, men jeg havde besluttet mig, da jeg var meget ung, at jeg aldrig ville røge. Denne beslutning gjorde det lettere at sige nej. Vis, at I ved det – ved at efterleve visdomsordet.

Da Caitlin var 6 år gammel, spurgte hun sin danselærer, om hun måtte tage en mere ærbar kjole på til danseopvisningen. Da hendes lærer sagde nej, vidste Caitlin, hvad hun måtte gøre. Hun fortalte sin lærer, at hun ikke ville være med, fordi hun ønskede at gøre det, som Jesus ønskede hun skulle gøre. Caitlin sagde: »Det var en meget vanskelig beslutning, men jeg havde det godt bagefter.«<sup>4</sup> Vi respekterer vores krop ved at klæde os ærbart. Vi viser, at vi ved, hvordan man holder befalingerne og følger Frelseren.

Vi viser, at vi ved det – ved at efterleve befalingen om at elske hinanden. Vores profet president Gordon B. Hinckley har sagt: »Der er stor styrke ved at vide, at I og jeg er sønner og døtre af Gud ... Et menneske, som har



denne viden og lader den påvirke sit liv, vil ikke nedlade sig til at gøre noget tarveligt.<sup>5</sup> Jesus befalede os, at elske vores næste som os selv. Han forklarede denne store lærdom ved at give os eksemplet om den barmhjertige samaritaner, som viste venlighed og barmhjertighed, da ingen andre ville hjælpe. Så sagde Frelseren: »Gå du hen og gør ligeså!«<sup>6</sup> Frelseren lærte os at elske hinanden og gøre hinanden godt – selv dem, der har andre standarder. Disse forskelle er ingen undskyldning for at undgå andre eller være uvenlige.

En ven til den otteårige Chelsea sagde, at hun ikke kunne lide en

bestemt dreng, fordi han ikke var medlem af vores kirke. Hvad tror I, at Chelsea gjorde? Hvad ville I gøre? Chelsea fortalte sin veninde, at det var i orden, at han ikke var medlem af vores kirke; han er stadig et godt menneske.<sup>7</sup> Vi viser, at vi ved, hvordan vi skal følge Frelseren, når vi behandler andre med venlighed og respekt.

Hvad med den venlighed, som vi viser vore egne familiemedlemmer? Det vigtigste og af og til også det vanskeligste sted at vise venlighed er hjemme hos os selv, over for vores forældre og vores brødre og søstre. Da vores søn Mitch var ti år gammel,

ville han hjælpe til i vores familie, især hvis han kunne gøre det på en sjov måde. Når ingen kiggede, hængte han et bånd om halsen med en klokke og legede, at han var piccolo, når han hjalp til derhjemme. Når familiens medlemmer lagde mærke til, at noget var gjort, plejede han at sige: »Det må være piccoloen.« Mitch var en stor hjælp for os og bragte også sjov og spas til vores familie.

De drenge og piger, som jeg har talt om, viser, at de ved det – ved at holde sabbatsdagen hellig, adlyde visdomsordet, være sømmeligt klædt og være venlig over for venner og familien. I kan også vise, at I ved det – ved at holde disse og de andre befalinger.

At være medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige betyder, at vi har fået mulighed for at modtage alle evangeliets velsignelser. Hver dag kan I med fuld overbevisning sige:

Jeg er et Guds barn.

Jeg ved, at vor himmelske Fader elsker mig, og jeg elsker ham.

Jeg kan altid bede til vor himmelske Fader, hvor som helst.

Jeg prøver at huske at følge Jesus Kristus.

Beslut jer i dag til at vise, at I ved det – ved at følge Jesus Kristus i tro. Vejen tilbage til vor himmelske Fader er ikke let. Det kræver mod at fortsætte dag efter dag med at følge Frelseren med tro. Jeg bærer mit videnbyrd, at når I beslutter at vise, at I ved det – ved at følge Jesus Kristus med tro – vil I opleve fred og lykke både nu og i al evighed. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

#### NOTER

- 3 Nephi 27:21.
- Børnenes sangbog*, nr. 40
- John S. Netheron, »Sticking to Standards«, *Friend*, maj 2000, s. 47.
- Caitlin McGrath, »A Modest Choice«, *Friend*, maj 2000, indersiden af bagsiden.
- »Gud har ikke givet os en kujonisk ånd«, *Den danske Sjerne*, feb. 1985, s. 21-24.
- Luk 10:37.
- Chelsea M. Bryant, »Creating Kindness«, *Friend*, mar. 2000, s. 35.

# Du er Guds barn

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

*Glem det aldrig, mine kære unge venner, at I er virkelig Guds barn ... og han elsker jer og ønsker at hjælpe jer og at velsigne jer.*



**M**ine kære unge venner, mine elskede drenge og piger, jeg er så taknemlig over at være sammen med jer for at fejre Primarys 125 års fødselsdag.

Jeg tror aldrig der har været et sådant møde med drenge og piger som dette. Jeg taler til jer fra det store Konferencencenter her i Salt Lake City. Det er fyldt med børn, deres forældre og deres lærere – 21.000 i alt. Og i tusindvis af andre mødesteder over hele verden er I forsamlet for at fejre denne store begivenhed. Mine ord vil blive oversat til mange sprog. Vi bor i forskellige lande, og vi ærer forskellige flag. Men vi har noget stort tilfælles: Vi er alle medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Og det, at I mødes disse mange forskellige steder, er et tegn på den vidunderlige

vækst, som denne kirke har oplevet siden den først blev oprettet.

Der har ikke altid været Primary i Kirken. I de første 48 år af Kirkens historie havde drenge og piger ikke deres egen organisation. Så tænkte en meget sød kvinde, som hed Aurelia Spencer Rogers, at de små drenge burde have deres egen organisation, hvor de kunne »trænes til at blive bedre mænd.«

Hendes forslag blev forelagt til Kirkens præsident, som på dette tidspunkt var John Taylor. Han mente, at hvis en organisation var god for små drenge, så ville den også være god for små piger, for det ville få sangen til at lyde bedre. Og så helt tilbage for 125 år siden mødtes 224 drenge og piger i den første Primary »for at blive undervist i lydighed, tro på Gud, bøn, punktlighed og god opførsel« (i Daniel H. Ludlow, red., *Encyclopedia of Mormonism*, 5 bind, 1992, 3:1146).

Fra denne beskedne begyndelse er Primary vokset, indtil den er blevet en del af Kirken over hele verden. I dag er der næsten en million af jer børn i Primary.

Det er godt, for drenge og piger bør have deres organisation ligesom de unge mænd og de unge piger har og som de ældre medlemmer af Kirken også har deres organisationer, hvor de bliver undervist.

De tre søstre, som har talt til jer, leder Primarys arbejde over hele verden. Tilsammen har de 23 børn, så de ved, hvad I er interesseret i.

Hvor heldige er I ikke, mine kære unge venner, at have så vidunderlige lærere. De elsker jer højt, og de glæder sig til at være sammen med jer hver uge og undervise jer i Herrens måder.

Bror Artel Ricks har fortalt en interessant historie om en inspireret primarylærer. Artel var en lille dreng på 5-6 år. En aften sad hans familie omkring spisebordet og talte om tiende. De sagde til ham, »at tiende er en tiendedel af alt, hvad vi tjener, og at det betales til Herren af dem, som elsker ham.«

Han elskede Herren, så derfor ønskede han at give Herren sin tiende. Han hentede sin opsparing og tog en tiendedel af det lille beløb. Han sagde: »Jeg ... gik til det eneste værelse i huset med en lås på døren – badeværelset – og knælede ned ved badekarret. Med tre eller fire mønter i min løftede hænder bad jeg Herren om at modtage dem. [Jeg var sikker på, at han ville vise sig og tage dem fra mig]. Jeg bønfuldt Herren ret længe, men [intet skete. Hvorfor ville han ikke acceptere min tiende?] Da jeg rejste mig fra mine knæ, følte jeg mig så uverdigt, at jeg ikke kunne fortælle nogen, hvad der var sket ...

Nogle få dage senere sagde lærerinden i Primary, at hun følte sig påvirket til at tale om noget, som ikke var en del af lektionen. Jeg sad helt forbløffet, da hun fortalte os, hvordan vi skulle betale tiende [til biskoppen, Herrens tjener]. Men jeg lærte noget, som var langt vigtigere, end hvordan man betaler tiende. Jeg lærte, at Herren havde hørt og besvaret min bøn, at han elskede mig, at jeg var betydningsfuld for ham. Mange år efter har jeg lært at værdsætte endnu en lektie, som min primarylærer lærte mig den dag – at undervise, som Ånden tilskynder til.

Så meget betød dette minde om den begivenhed, at jeg i mere end 30 år ikke kunne fortælle om den. Selv i dag, efter 60 år, har jeg svært ved at



fortælle om det, uden at mine øjne fyldes af tårer. Det er en skam, at en så vidunderlig lærer i Primary, aldrig fik at vide, at Herren talte til en lille dreng gennem hende« («Svar på bøn», Artel Ricks, *Sjefernen*, maj 1988, s. 28).

Jeg gik i Primary, da jeg var en lille dreng. Dengang mødtes vi tirsdag eftermiddag efter skole. Det virkede på mig, som om vi altid var trætte og sultne sent om eftermiddagen efter skole. Men vore lærere var så venlige og gode mod os. De kom ofte med småkager til os, men hvad der er vigtigere, så underviste de os i nogle rige og vidunderlige lektioner. Her lærte vi om Jesus og hans store kærlighed til os. Vi lærte om Gud vor Evige Fader, som vi kunne gå til i bøn.

Vi lærte om drengen Joseph, som gik ud i lunden for at bede, og hvis bøn blev besvaret med et besøg af vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus. Her lærte vi om Kirkens historie, om de meget modige og trofaste mænd og kvinder og drenge og piger,

som arbejdede så hårdt for at gøre den stærk. Her lærte vi om at være venlige mod hinanden og altid hjælpe til. Vi lærte, at det er meget vigtigt at hjælpe til derhjemme. Vi lærte, at opføre os pænt.

Primary holdes nu om søndagen. På mange måder er det et bedre tidspunkt. Vi er ikke trætte, fordi vi har været i skole hele dagen. Jeg ved, at I synes, at Primary varer temmelig længe, men vore lærere er godt forberedte, og vi bliver ikke blot undervist, men har også aktiviteter.

Her synger vi sammen disse vidunderlige primarysange. En af de sange, som vi sang, da jeg var ung, lød sådan:

*Fader, lad dit guddommelige lys  
skinne på os, det beder vi om.  
Rør vore øjne, så vi kan se;  
lær os at adlyde.  
Vi har en hellig mission,  
at bringe dit budskab langt ud.  
Troens lys er i vores hjerte,  
Sandhed er vor ledestjerne.  
(\*The Light Divine», Hymns, nr. 305)*

Ordene til denne smukke sang blev skrevet af Matilda W. Cahoon, som var min skolelærer, da jeg var dreng.

I har nu denne smukke *Børnenes sangbog*, som er fyldt med meget smuk musik, som er skrevet lige til jer. Nogle af disse sange er blevet sunget i dag. Vi har alle sammen sunget denne vidunderlige sang, som er blevet skrevet til jer børn i Primary, men som nu bliver sunget af hele Kirken. Det er en smuk sang. Og den fortæller om en stor og vidunderlig sandhed.

*Jeg er Guds kære barn,  
og han har sendt mig her,  
har givet mig et jordisk hjem  
med far og mor så kær.*

*Led mig, før mig, gå du med mig,  
hjælp mig finde vej,  
lær mig, hvad jeg gøre må,  
før hjem til Gud at nå.  
(\*Jeg er Guds kære barn», *Salmer og sange*, nr. 195)*



Det er en vidunderlig sang. Den underviser i en stor sandhed. I har en jordisk far. Han er jeres mors kære ægtefælle. Jeg håber, at I elsker ham, og at I er lydige over for ham. Men I har også en anden far. Det er jeres Fader i Himlen. Han er Fader til jeres ånd, ligesom jeres jordiske far er far til jeres legeme. Og det er ligeså vigtigt at elske og at adlyde jeres Fader i Himlen, som det er at elske og adlyde jeres jordiske far.

Vi taler med vores jordiske far. Han er vores kære ven, vores beskytter, som normalt sørger for vores mad og tøj og for vores hjem. Men vi taler også med vor himmelske Fader. Vi gør det i bøn. Jeg håber, at I hver eneste morgen og hver eneste aften knæler ned på jeres knæ og taler med jeres himmelske Fader. Jeg håber, at I om morgenen vil takke ham for nattens hvile, for varme og tryghed og for den kærlighed, som I modtager i jeres hjem. Jeg håber, at I vil bede ham våge over jer og velsigne og vejlede jer gennem dagen. Jeg håber, at I vil bede for jeres far og mor og brødre og søstre, og at I vil huske alle, som er syge eller har brug for hjælp. Jeg håber, at I også vil huske Kirkens missionærer, når I beder.

Og om aftenen før I lægger jer til at sove, så håber jeg, at I atter vil knæle ned og takke ham for dagens velsignelser. Tak ham igen for jeres forældre og jeres lærere. Bed ham velsigne jer med en god søvn og velsigne alle andre og især dem, som har behov for hjælp og som ikke har nok at spise eller et godt sted at sove.

Det er ikke for meget forlangt, vel, at bruge nogle få minutter hver dag til at tale med jeres Fader i Himlen, når I ved, at I er Guds barn.

Hvis I virkelig ved, at I er Guds barn, så ved I også, at han forventer meget af jer, som hans børn. Han forventer, at I følger hans lærdomme og lærdommene fra hans kære søn, Jesus. Han vil forvente, at I er gavmilde og venlige over for andre. Han bliver ked af det, når I bänder eller bruger et



dårligt sprog. Han bliver ked af det, når I er uærlige på nogen som helst måde, eller hvis I snyder eller stjæler selv det mindste. Han bliver glad, når I husker dem, som ikke har det så godt som jer, i jeres bøn til ham. Han vil våge over jer og vejlede jer og beskytte jer. Han vil velsigne jer i jeres skolearbejde og i jeres Primary. Han vil velsigne jer i jeres hjem, og I vil blive bedre drenge og piger, som er lydige over for jeres forældre, og som skændes mindre med jeres brødre og søstre, og som hjælper til derhjemme.

Og på denne måde vil I vokse og blive til stærke unge mænd og kvinder i Kirken. I bliver også bedre samfundsborgere.

Hver eneste mand og kvinde, som nogen sinde har vandret på jorden, selv Herren Jesus, var engang en dreng eller pige som jer. De voksede op i henhold til det mønster, som de fulgte. Hvis mønstret var godt, så blev de gode mænd og kvinder.

Glem det aldrig, mine kære unge venner, at I er virkelig et Guds barn, som har arvet noget af hans guddommelige natur, og han elsker jer og ønsker at hjælpe jer og at velsigne jer. Jeg beder om, at vor himmelske Fader vil velsigne jer. Må han tilsmile jer med sin gunst. Må I vandre på hans stier og følge hans lærdomme. Må I aldrig bruge et dårligt sprog, som drenge og piger har tendens til at gøre i skolen. Må I altid bede til ham, og bed altid i hans elskede Søns, i Herren Jesu Kristi navn. Må vi altid beslutte os til at følge ham i tro. Må livet vise sig fra sin venlige side over for jer, for I er i sandhed et Guds barn og fortjener hans kærlighed og velsignelse.

Glem aldrig, at I er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg beder om, at Herren vil velsigne jer, og jeg efterlader jer min kærlighed i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

# De talte til os

Beretning for Kirkens børn fra aprilkonferencen den 5.-6. april 2003.

## **Præsident Gordon B. Hinckley:**

Jesu Kristi evangelium er fredens vej. I den udstrækning vi følger det og gør det til en del af vores liv, i samme udstrækning bliver vi velsignet og får fremgang. Hvor er det vidunderligt at være engageret i dette herlige værk. Lad os juble over den store mulighed, vi har. Lad os tjene med glæde.

**Præsident Thomas S. Monson, førsterrådgiver i Det Første Præsidentskab:** Ønsketænkning kan ikke gøre det ud for en grundig forberedelse til at møde livets prøvelser. Det kræver hårdt arbejde at forberede sig, men det er aldeles afgørende for vores udvikling.

Vores rejse ind i fremtiden bliver ikke en jævn landevej, der strækker sig herfra og til evigheden. I stedet er der skilleveje og sving på vejen, for ikke at nævne de uventede bump. Vi skal bede dagligt til en kærlig himmelsk Fader, der ønsker, at det går hver af os godt i livet.

**Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab:**

Der er mange nuancer af det, som er rigtigt og forkert, og hver eneste af jer må beslutte, hvor grænsen mellem de to vil ligge. Jeg opfordrer jer, hvis der overhovedet er noget spørgsmål i jeres sind eller jeres hjerte, om jeres personlige opførsel er rigtig eller forkert, til ikke at gøre det. Vi har hver især en moralsk handlefrihed og Helligåndens gave, som vil skærpe vores opfattelse af det, som er rigtigt eller forkert eller sandt eller falskt.

**Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum:** Gennem bøn kan vi vise vores kærlighed til Gud. Og han har gjort det meget let. Vi kan bede til ham på et hvilket som helst tidspunkt. Der kræves ikke noget særligt udstyr. Vi behøver end ikke at oplade batterierne eller betale en månedlig afgift for denne tjeneste ...

Bønner kan bedes i stilhed. Man kan *tænke* en bøn, især når ordene vil komme i vejen ...

Vi afslutter vores bøn »i Jesu Kristi navn. Amen.« Når vi hører andres

bøn, tilføjer vi højt vores »amen«, hvilket betyder: »Det er også min bøn.«

**Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum:** Vi bør ligesom pionererne takke Gud for vores modgang og bede om vejledning til at klare den. Med en sådan holdning og med vores tro og lydighed vil vi få opfyldt de løfter, som Gud har givet os. Det er en del af planen.

**Ældste Joseph B. Wirthlin fra De Tolv Apostles Kvorum:** Helligånden er en person af ånd, et adskilt og selvstændigt medlem af Guddommen. Han er et vidne om Guds kraft, Kristi guddommelighed og sandheden af det gengivne evangelium ...

... Når vi bliver bekræftet som medlem, får vi *ret* til Helligåndens ledsagelse, men det er en ret, som vi hele tiden må gøre os fortjent til gennem lydighed og værdighed. Vi kan ikke tage denne gave for givet.

**Ældste Dennis B. Neuenschwander fra De Halvfjerds' Præsidium:** Nadvermøderne er i virkeligheden mere end blot møder. Det er hellige øjeblikke på et helligt sted. I disse ugentlige øjeblikke tænker vi over den største nådegerning, som denne verden nogensinde har kendt. Vi tænker på Guds kærlighed, han, som gav sin Enbårne Søn, så vi kan få evigt liv. Når vi tager nadveren, erindrer vi ham og udtrykker vores vilje til at påtage os hans navn og holde hans bud. ■



## Vor tids lærdomme, 2003

Det Melkisedekske Præstedømmes og Hjælpeforeningens møde den fjerde søndag er forbeholdt »Vor tids lærdomme«. Det Første Præsidentskab fastsætter hvert år 10 emner med kildematerialer, som skal bruges ved disse møder. Det følgende er emnerne og kildematerialerne for 2003. To ekstra emner skal udvælges af staves eller distriktspræsidentskaber.

Drøftelserne ved møderne den fjerde søndag bør bygge på en eller måske to af de fastlagte kilder, som bedst dækker behov og situationen hos medlemmerne af kvorummet eller klassen; lærere behøver ikke at bruge alle kilderne. Ledere og lærere opfordres til at gøre disse møder til drøftelser, ikke forelæsninger eller præsentationer. De skal overveje, hvordan de kan stimulere medlemmerne af kvorummet eller klassen til at anvende de drøftede principper. Forslag til forberedelse og afholdelse af en kvorums- eller klasse-drøftelse står i *Undervisning, den største kaldelse og i Vejledning i undervisning*.

### 1. Håb ved Jesu Kristi forsoning

Matthæus 27:11-61; Lukas 22:39-46; Johannes 20:1-22; Alma 34:8-18; 42; 1&P 19:1-20. James E. Faust, »Forsoningen: Vores største håb«, *Liabona*, jan. 2002, s. 19-22.

Dallin H. Oaks, »Evangeliet i vores livs«, *Liabona*, juli 2002, s. 36-39.

Joseph B. Wirthlin, »Følg mig«, *Liabona*, juli 2002, s. 15-18.

»Forsoningen«, kapitel 12 i *Håndbog i evangeliske principper*.

### 2. Formålet med tiende og offerydelsler

Malakias 3:8-12; 1&P 64:23; 119:1-4; 120:1.

Gordon B. Hinckley, »Vi lever i tro«, *Liabona*, juli 2002, s. 80-82.

Jeffrey R. Holland, »Som en frodig have«, *Liabona*, jan. 2002, s. 37-39.

»Tiende og offerydelsers«, kapitel 32 i *Håndbog i evangeliske principper*.

### 3. Bøn

Matthæus 6:9-13; 7:7; Alma 7:23; 1&P 93:49.

Thomas S. Monson, »De beder, og de handler«, *Liabona*, juli 2002, s. 54-57.

James E. Faust, »Bønnens livline«, *Liabona*, juli 2002, s. 62-69.

Henry B. Eyring, »Bøn«, *Liabona*, jan. 2002, s. 16-19.

»Personlige bønner og familiebønner«, lektion 34 i *Sidste dages bellige kvinder, del B*.

### 4. Vær ved godt mod

Johannes 14:27; 16:33; 2 Nephi 4:16-35; 10:23; 1&P 78:17-22.

Gordon B. Hinckley, »Vi ser til Kristus«, *Liabona*, juli 2002, s. 101-102.

Thomas S. Monson, »Nu er det tid«, *Liabona*, jan. 2002, s. 68-71.

M. Russell Ballard, »Rigets fredelige anligenders«, *Liabona*, juli 2002, s. 98-101.

»Tro på Jesus Kristus«, kapitel 18 i *Håndbog i evangeliske principper*.

### 5. Vi skal elske og styrke vores næste

Matthæus 22:35-40; Lukas 22:31-32; Mosiah 23:15; 1&P 88:123-125; 108:7.

Gordon B. Hinckley, »Ræk ned for at løfte andre«, *Liabona*, jan. 2002, s. 60-67.

Boyd K. Packer, »Børn«, *Liabona*, juli 2002, s. 7-10.

M. Russell Ballard, »Læren om fællesskab«, *Liabona*, jan. 2002, 40-43.

»Kærlighed, barmhjertighed



og tjenestegerninger«, lektion 8 i *Sidste dages bellige kvinder, del A*.

### 6. Gå i tro

Hebræerbrevet 11; Alma 32:16-23; Ether 12:4-22, 27.

Gordon B. Hinckley, »Vi lever i tro«, *Liabona*, juli 2002, s. 80-82.

David B. Haight, »Vore profeters tros«, *Liabona*, jan. 2002, s. 24-27.

Russell M. Nelson, »Så sikker en grundvold«, *Liabona*, juli 2002, s. 83-86.

»Tro på Jesus Kristus«, lektion 1 i *Sidste dages bellige kvinder, del A*.

### 7. Vi skal gøre vores bedste for Herren

Matthæus 25:14-30; Mosiah 3:19; 5:12-13; 1&P 76:50-70.

James E. Faust, »Noget svært«, *Liabona*, jan. 2002, s. 53-56.

Neal A. Maxwell, »Hellig jeres gerning«, *Liabona*, juli 2002, s. 39-42.

Joseph B. Wirthlin, »Et trin ad gangen«, *Liabona*, jan. 2002, s. 27-30.

»Opbygd Guds rige«, lektion 35 i *Præstedømmets pligter og velsignelser, del B*.

### 8. Lad jer ikke så let sår

Lukas 15:11-32;

1 Korintherbrev 12:1-27; 2 Nephi 26:24-28; 3 Nephi 11:28-30.

Thomas S. Monson, »Skjulte kiler«, *Liabona*, juli 2002, s. 19-22.

Jeffrey R. Holland, »Den anden fortabte søn«, *Liabona*, juli 2002, s. 69-72.

»Giv og modtag tilgivelses«, lektion 33 i *Præstedømmets pligter og velsignelser, del B*.

### 9. Styrk nyomvendte

Matthæus 25:31-46; Lukas 15; Mosiah 2:17.

Richard G. Scott, »Fuld omvendelse bringer lykke«, *Liabona*, juli 2002, s. 26-28.

Henry B. Eyring, »Sande venner«, *Liabona*, juli 2002, s. 29-32.

»Fællesskab: Et ansvar for præstedømmet«, lektion 10 i *Præstedømmets pligter og velsignelser, del B*.

### 10. Lev ved Ånden

1 Mosebog 37; 39-45.

L. Tom Perry, »Bliv mænd som har Guds Ånd«, *Liabona*, juli 2002, s. 42-45.

Robert D. Hales, »Ud af mørket til sit underfulde lys«, *Liabona*, juli 2002, s. 77-80.

»Helligåndens gaves«, lektion 4 i *Sidste dages bellige kvinder, del A*. ■

# Vejledning og kildemateriale til *Det Aronske Præstedømme 1*

Til brug i 2003, lektion 25-49

Følgende kilder kan bruges som supplement, men bør ikke erstatte lektionerne 25-49. Undervis i lektionerne i den rækkefølge, de er trykt. Lektionshæftet indeholder ikke en direkte julelektion. Hvis du ønsker at undervise i en særlig lektion om julen (21. december), så overvej at bruge konferencetaler, artikler og salmer, som fokuserer på forsoningen, opstandelsen samt Frelserens liv og mission. L=*Lille Liabona*.

## Lektion 25: Tilgivelse

Boyd K. Packer, »Mesterens berøring«, *Liabona*, juli 2001, s. 25-28.

Jay E. Jensen, »Ved du, hvordan man omvender sig?«, *Liabona*, apr. 2002, s. 14-17.

Richard C. Edgley, »Se, her er manden«, *Liabona*, jan. 2000, s. 49-51.

»Værdsæt Frelserens offer«, *Liabona*, juni 2001, s. 26-27.

## Lektion 26: Gør godt på sabbatten

Thomas S. Monson, »Vores allerbedste jæg«, *Liabona*, jan. 2000, s. 21-24.

H. Aldridge Gillespie, »Velsignelserne ved at holde sabbatsdagen hellig«, *Liabona*, jan. 2001, s. 93-95.

Karen F. Church, »Familiens sabbatsstudium«, *Liabona*, apr. 2000, s. 48.

## Lektion 27: Ærbødighed

James E. Faust, »Dem, der ærer mig, vil jeg ære«, *Liabona*, juli 2001, s. 53-56.

L. Tom Perry, »Ærbødighed«, *Liabona*, mar. 2002, s. 12-3.

## Lektion 28: Respekt for kvindelighed

Spencer W. Kimball, »Harmoni i ægteskabet«,

*Liabona*, okt. 2002, s. 36-41.

James E. Faust, »Kvindelighed: Ærespladsen«, *Liabona*, juli 2000, s. 116-119.

Margaret D. Nadauld, »Glæden ved at være kvinde«, *Liabona*, jan. 2001, s. 17-19.

## Lektion 29: Den evige familie

Russell M. Nelson, »Sæt dit eget hus i orden«, *Liabona*, jan. 2002, s. 80-83.

Sheri L. Dew, »Det er ikke godt for manden eller kvinden at være alene«, *Liabona*, jan. 2002, s. 13-15.

Alfonso Castro Vázquez, »Jeg vil have en evig familie«, *Liabona*, aug. 2000, s. 26-28.

## Lektion 30: Frelsesplanen

Jeffrey R. Holland, »Missionering og forsoningen«, *Liabona*, okt. 2001, s. 26-32.

Christoffel Golden jun., »Vor Faders plan«, *Liabona*, jan. 2002, s. 33-35.

Jay E. Jensen, »Hav et evigt perspektiv«, *Liabona*, juli 2000, s. 32-34.

L. Aldin Porter, »Vores skæbne«, *Liabona*, jan. 2000, s. 77-79.

## Lektion 31: Fortsæt i faste og bøn

James E. Faust, »Bønnens livline«, *Liabona*, juli 2002, s. 62-69.

Joseph B. Wirthlin, »Fastelovens«, *Liabona*, juli 2001, s. 88-91.

Vaughn J. Featherstone, »Ét led, der stadig holder«, *Liabona*, jan. 2000, s. 15-18.

## Lektion 32: Tiende

Jeffrey R. Holland, »Som en frodig have«, *Liabona*, jan. 2002, s. 37-39.

Earl C. Tingey, »Tiendeloven«, *Liabona*, juli 2002, s. 10-12.

Gloria Olave, »Velsignelser uden mål«, *Liabona*, apr. 2001, s. 26-28.

## Lektion 33: Studium af skrifterne

Boyd K. Packer, »Mormons Bog: Endnu et vidne om Jesus Kristus«, *Liabona*, jan. 2002, s. 71-74.

Russell M. Nelson, »Lev efter skrifterns anvisninger«, *Liabona*, jan. 2001, s. 19-22.

Trisha Swanson Dayton, »Jeg vandt min krig«, *Liabona*, aug. 2001, s. 26-28.

## Lektion 34: Iydighed

Richard G. Scott, »Gør hvad er rets«, *Liabona*, mar. 2001, s. 10-17.

Robert D. Hales, »Vend tilbage med ære«, *Liabona*, nov. 2001, s. 10-15.

Spencer J. Condie, »En tilbøjelighed til bestandigt at gøre godt«, *Liabona*, juni 2001, s. 14-21.

Glenn L. Pace, »Bliv i toget«, *Liabona*, mar. 2002, s. 46-47.

## Lektion 35: Nadveren

Boyd K. Packer, »Vasket rene«, *Stjernen*, juli 1997, s. 8-11.

David B. Haight, »Jesus fra Nazaret«, *Stjernen*, juli 1994, s. 72-74.

Peter B. Gardner, »Mere end ord«, *Liabona*, feb. 2002, s. 28-29.

Wayne B. Lynn, »For gammel til at omdele nadveren?«, *Liabona*, maj 2001, s. 8-9.

## Lektion 36: Vidnesbyrd

James E. Faust, »Et voksende vidnesbyrd«, *Liabona*, jan. 2001, s. 69-71.

Joseph B. Wirthlin, »Rent vidnesbyrd«, *Liabona*, jan. 2001, s. 27-30.

Richard G. Scott, »Kraften i et stærkt vidnesbyrd«, *Liabona*, jan. 2002, s. 100-103.

## Lektion 37: Arons præstedømme

Thomas S. Monson, »Forberedelse af vejen«, *Liabona*, feb. 2001, s. 2-7.

Robert D. Hales, »Opfyld din pligt mod Gud«, *Liabona*, jan. 2002, s. 43-46.

John H. Groberg, »Præstedømmets magt«, *Liabona*, juli 2001, s. 51-53.

## Lektion 38: Hvordan en bærer af Det Aronske Præstedømme kan forstørre sin kaldelse

Thomas S. Monson, »Kaldet til at tjene«, *Liabona*, jan. 2001, s. 57-60.

Spencer J. Condie, »At blive til stor nytte for vore medmennesker«, *Liabona*, juli 2002, s. 48-50.

H. David Burton, »Er præstedømmets«, *Liabona*, juli 2000, s. 46-48.

## Lektion 39: Missionering gennem eksempel

Thomas S. Monson, »En lille dreng vogter dem«, *Liabona*, juni 2000, s. 2-9.

Dallin H. Oaks, »Fortæl om evangeliet«, *Liabona*, jan. 2002, s. 7-10.

Peter Arungwa, »Fem omgange«, *Liabona*, sep. 2000, s. 46-47.

## Lektion 40: Herrens hus

James E. Faust, »Hvem kan drage op til Herrens bjerg?«, *Liabona*, aug. 2001, s. 2-5.

Jeffrey R. Holland, »Som duer til vores vindue«, *Liabona*, okt. 2000, s. 90-93.

Tayo M. Tuason, »Da Herren åbnede mine øjne«, *Liabona*, juni 2000, s. 30-31.

## Lektion 41: Moralsk renhed

Thomas S. Monson, »Pornografi – den dødbringende smittebærer«, *Liabona*, nov. 2001, s. 2-6.

Boyd K. Packer, »Åndelige krokodiller«, *Liabona*, okt. 2002, s. 8-11.

Neal A. Maxwell, »Det syvende bud: En beskyttelse«, *Liabona*, jan. 2002, s. 90-93.

»Fare forude! Undgå pornografiens faldgrube«, *Liabona*, okt. 2002, s. 12-17.

## Lektion 42: Ærlighed

Gordon B. Hinckley, »En profets råd og bøn for ungdommens«, *Liabona*, apr. 2001, s. 30-41.

Gordon Swensen, »Ærens arm«, *Liabona*, mar. 2001, s. 8-9.

### Lektion 43: Redskaber til ransagnig af skrifterne

Boyd K. Packer, »Mormons Bog: Endnu et vidne om Jesus Kristus«, *Liabona*, jan. 2002, s. 71-74.

Russell M. Nelson, »Lev efter skriftens anvisninger«, *Liabona*, jan. 2001, s. 19-22.  
»Forslag til skriftstudium«, *Liabona*, sep. 2001, s. 29.

### Lektion 44: Bliv en bedre hjemmelærer

Henry B. Eyring, »Våg sammen med mig«, *Liabona*, juli 2001, s. 44-47.

John L. Haueter, »Juniorkammeraten«, *Liabona*, nov. 2001, s. 28-30.

Malcolm W. Watson, »Hjemmeundervisning til det sidste«, *Liabona*, sep. 2000, s. 43-44.

### Lektion 45: Skabelsens hellige kraft

Boyd K. Packer, »I er Guds tempel«, *Liabona*, jan. 2001, s. 85-88.

Jeffrey R. Holland, »Personlig renhed«, *Liabona*, okt. 2000, s. 40-43.

David E. Sorensen, »Man kan ikke klappe en klapperslange«, *Liabona*, juli 2001, s. 48-50.

### Lektion 46: Træf beslutninger

James E. Faust, »Hvem tror du, at du er? – Et budskab til de unge«, *Liabona*, juni, 2001, s. 2-7.

Sharon G. Larsen, »Jeres celestiale vejleders«, *Liabona*, juli 2001, s. 104-106.

### Lektion 47: Indvielse og opofrelse

Neal A. Maxwell, »Hellig jeres gerning«, *Liabona*, juli 2001, s. 39-42.

M. Russell Ballard, »Offerloven«, *Liabona*, mar. 2002, s. 10-20.

Carol B. Thomas, »Ofre: En evig investering«, *Liabona*, juli 2001, s. 77-79.

Cameron McCoy, »Jeg så mig aldrig tilbage«, *Liabona*, mar. 2001, s. 34-37.

### Lektion 48: Myndighed til at døbe

Boyd K. Packer, »Tunger af ild«, *Liabona*, juli 2000, s. 7-10.

Robert D. Hales, »Dåbens pagt: At være i riget og af riget«, *Liabona*, jan. 2001, s. 6-9.

Sergio Arroyo, »David førte ans«, *Liabona*, apr. 2001, s. 28-29.

### Lektion 49: Klog anvendelse af tiden

Neal A. Maxwell, »Visdom og orden«, *Liabona*, dec. 2001, s. 18-23.

Dallin H. Oaks, »Fokus og prioriteters«, *Liabona*, juli 2001, s. 99-102.

Joseph B. Wirthlin, »Lektier lært på livets vej«, *Liabona*, maj 2001, s. 34-43. ■

## Vejledning og kildemateriale til Unge Piger 1

Til brug i 2003, lektion 25-48

Følgende kilder kan bruges som supplement, men bør ikke erstatte lektionerne 25-48. Undervis i lektionerne i den rækkefølge, de er trykt. Lektionshæftet indeholder ikke en direkte julelektion. Hvis du ønsker at undervise i en særlig lektion om julen (21. december), så overvej at bruge konferencetaler, artikler og salmer, som fokuserer på forsoningen, opstandelsen samt Frelserens liv og mission.

### Lektion 25: Sabbatsdagen

Thomas S. Monson, »Vores allerbedste jeg«, *Liabona*, jan. 2000, s. 21-24.

H. Aldridge Gillespie, »Velsignelserne ved at holde sabbatsdagen hellig«, *Liabona*, jan. 2001, s. 93-95.

Karen F. Church, »Familiens sabbatsstudium«, *Liabona*, apr. 2000, s. 48.

### Lektion 26: Vidnesbyrd

James E. Faust, »Et voksende vidnesbyrd«, *Liabona*, jan. 2001, s. 69-71.

Joseph B. Wirthlin, »Rent vidnesbyrd«, *Liabona*, jan. 2001, s. 27-30.

Richard G. Scott, »Kraften i et stærkt vidnesbyrd«, *Liabona*, jan. 2002, s. 100-103.

### Lektion 27: Studium af skrifterne

Boyd K. Packer, »Mormons Bog: Endnu et vidne om Jesus Kristus«, *Liabona*, jan. 2002, s. 71-74.

Russell M. Nelson, »Lev efter skriftens anvisninger«, *Liabona*, jan. 2001, s. 19-22.

Trisha Swanson Dayton, »Jeg vandt min krig«, *Liabona*, aug. 2001, s. 26-28.

### Lektion 28: Modstå synd

James E. Faust, »Det sker ikke for mig«, *Liabona*, juli 2002, s. 51-54.

Neal A. Maxwell, »Verdens tant og fjas«, *Liabona*, jan. 2001, s. 43-46.

Dallin H. Oaks, »En udfordring til at blive«, *Liabona*, jan. 2001, s. 40-43.

Darrin Lythgoe, »Modstå fristelse«, *Liabona*, nov. 2001, s. 7.

### Lektion 29: Kristi andet komme

Gordon B. Hinckley, »På tidernes tinde«, *Liabona*, jan. 2000, s. 87-90.

Gordon B. Hinckley, »De tider, vi lever i«, *Liabona*, jan. 2002, s. 83-86.

Russell M. Nelson, »Jesus Kristus: Vores Mester og meget mere«, *Liabona*, apr. 2000, s. 4-19.

### Lektion 30: Tjenestegerninger

L. Tom Perry, »Lær at tjene«, *Liabona*, maj 2002, s. 10-19.

David B. Haight, »Taknemmelighed og tjeneste«, *Liabona*, juli 2001, s. 85-88.

Roger Terry, »Den mindste af disse«, *Liabona*, dec. 2000, s. 18-24.

Huang Syi-hua, »Jeg tjente, så godt jeg kunne«, *Liabona*, aug. 2001, s. 44-45.

### Lektion 31: Gruppeaktiviteter: Et klogt grundlag for samvær med drenge

Gordon B. Hinckley, »En profets råd og bøn for ungdommen«, *Liabona*, apr. 2001, s. 30-41.

Lara Bangerter, »Min drømmemand«, *Liabona*, feb. 2002, s. 46-47.



### Lektion 32: Personlig renhed gennem selvdisciplin

James E. Faust, »Den indre fjende«, *Liabona*, jan. 2001, s. 54-57.

Boyd K. Packer, »Åndelige krokodiller«, *Liabona*, okt. 2002, s. 8-11.

Jeffrey R. Holland, »Personlig renhed«, *Liabona*, okt. 2000, s. 40-43.

### Lektion 33: Undgå nedbrydelse fra medicinerne

Thomas S. Monson, »Pornografi – den dødbringende smittebærer«, *Liabona*, nov. 2001, s. 2-6.

David E. Sorenson, »Man kan ikke klappe en klapperslange«, *Liabona*, juli 2001, s. 48-50.

»Fare forude! Undgå pornografisens faldgrube«, *Liabona*, okt. 2002, s. 12-17.

### Lektion 34: Værdige tanker

»Karakterdannelse: Klassiske råd fra præsident David O. McKay«, *Liabona*, sep. 2001, s. 40-41.

Richard G. Scott, »At opnå kundskab og styrken til at anvende den klogt«, *Liabona*, aug. 2002, s. 12-19.

»Overvind verden«, *Liabona*, sep. 2000, s. 26-27.

### Lektion 35: En retfærdig levevis trods pres

Neal A. Maxwell, »Popularitet og principper«, *Stjernen*, aug. 1996, s. 14-19.

L. Lionel Kendrick, »Styrke i trængsler«, *Liabona*, mar. 2002, s. 28-35.

Richard C. Edgley, »Satans søk med snetter«, *Liabona*, jan. 2001, s. 52-53.

Sharon G. Larsen, »Stå på hellige steder«, *Liabona*, juli 2002, s. 103-105.

### Lektion 36: Sandhedens betydning i et rent liv

Gordon B. Hinckley, »Sandhedens søjler«, *Liabona*, maj 2002, s. 2-8.

Thomas S. Monson, »Vær et eksempel«, *Liabona*, jan. 2002, s. 115-118.

James E. Faust, »At opnå et



godt liv«, *Liabona*, nov. 2000, s. 2-6.

### Lektion 37: Omsorg for legemet

Boyd K. Packer, »I er Guds tempel«, *Liabona*, jan. 2001, s. 85-88.

Neal A. Maxwell, »Visdom og ordens«, *Liabona*, dec. 2001, s. 18-23.

M. Russell Ballard, »Thi I skal tage imod hans ord«, *Liabona*, juli 2001, s. 79-82.

### Lektion 38: Ernæring og vidensordret

Gordon B. Hinckley, »Overvind de »Gollat« er vi møder i livet«, *Liabona*, feb. 2002, s. 2-6.

Jeni Willardson, »Jeg hørte ikke hjemme der«, *Liabona*, nov. 2001, s. 31.

Brad Wilcox, »Farligt spørgsmål«, *Liabona*, maj 2000, s. 32-35.

### Lektion 39:

#### Narkotikamisbrug

Gordon B. Hinckley, »Denne udsøgte tid«, *Stjernen*, sep. 1995, s. 2-7.

Dallin H. Oaks, »Synd og lidelser«, *Stjernen*, apr. 1994, s. 26-32.

Jennifer Parry, »Tilpasnings«, *Liabona*, mar. 2000, s. 11-12.

Colleen Whitley, »Det går jo ikke ud over nogen«, *Liabona*, mar. 2000, s. 40-42.

### Lektion 41: Evnen til at få succes

Joseph B. Wirthlin, »Lektier lært på livets vej«, *Liabona*, maj 2001, s. 34-43.

John B. Dickson, »Når livet

er hårdt«, *Liabona*, maj 2002, s. 28-31.

Mary Ellen W. Smoot, »Vær trofast og urokelig«, *Liabona*, jan. 2002, s. 106-108.

**Lektion 42: Mod til at prøve**  
Gordon B. Hinckley, »Lev efter din overbevisning«, *Liabona*, sep. 2001, s. 2-7.

James E. Faust, »Frygt ikke«, *Liabona*, okt. 2002, s. 2-7.

Jeffrey R. Holland, »Kast altså ikke jeres frimodighed bort«, *Liabona*, jun. 2000, s. 34-42.

María Patricia Rojas V., »Nye drømme i stedet for de gamle«, *Liabona*, Sep. 2001, s. 45-46.

### Lektion 43: En retfærdig levevis

Richard G. Scott, »Gør hvad er rets«, *Liabona*, mar. 2001, s. 10-17.

Robert D. Hales, »Vend tilbage med ære«, *Liabona*, nov. 2001, s. 10-15.

Spencer J. Condie, »En tilbøjelighed til bestandig at gøre godt«, *Liabona*, juni 2001, s. 14-21.

Glenn L. Pace, »Bliv i toget«, *Liabona*, mar. 2002, s. 26-27.

### Lektion 44: Klog anvendelse af tiden

Neal A. Maxwell, »Visdom og ordens«, *Liabona*, dec. 2001, s. 18-23.

Dallin H. Oaks, »Fokus og prioriteter«, *Liabona*, juli 2001, s. 99-102.

Joseph B. Wirthlin, »Lektier lært på livets vej«, *Liabona*, maj 2001, s. 34-43.

### Lektion 45: Arbejdets værdi

James E. Faust, »Løbte horisonter«, *Liabona*, aug. 1999, s. 2-6.

L. Tom Perry, »Bliv uafhængig«, *Stjernen*, jan. 1992, s. 75-77.

### Lektion 46: Formålet med og værdien af uddannelse

Gordon B. Hinckley, »Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond«, *Liabona*, juli 2001, s. 60-67.

»Enkle og tydelige sandheder: Unge mænd og piger anvender de seks v'ers«, *Liabona*, sep. 2002, s. 16-21.

Anne Yelvington Lynch, »Vinger«, *Liabona*, feb. 2000, s. 26-29.

### Lektion 47: Opmuntring til udvikling af talenter

James E. Faust, »Behovet for balance i vores tilværelse«, *Liabona*, mar. 2000, s. 2-7.

Carol B. Thomas, »Udvikl jeres talent for åndelighed«, *Liabona*, juli 2001, s. 106-108.

Marissa D. Thompson og Janna Nielsen, »Opdag og opbyg dine talenter«, *Liabona*, maj 1999, s. 40-41.

### Lektion 48: Kortsigtede mål anvendt som trædsten

Gordon B. Hinckley, »Livets forpligtelser«, *Liabona*, maj 1999, s. 2-7.

James E. Faust, »Noget svært«, *Liabona*, jan. 2002, s. 53-56.

Joseph B. Wirthlin, »Et trin ad gangen«, *Liabona*, jan. 2002, s. 27-30. ■

## Hovedpræsidentskaber for hjelpeorganisationerne

### SØNDAGSSKOLEN



Aldste John H. Groberg  
Førsterådgiver

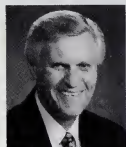


Aldste Merrill J. Bateman  
Præsident



Aldste Val R. Christensen  
Andenrådgiver

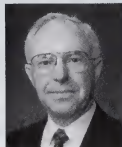
### UNGE MÆND



Aldste Glenn L. Pace  
Førsterådgiver



Aldste F. Melvin Hammond  
Præsident



Aldste Spencer J. Candie  
Andenrådgiver

### HJÆLPEFORENINGEN



Søster Kathleen H. Hughes  
Førsterådgiver



Søster Bonnie D. Parkin  
Præsident



Søster Anne C. Pingree  
Andenrådgiver

### UNGE PIGER



Søster Julie B. Beck  
Førsterådgiver



Søster Susan W. Tanner  
Præsident

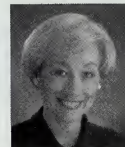


Søster Elaine S. Dalton  
Andenrådgiver

### PRIMARY



Søster Sydney S. Reynolds  
Førsterådgiver



Søster Coleen K. Menlove  
Præsident



Søster Gayle M. Clegg  
Andenrådgiver

## KIRKENYTT

### Nye halvferdsere kaldet, ledere taler om krig og fred

**T**il mødet lørdag eftermiddag ved aprilkonferencen 2003

bekendtgjorde Det Første Præsidentskab ændringer i De Halvfjerders' Præsidium og Søndagsskolens præsidentskab. En generalautoritet, som i øjeblikket fungerer, blev kaldet til De Halvfjerders' Første Kvorum, og fem nye generalautoriteter og 37 nye halvferdsere-områdeautoriteter blev kaldet.

Ældste Cecil O. Samuelson jun. fra De Halvfjerders, som for nylig blev udnævnt til rektor for Brigham Young University i Provo, blev afløst som medlem af De Halvfjerders' Præsidium. Ældste Samuelson blev også afløst som Søndagsskolens præsident.

Ældste Merrill J. Bateman fra De Halvfjerders blev kaldet som medlem af De Halvfjerders' Præsidium og som Søndagsskolens præsident. Ældste John H. Groberg og ældste Val R. Christensen fortsætter som henholdsvis førsterådgiver og andenrådgiver i Søndagsskolens præsidentskab.

Ældste Bruce D. Porter, som har været medlem af De Halvfjerders' Kvorum siden 1995, blev kaldet som medlem af De Halvfjerders' Første Kvorum. De nye generalautoriteter, som blev kaldet som medlemmer af De Halvfjerders' Andet Kvorum, er ældste Mervyn B. Arnold, ældste Shirley D. Christensen, ældste Clate W. Mask jun., ældste William W. Parmley

og ældste W. Douglas Shumway.

Tillige blev 37 halvferdsere-områdeautoriteter også opretholdt: 4 fra Brasilien, 2 fra Mexico, 2 fra Nigeria, 12 fra USA og en fra hver af følgende lande: Argentina, Australien, Bolivia, Costa Rica, Den Dominikanske Republik, Filippinerne, Hong Kong, Indonesien, Italien, Panama, Samoa, Schweiz, Spanien, Taiwan, Tonga, Venezuela og Østrig (se den fuldstændige liste over navne i »Opretholdelse af Kirkens ledere« på s. 23).

Ældste J. Devn Cornish, der er halvferdsere-områdeautoritet i USA's Sydøstlige Område, blev afløst for at kunne modtage en kaldelse som missionspræsident.

Ved generalkonferencen talte præsident Gordon B. Hinckley og andre kirkeledere om konflikter rundt omkring i verden og ydede trost og vejledning til dem, der befinder sig på begge sider af stridighederne.

Som svar på spørgsmålet: »Hvor står Kirken med hensyn til alt dette?« mindede præsident Hinckley Kirkens medlemmer om, at »vi ikke har noget udestående med muslimerne eller folk fra andre trosretninger. Vi anerkender og udstævler i, at alle jordens mennesker tilhører Guds slægt.«

Præsident Hinckley bad Kirkens medlemmer om at adlyde den tolvte trosartikel

ved at holde deres lands love og være loyale over for deres regering. Han gav også denne advarsel: »Lad os aldrig gøre eller sige noget ondt om vore brødre eller søstre i forskellige lande på den ene eller den anden side.«

Til slut formanede han de hellige til at bede for dem, der er ramt af konflikten, og til at se hen til Frelseren: »Når alt kommer til alt er vi, som tilhører denne kirke, fredsel-skende mennesker. Vi er disciple af vor Forløser, Herren Jesus Kristus, som var Freds fyrsten.«

I sin tale ved mødet lørdag formiddag kommenterede præsident Hinckley Kirkens fortsatte vækst. Han bed mærke i, at Kirken bygger omtrent 400 nye kirker hvert år og fortsætter med at »bygge templer over hele jorden.« Han fortalte også, at omkring 8000 unge mænd og piger har modtaget midler

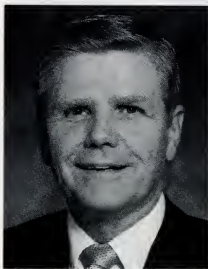
fra Den selvsupplerende uddannelsesfond, og at de i gennemsnit forøger deres indtægt omkring fire en halv gang på grund af undervisning og uddannelse.

Kirken bekræftede umiddelbart før konferencen, at der ikke bliver sendt missionærer til Hong Kong, før man har vurderet risikoen i forbindelse med SARS-virusset yderligere. Kirken gør sit yderste for at sikre, at de missionærer, som i øjeblikket arbejder i Hong Kong, er i sikkerhed og befinder sig vel, og man overvåger situationen nøje. Præsidentskabet for Det Asiatiske Område og områdets lægelige rådgiver i Hong Kong mødes daglig for at holde sig ajour med udviklingen og vejlede missionspræsidenterne, så de kan oplyse missionærerne om, hvilke forholdsregler de skal træffe. ■



## Ældste Mervyn B. Arnold

De Halvfjerdts



Hvis folk gik med varedeklaration på, så ville ældste Mervyn Bennion Arnold på 54 år, som er nyt medlem af De Halvfjerdts' Andet Kvorum, kunne være stolt af at have en på med følgende oplysning: »Hjemmelavet i Granger, Utah.«

Ældste Arnold er født i Salt Lake City den 19. juli 1948 og voksede op i et landligt område i den vestlige del af Saltsødalene. »Vi havde tusind kyllinger,« mindes han, »og en ko, som vi børn skulle malke. Vi hakkede også en masse sukkerroer.« Hans forældre, John Everett Sorensen Arnold og Jasmine Bennion Arnold, opdrog fem sønner og to døtre med en stærk arbejdsmoral, taknemmelighed for det, de havde, samt kærlighed til familien og evangeliet. »Jeg lærte at elske Kirkens lærdom,« siger ældste Arnold, »og jeg elsker Mormons Bog.«

På spørgsmålet om, hvordan han fik sit vidnesbyrd, svarer ældste Arnold, at »det

er en gradvis proces. Folk bliver en del af ens liv, lige fra man er helt lille. Og de hjælper en til at opnå det vidnesbyrd, der er sået i en.« Han kan nævne praktisk talt hver en lærer og præstedømmeleder, som han nogen sinde har haft, og hvordan han eller hun har påvirket ham.

Ældste Arnold har været på mission i det nordlige Mexico. Derefter gik han på Brigham Young University, hvor han tog bachelorgrad i handel og kandidateksamen i offentlig forvaltning. I 1971 blev han gift med Devonna Kress i templet i Idaho Falls. Han beskriver hende som »en vidunderlig kvinde med et meget stærkt vidnesbyrd om evangeliet.« De har seks børn og fire børnebørn. Deres familie, siger de, er »det, der giver os størst glæde.«

Ældste Arnold har arbejdet med byggeplanlægning og senere i bankverdenen. Fra 1985 til 1988 var han missionspræsident i Costa Rica, Panama og San Blasøerne. Sidst har ældste Arnold været leder af undervisnings- og missionærtjenesten i Missionærafdelingen.

Ældste Arnold indleder sin nye kaldelse og udtrykker sin kærlighed til ham, som har velsignet ham mest: »Jeg ved, at Frelseren lever! Jeg elsker ham så højt.« ■



## Aldste Shirley D. Christensen

De Halvfjærds



**M**orgenen den 18. maj 1980 står klart i ældste Shirley Dean Christensens hukommelse. Det begyndte som en smuk, solskinsrig forårsdag. Men ved middagstid var himlen over Royal City i Washington sort, og de ellers så grønne marker og frugtplantager lå dækket med aske. Mount Saint Helens, som ligger ca. 240 kilometer vest for Royal City, var gået i udbrud.

I de første par dage så ældste Christensen til med gru, da asken lå tungt på træerne i hans æbleplantage, og træerne tabte meget af deres værdifulde frugt. Han mente, at det ville få frygtelige konsekvenser for hans virksomhed.

Men de tilbageblevne æbler var af udsøgt kvalitet, og udtyndningen af hans frugt havde faktisk gavnet hans afgrøde. »Herren beskyttede virkelig vores høst,« siger han. »Det viste sig at blive et af de mest produktive år, vi nogen sinde havde haft.« Han forbinder denne velsignelse med sin families trofasthed til at

betale tiende og deres ønske om at adlyde Herrens bud. Denne oplevelse havde også lært ham, at modgang nogle gange bringer uventede velsignelser.

Ældste Christensen, 64 år, der er nyt medlem af De Halvfjærds' Andet Kvorum, er født den 8. januar 1939 i Preston i Idaho som søn af LeGrand og Blanche Naef Christensen. Han er vokset op i Idaho og Washington og har gået op Brigham Young University, hvor han mødte Geniel Johnson. De blev gift den 23. juni 1962 i templet i Manti i Utah. De har seks børn.

Ældste Christensen var på mission i Uruguay i 1959-1961, hvor han udviklede et stærkt vidnesbyrd om profeten Joseph Smith. »Inden da kunne jeg genfortælle beretningen om den første åbenbaring. Men da jeg med en bøn i hjertet underviste andre derom, fik jeg efterhånden et fast vidnesbyrd om profeten Joseph og det gængsive evangelium,« siger han. »Jeg vidste, at det, jeg underviste i, var sandt.«

Fra 1999 til 2002 var ældste Christensen president for Resistencia Mission i Argentina. Han har også virket som tempeltjener, grenspræsident, biskop og medlem af et stavspræsidentskab. ■

## Aldste Clate W. Mask jun.

De Halvfjærds



**Æ**ldste Clate Wheeler Mask jun. ved, at intet er tilfældigt.

Som dreng i El Paso i Texas oplevede ældste Mask, at hans far, Clate Wheeler Mask sen., som ikke var medlem af Kirken, deltog i anden verdenskrig. Det var en svær tid.

Da lærte hans mor, Marva Gonzalez Mask, ham virkelig at bede. »Vores familie bad for, at min far ville blive medlem af Kirken og komme sikkert hjem,« siger han. »Da jeg som lille bad ved min mors side, vidste jeg bare, at Gud var der.«

Ældste Mask tilbragte mange timer sammen med sin mors forældre. »Jeg sad på mormors skød, og hun fortalte mig historier fra Mormons Bog. Min morfar fortalte om sin mission i Mexico,« mindes Mask. »Det afgjorde mit livsforløb.«

Hans far blev medlem af Kirken og kom sikkert hjem. Fra da af har ældste Mask haft et fast vidnesbyrd.

Han kom med tiden på mission i Mellemamerika, og

lige inden sin hjemkomst fik han til opgave at skrive en rapport om nogle missionærer. »Der var en søster, som simpelthen var fantastisk på enhver måde, og det gik op for mig, hun var den slags menneske, jeg ønskede at gifte mig med engang,« siger ældste Mask.

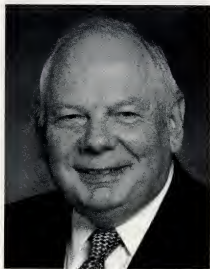
Efter sin militærtjeneste gik ældste Mask på Brigham Young University, og dér mødte han atter denne søstermissionær, Paula Carol Gams. De blev gift i 1965 i templet i Los Angeles og har seks børn.

Ældste Mask tog bacheloreksamen i engelsk og spansk og har i 30 år arbejdet i Kirkens Uddannelsessystem. Han har været missionspræsident, biskop, biskoprådgiver, president for stavens Søndagsskole, højrådsmedlem og grenspræsident.

Ældste Mask, 60 år, er født den 20. august 1942. Han ved, at hans kaldelse som medlem af De Halvfjærds' Andet Kvorum vil være lige så stor en udfordring i hans liv som de andre ikke tilfældige begivenheder i hans liv. »Alt, der er sket, har forberedt ham til hans kaldelse,« siger søster Mask. ■

## Aldste William W. Parmley

De Halvfjerders



De senere måneder i ældste William Watts Parmleys tilværelse opsummerer de sidste årtier. Han og hans hustru, Shanna Nielsen Parmley, besluttede sig for, at han skulle gå på pension som hjertespecialist og professor ved University of California i San Francisco, så de kunne tage på mission. Da ældste Parmley forberedte sig til at tage på mission – og i stedet blev kaldet til De Halvfjerders' Andet Kvorum – kom hans livslange vidnesbyrds betydning virkelig til syne.

»De kender alle hans hæderlighed og kærlighed til familien,« siger søster Parmley om dem, som kender ældste Parmley. »Det er meget tydeligt, at han elsker Gud.«

Ældste Parmley, 67 år, er gået på pension fra en stilling, som mange ofte ikke lader sig pensionere fra, og har haft mange muligheder for at fortælle, hvorfor han lægger lægevidenskaben på hylden. Han mindes en mand, som han mødte for nylig ved en

årlig konference. Han fortalte deltagerne, hvorfor han forlod professionen. Næste dag sagde en kollega: »Min hustru og jeg kunne ikke falde i søvn, fordi vi tænkte over det, du sagde. Fortæl os noget mere om denne mission.« Det gjorde ældste Parmley, og manden sagde ganske enkelt: »Kan vi tage med?«

Ældste Parmley er glad for at kunne tjene i sin kaldelse til De Halvfjerders. Sådan en reaktion er typisk for en, hvis liv har været præget af tjeneste som læge, ægtemand, far og bedstefar samt medlem af Kirken.

»Som kong Benjamin sagde, det er det, som vi i virkeligheden er til for,« siger ældste Parmley. »Vi tjener hinanden, og sådan tjener vi Gud.«

Ældste og søster Parmley blev gift i 1961 i templet i Salt Lake City. De har fire børn og otte børnebørn. Ældste Parmley, søn af Thomas Jennison Parmley og LaVern Watts Parmley, er født i Salt Lake City den 22. januar 1936. Han har været missionær i De Nordvestlige Staters Mission samt biskop, stavspræsident, regionalrepræsentant og halvfjerdser-områdeautoritet. ■

## Aldste W. Douglas Shumway

De Halvfjerders



Spørger man ældste Wilford Douglas Shumway, hvad der kendetegner hans familie, er han kun en brøkdal af et sekund om at svare: »Loyalitet.« Om det drejer sig om arbejde i et familieforetagende, eller hans datter, der passede hans mor, inden hendes død, eller hans otte børn, der har taget sig af hinanden, så han kunne være missionspræsident i Bolivia, så er ældste Shumways familie loyal over for hinanden og evangeliet. I forbindelse med hans kaldelse til De Halvfjerders' Andet Kvorum har hans familie udvist den samme ubetingede støtte.

»Min hustru og jeg kunne på ingen måde sige ja til denne kaldelse, hvis det ikke var for vores families støtte,« siger ældste Shumway.

Ældste Shumway, 62 år, er søn af Wilford Jennings Shumway og Mabel Whiting Shumway. Han er født den 8. maj 1940 og voksede op i Saint Johns i Arizona, hvor han første gang mødte Dixie Ann Jarvis. Deres forældre var

gode venner, og de to begyndte at gå lidt ud sammen i gymnasietiden. Da ældste Shumway vendte tilbage fra mission i Uruguay, tilskyndte hendes forældre hende til at give den gode ven af familien en chance. Det gjorde hun, og de blev gift i templet i Mesa i Arizona i 1963. De har otte børn og 20 børnebørn.

Der er for nylig flyttet fra Eagar i Arizona til den nærliggende by, Show Low, hvor deres familieforetagende driver hotel og en bilvasketal. Sidste sommer ramte nogle ødelæggende naturbrande området. Ældste Shumway mindes, at rapporteren i tv i tre aftener sagde, at branden ville nå Show Low næste morgen. Branden nåede aldrig byen, og rapporteren sagde til sidst, at der var højere kræfter på spil, end han nogen sinde havde været vidne til – han havde ingen forklaring på det.

»Var branden nået dertil, tror jeg ikke, at jeg sad her i dag,« siger ældste Shumway. »Det havde været frygteligt.«

Hans familie og virksomhed blev skånet, og han er taknemmelig for sin mulighed for at kunne tjene. »Jeg betragter det som et privilegium at forkynde Jesu Kristi evangelium,« siger han. ■



**Flugten mod syd 1858, af Glen S. Hopkinson**

Da USA's regering sendte Johnsons hær til Salt Lake City, flyttede president Brigham Young 30.000 bellige sydpå til Utah-dalen. Omkring 1. juli 1858 havde regeringen og Kirken løst krisen, og de bellige begyndte at vende hjem.



»Jeg håber, at alle, som har deltaget i denne storslåede konference, har følt sig påvirket i en positiv retning, og at vi hver især er blevet et bedre menneske takket være det, som vi har oplevet,« sagde præsident Gordon B. Hinckley ved generalkonferencens sidste møde. »Jeg beder til, at vi hver især vil bestræbe os på at leve nærmere Herren og samtale med ham oftere og med større tro.«

BERETNING FRA  
APRILKONFERENCEN 2003  
DEN 5. OG 6. APRIL 2003